

Loveswept

Roman de dragoste

Jean J. Doming
**Barbatul dintr-o
zi ploioasă**

JOAN J DOMNING

BĂRBATUL DINTR-O ZI PLOIOASĂ

Editura: VICTORIA
1993

PROLOG

Merry Pierce ieși grăbită din gara *Bart* în ploaia de martie care scălda orașul San Francisco, îmbujorată din cauza emoției și fericirii. În clipa când intră în holul cafenelei, o tânără îmbrăcată într-o pereche de pantaloni de pânză și un blazer bleumarin țâșni de pe o banchetă privind-o cu niște ochi mari căprui care semănau perfect cu ai ei.

— Doamna Pierce...? întrebă aceasta nesigură.

— Da, șopti Merry, realizând că visul i se împlinise în sfârșit. Iar tu trebuie să fii Ellen Erhart.

— Da, eu sunt Ellen.

Merry ardea de dorință să își îmbrățișeze fiica, dar nu erau decât niște străine. O altă femeie îi crescuse copilul. Atâtea întrebări o chinaseră de când o dăduse spre adopțiune, cu douăzeci și trei de ani în urmă. Ce fel de viață îi pregătise copilului ei? Teama de răspuns îi goli chipul de culcare.

După ce își strânsesă mâinile, Merry o studie pe Ellen înfometată. Era o bucurie să vadă că singurul lucru, pe care îl moștenise de la Shane era părul negru deși al ei era moale și drept, în timp ce ai lui fusese ondulat. Nu ar fi suportat să îl vadă pe chipul fiicei sale. Era gata să izbucnească în lacrimi când chelnerița apăru trâncănind despre vremea aceea oribilă și le conduse prin cafenea spre o masă lângă o fereastră udată de ploaie. După ce

plecă femeia, Merry își recăpătă controlul.

— M-am mirat foarte tare când m-a sunat avocatul tatii pentru a-mi spune că vrei să mă vezi, spuse ea încet dezbrăcându-și impermeabilul ud.

— Sunt convinsă, spuse Ellen așezându-se la masă. Nu eram sigură că ai vrea să te caut.

— Că n-aș vrea! Abia așteptam să te văd.

— Și eu. Toată viața am fost curioasă în privința ta. Lacrimile amenințară din nou să izbucnească. Merry se întoarse să se uite într-o oglindă înconjurată de rafturi pline cu nimicuri și își aranjă puțin părul. Recăpătându-și iar stăpânirea de sine, se așeză la masă.

— E puțin stânjenitor să ne întâlnim așa prima oară, nu? Ellen oftă ușor.

— Cam așa e. Nici măcar nu știu cum să-ți spun. Doamnă Pierce sună atât de pretențios.

— Spune-mi Merry. După aceea o să putem sta liniștite să ne cunoaștem mai bine. Ce zici?

— Mi-ar face plăcere, spuse Ellen și un zâmbet larg îi lumină chipul pentru prima oară deoarece începuse să fie mai degajată. Merry o privi cu ochii mari și cu gura întredeschisă. Era zâmbetul lui Shane, puțin spre dreapta, care scotea în evidență niște dinți albi egali. Închise gura brusc gândindu-se ce prostie era să se simtă atât de zguduită la cea mai mică amintire în legătură cu prietenul demult pierdut.

O chelneriță așeză ceștile, o cafetieră cu cafea cu miros de vanilie și un castronel cu bomboane mentolate. După ce se îndepărtă de masa lor, Merry trase adânc aer în piept și spuse:

— Povestește-mi despre tine, Ellen. Unde ai crescut? Cu ce te ocupi? Cine ești?

Ellen dădu din umeri, amestecându-și frișca în cafea.

— Am crescut la Palo Alto – și mai locuiesc și acum acolo, în iunie voi obține

Diploma de inginer. Dintotdeauna mi-a plăcut foarte mult matematica. Îmi plac lucrurile precise. Zâmbetul lui Shane îi apărui din nou pe chip când întinse iar, în a stângă

pentru a-i arăta un inel cu diamant.

— Și mă voi căsători în ultima sâmbătă din iulie.

— Adevărat, scumpa mea? spuse Merry ascunzându-și regretul datorat faptului că pierduse toate momentele importante din viața ficei ei. E minunat.

Ellen încuviință și părul negru și moale i se mișcă. Logodnicul meu și cu mine ne-am plănuit întreaga viață până când moartea ne va despărți. De aceea am vrut să te cunosc. Dorim să avem copii și, deci, am nevoie de o istorie medicală a familiei mele biologice. Nici nu m-aș gândi să procreez dacă ar exista unele neclarități genetice.

— Privești, într-adevăr înainte, nu? spuse Merry încrucișându-și genunchii agitată și întrebându-se de unde apăruse acea flică metodică, în timp ce ea își făcuse o aiureală din propria-i viață. Am făcut un control genetic acum câțiva ani la o clinică pentru tratarea sterilității. Ellen se aplecă în față curioasă.

— Bănuiesc că ai încercat să rămâi însărcinată. Ai reușit?

— Din păcate, nu. Nu mai am... alți copii. Merry își apăsă mâna pe piept. Dorise atât de mult să fie mamă; dezamăgirea era încă foarte cruntă, ca un cuțit care îi trecea prin inimă. Ellen o privi înțeleghătoare.

— Pare atât de nedrept!

— Viața nu e întotdeauna dreaptă, bănuiesc, spuse Merry îndepărtându-și de pe frunte câteva şuvițe rebele de păr platinat, după care se aplecă puțin înainte și adăugă cu pasiune: Mi s-a frânt inima când a trebuit să te dau, vreau să știi asta.

Și acum trebuie să te întreb. Trebuie să știu. Ai avut o copilărie fericită? Părinții tăi adoptivi au fost buni cu tine? Ellen zâmbi cu căldură.

— Ah, da, foarte fericită. Mama și tata au fost minunați. M-au crescut cu foarte multă atenție, veselie și dragoste. Merry se simți ușurată.

— Cât de mult mă bucur. Mi-era atât de teamă... Glasul i se frânse deodată.

— Nu, au fost minunați cu mine. Dar erau amândoi

de vârstă mijlocie când m-au luat și au murit tineri. Mama când eu aveam optsprezece ani și tata acum un an.

Mi-e atât de dor de ei, spuse Ellen închizând ochii și ducându-și o clipă mâna la gură, după care își ridică privirea. Mi-ai dăruit două lucruri prețioase. Viața și părinții. Lacrimi țâșniră din ochii lui Merry.

— Îți mulțumesc că-mi spui asta.

— Începe să devină emoționant, nu? zise Ellen râzând stânjenită.

— E gata-gata, spuse Merry râzând și ea și ștergându-și lacrimile. Dezvelind o bomboană, Ellen o vârî în gură și sorbi din cafea privind-o pe Merry pe deasupra ceștii. Observă cât de tânără era mama ei și cât de frumoasă.

Într-un costum maron-cacao, cu perle la gât și în urechi, Merry era elegantă.

— Cred că erai îngrozitor de tânără când m-ai născut. Sper că l-ai iubit pe tatăl meu biologic măcar puțin. Spre uimirea lui Merry, un val de furie și acel sentiment de trădare pe care le simțise cu atâta timp în urmă o cuprinseseră acum din nou.

Încercă să alunge acele senzații.

— Aveam extraordinara vârstă de șaisprezece ani și credeam că este iubirea secolului. Atunci se întâmplă exact lucrul de care îi era groază. Imaginea clară a lui Shane Halloran îi apăru în fața ochilor. Îl vedea atât de limpede, un băiat voinic și glumeț de optsprezece ani, cu niște ochi albaștri care îi puteau aduce trupul la viață numai cu o privire. Și zâmbetul acela! Numai amintirea zâmbetului lui Shane avea puterea de a-i înmuia genunchii. Clătină încet din cap.

— Trebuie să fi fost atât de nepotrivii. El un hippy gălăgios, eu o fată liniștită și cuminte. Habar n-am ce-o fi văzut la mine, dar, eu, pur și simplu, îl idolatrizam.

Merry se uită la ploaia care curgea șiroaie pe geamul de lângă masă, ca niște lacrimi.

— Războiul din Vietnam era în toi, așa că l-au luat în armată imediat după ce a absolvit liceul. A fost un caz de

„ochii care nu se văd se uită”, și-a pierdut interesul față de mine, iar eu am rămas singură, însărcinată și îngrozită.

Își netezi costumul, ca și cum ar fi putut îndepărta durerea pe care o mai simțea încă. După o clipă, Ellen întrebă:

— L-ai mai văzut de atunci?

— Niciodată! Am făcut tot posibilul să nu ne mai întâlnim vreodată. Din fericire, nu frecventăm aceleași cercuri, spuse Merry și sorbi din ceașcă.

— Știi unde locuiește? Aș vrea să-l cunosc și pe el. Se înecă în clipa când bău din cafea.

— Dumnezeu, Ellen, nu poți lua legătura cu el. Nici măcar nu știe de existența ta! Am încercat să-i spun cu mulți ani în urmă dar nu am absolut nicio intenție să-i dau vestea atât de târziu. Ellen făcu un gest slab cu mâna.

— O să-l sun și o să vorbesc cu el. Dacă nu e receptiv, nu mai insist. Merry trase de șiragul de perle de la gât de parcă ar fi sufocat-o.

— Lasă-mă să-ți explic care e poziția mea. Eu lucrez la o revistă pentru tineri – *Sora mai mică*. De fapt, scriu rubrica de sfaturi pentru adolescente și...

— Când am fost mică am fost și eu abonată la *Sora mai mică*! Nu se poate să fii Domnișoara Merry care semna coloana întrebați-o pe Domnișoara Merry, nu?

Merry se simți puțin stânjenită să recunoască.

— Mă tem că eu sunt. Chipul lui Ellen se luminează.

— Dumnezeu, prietenele mele și cu mine te consideram atotștiutoare în privința sexului și băieților!

— Adevărat? Mă bucur că am putut contribui și eu măcar cu atâta la copilăria ta, spuse Merry zâmbind, după care se încruntă încercând să își aleagă cuvintele cu mare atenție. Dar acum, că știi cine este Domnișoara Merry, trebuie să vezi și cât de vulnerabilă sunt. Sunt extrem de încântată că te-am regăsit, draga mea, te rog să mă crezi. Dar dacă presa află ceva despre tine și despre mine și mai ales cine este tatăl tău, ar fi un adevărat dezastru.

— Zău? făcu Ellen și se aplecă în față plină de curiozitate. Cine este tatăl meu adevărat? Merry își lăsă

capul în jos și își întinse mâinile pe masă, ca și cum ar fi putut să alunge numele bărbatului. Dar știa că Ellen are dreptul să știe. Își ridică privirea și oftă.

— Bănuiesc că ai auzit de Shane Halloran. Se pare că se vorbește atât de mult despre el în ziarele locale și la televiziune.

— Shane Halloran! exclamă Ellen rezemându-se în scaunul ei și râzând cu zgomot! Părinții mei adevărați sunt Domnișoara Merry și Shane Halloran? Merry oftă.

— Nu-i absolut deloc amuzant.

— Iartă-mă nu, nu e. Dar trebuie să recunoști că e ceva care intrigă. Mama dă sfaturi fetelor nefericite în dragoste și tata este un avocat al prostituatelor minore.

— Intrigă atât de mult, încât presa ar fi extrem de încântată, spuse Merry oftând din nou.

— Da, dar trebuie să înțelegi că sunt nevoită să aflu amănunte medicale și despre familia lui, zise Ellen cu o mișcare hotărâtă a bărbiei. Nu-ți face griji, voi fi foarte discretă. Nu vor fi consecințe, adăugă ea, după care se uită la ceas. Fir-ar să fie, trebuie să plec. Am un curs peste o jumătate de oră. Se ridică repede și își luă poșeta.

— Trebuie să ne întâlnim cât de curând. O să te sun, da?

Merry se ridică și ea, îi spuse la revedere și apoi se prăbuși din nou pe scaun.

Părea atât de ireal – își văzuse, în sfârșit, fiica. Sentimentul ei de vinovăție și temerile dispăruseră. Se simțea împlinită și fericită.

Dar, în timp ce o parte din ea o avertiza „*Nu te aștepta la prea mult*” cealaltă se ruga în tăcere „*Te rog, te rog, fă ca fiica mea să mă placă măcar puțin*”. Știa că nu putea fi niciodată mama lui Ellen, dar, ah, cât de mult își dorea să fie cei puțin prietene. Dacă avea să se înfiripe o prietenie între ele, Ellen trebuia să fie cea care să o inițieze, hotărî ea. Deodată, începu să se gândească la Shane. Gemând, își propti coatele pe masă și își acoperi fața cu mâinile. Ce va spune când Ellen va lua legătura cu el?

— Ah, nu fi tâmpită! exclamă ea cu glas tare făcând câteva capete să se întoarcă la masa vecină. Ce ar fi putut să facă? În cel mai rău caz, o alunga pe Ellen negând, iar în cel mai bun caz, va fi curios și interesat. În ambele cazuri ea bănuia că va încerca să ia legătura cu ea acest lucru o îngrijora cel mai mult.

CAPITOLUL 1

„Dragă Domnișoara Merry.

Am treisprezece ani și acest băiat dorește să iasă cu mine. N-am mai avut niciodată un prieten și mi-e frică. Ce o să-i spun dacă va vrea să mă sărute? Ce să fac dacă va vrea să facă mai mult decât să mă sărute?

Disperata

„Dragă Disperată.

Cât de palpitantă e iubirea. Primul tău prieten va rămâne veșnic în inima ta.

Vorbește-i despre școală, despre ceilalți copii sau despre animalele tale. Dacă vrea să te sărute, fă-o cu plăcere. Dar, dacă va vrea să facă ceva mai mult decât atât, spune nu - clar și răspicat - altfel s-ar putea să rămâi numai cu regrete în locul amintirilor minunate pe care le meriți.

Domnișoara Merry”.

Sâmbătă, la trei zile după întâlnirea cu fiica ei, Merry cobora de pe colina abruptă și noroioasă pe care fusese construită casa ei. Cerul se înseninase, în sfârșit, și soarele strălucea. Dar, dacă mai izbucnea o furtună, existau toate șansele ca întreaga coastă a dealului să dispară luând și casa ei.

Așa că își strânse părul într-o coadă, își puse o pereche de blugi, un pulover gri și cizmele de cauciuc și se pregăti să acopere zona periculoasă cu un plastic.

Ținându-se de șale se uită spre vârf, întrebându-se cum va reuși ea să întindă uriașa rolă de plastic. Un fior de neliniște o străbătu când văzu un bărbat pe o motocicletă stând pe aleea ei. Se sprijinea cu mâinile de ghidon, cu

picioarele de câte o parte a motocicletei, ca și cum ar fi urmărit-o de un timp. Ciripitul păsărelor și zgomotul traficului de pe autostrada de la poalele dealului acoperiseră sosirea lui. Geaca de piele, mănușile și casca erau negre. Chipul îi era ascuns în spatele unui vizor fumuriu, dar ea știa instinctiv cine era. Shane Halloran se îndrăgostise de motociclete imediat după ce a învățat să conducă.

Știa că va veni pentru Ellen, dar în ceea ce o privea, întârziase cu douăzeci și trei de ani. Nu voia să îi vorbească. Privi agitată spre casa vecinei ei, care se afla la vreo doi acri distanță, își dădu seama că nu rezolva nimic dacă fugea, așa că, trăgând aer în piept, urcă panta alunecoasă, obrazii îmbujorându-i-se din cauza emoției și oboselii. Când Merry ajunse pe alee, vizitatorul lăsă cricul și coborî de pe motocicletă scoțându-și casca. Pe vremuri, Shane păru-se zvăpăiat și imatur.

Acum, însă, la patruzeci și unu de ani, avea un chip viguros, bronzat și ridat, cu niște trăsături dinamice. Părul negru avea și fire albe, dar era tot ondulat și destul de lung. Ochii aveau o culoare de un ciudat albastru deschis și nu clipeau sub genele dese și negre când o urmări venind spre el.

— Bună, Merry, spuse el, și vocea i se înfășură ca o catifea masculină în jurul numelui pe care el i-l dăduse cu atâția ani în urmă.

— Bună, Shane, spuse ea simțindu-se pierdută în timp. Spre surprinderea ei, furia îi întunecă fața.

— De ce nu mi-ai spus despre Ellen? întrebă el trecând direct la subiect. Ce se aștepta el să spună? Ridică mâinile cu palmele în sus.

— Erai plecat.

— Asta nu-i o scuză. Aveam tot dreptul să știu că-mi purtai copilul. Ar fi trebuit să am și eu ceva de spus în legătură cu viața ei. Merry își propti mâinile în sold.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Shane! N-aveam decât șaisprezece ani. Cum îți închipui că aș fi putut rezolva o asemenea situație ca o persoană matură? Părinții

mei mi-au spus ce să fac.

— Și nu prea le plăcea pământul pe care călcam eu, nu?

Ea sări în apărarea lor, deși nici ea însăși nu îi iertase vreodată cu adevărat.

— Încercau doar să mă crească așa cum trebuie într-o lume nebună și tu făceai tot posibilul să te porți ca un hippy înrăit. Și, pe urmă, aveau dreptate - s-a întâmplat exact ceea ce mi-au spus că se va întâmpla.

— Toate astea nu-mi diminuau dreptul să aflu de copilul pe care îl concepusem.

Merry, am fi putut... începu el să spună dar se opri mușcându-și buzele.

Merry îl privea uimită văzând cât de tulburat era.

— Ce am fi putut să facem? Să ne căsătorim și să creștem un copil, așa tineri cum eram? Numai dacă... numai dacă. Merry se întoarse și privi spre muntele Diablo în capătul dinspre est al văii și ochii ei mari și căprui se umplură de lacrimi.

Shane expiră profund.

— Ai dreptate, bineînțeles, era o situație imposibilă. Și totul s-a întâmplat cu un milion de ani în urmă. Numai că Ellen a apărut din senin și... ei bine, m-am simțit înșelat, atâta tot. Încuviințând, ea își frecă ochii, nevrând ca ei să vadă cât de mult îi păsa.

— Și eu mă simt la fel. Părinții mei spuneau că adopțiunea era singura soluție, dar...

El își scoase mânușile, deget după deget și le puse pe șa. După aceea își ridică privirea spre ea cercetându-i chipul de parcă ar fi căutat ceva ce pierduse.

— A trecut atâta timp - ce mai faci? Atingerea privirii lui o inhibă.

— Bine, dar tu?

— Bine, răspunse el formal. Apoi își desfăcu brațele și își ascunse cele mai profunde emoții în spatele unei glume.

— Ceea ce vezi e ceea ce obții. Acel zâmbet minunat și larg îi apăru pe chip.

— Nu știu ce-am crezut că voi găsi venind aici, dar nu mă așteptam să te văd făcând plăcinte cu noroi. Ea îl privi o clipă uluită să îl revadă pe bătrânul ei Shane cel iubit și care o tachina. O adiere ușoară îi aduse câteva șuvițe de păr peste obraji care i se încălziseră deodată. Aplecându-se, își scutură blugii de noroi și se întrebă de ce trebuise el să vină tocmai când era îmbrăcată în cele mai proaste haine. Se ridică din nou și-și împinse șuvițele la loc în coadă.

— Bănuiesc că arăt îngrozitor.

— Deloc, spuse el, și privirea lui limpede îi măsură trupul, după care reveni asupra feței. Nu te-ai schimbat deloc de când eram copii, Merry.

— Ar fi ceva foarte trist pentru viața mea dacă nu m-aș fi schimbat deloc de la șaisprezece ani. Își ridică privirea spre el pentru o fracțiune de secundă, căutând semne ale băiatului pe care îl cunoscuse. Pe vremuri, trupul lui era subțire. Acum era mai lat în umeri, cu bustul mai viguros și mai sexy ca oricând.

Spre groaza ei, acea dorință aproape primitivă pe care o simțise odată pentru el apărea din nou. Glasul îi sună puțin disperat când spuse:

— Speram să dobândesc măcar puțină maturitate dacă nu altceva în acești douăzeci și trei de ani... El zâmbi de parcă ar fi știut cât de mult o afecta și apoi o întrebă:

— De fapt, de ce înotai în noroi?

Bucuroasă că schimbase subiectul, ea îi spuse arătând într-o direcție:

— Vezi partea aia care alunecă? Mă tem că și vârful dealului se va duce odată cu ea, inclusiv casa mea. Vreau s-o acopăr cu plastic ca să nu se mai îmbibe cu apă, dar e mai greu decât mă așteptam. Shane stătea lângă rola de plastic și strecurându-și degetele în buzunarele de la spate, privi în jos.

— Dacă lași casa să alunece, se va opri exact lângă autostradă și calea ferată. Ți-ai scurta drumul cu câteva minute. Era o observație fără sens. Vârându-și degetele în găicile curelei, ea îi răspunse:

— Rareori circul în traficul acela nebunesc, iar trenurile Bart nu fac stație decât unde trebuie. Și, pe urmă, cu norocul meu, probabil că aş sfârși exact pe linie, nu lângă.

— Ai limba la fel de ascuțită, nu? întrebă el și, râzând, își trecu degetele prin păr, ciufulindu-și buclele. Ai nevoie de ajutor?

— Nu! Adică, probabil, dar pot angaja pe cineva. Ar fi dorit să plece și să nu mai

Răscolească trecutul.

— E în regulă. Și așa n-am altceva mai bun de făcut. Shane își scoase geaca de piele și o așază împăturită pe sa. Pe tricoul bleu scria cu litere negre Viața e o plajă și acesta îi îmbrăca foarte bine pieptul musculos. Pe gât i se vedea puțin din părul negru și des de pe piept la optsprezece ani, nu avea decât câteva firisoare în mijlocul pieptului. Merry tresări ușor la reacția aceea și încercă să își șteargă acea amintire din minte. Ridicând rola de plastic pe umăr, el o porni în jos pe dealul abrupt și alunecos până în locul unde se oprise stratul gros de pământ care luase cu ei tufe, iarba și florile.

— Tu ține de capătul ăsta, îi spuse el lui Merry când aceasta îi ajunse din urmă.

Ea îngenunche unde îi spusese el, lăsându-se pe spate pe cizmele de cauciuc, în timp ce el desfășura rola de plastic până în capătul celălalt al pantei și o tăie.

Fiecare aflându-se la câte un capăt, o întinseră făcând să pară totul un câmp strălucitor. Când se întoarse spre ea, îl văzu că șchiopăta.

— Te-ai lovit? întrebă ea. Reacția lui în fața acelei întrebări inocente fu surprinzătoare ochii și chipul îi deveniră inexpresive.

— Nimic nou. Felicitările pentru faptul că mi-am făcut datoria în Vietnam. Am primit un glonț în picior. Gândul la Shane rănit și cuprins de durere era altceva împotriva căruia Merry trebuia să lupte.

— Îmi pare rău.

— Acum nu mai are niciun sens să-ți pară rău, s-a

întâmplat cu foarte mult timp în urmă. Se ghemui atât de aproape de Merry, încât aceasta îi putea mirosi parfumul înțepător al after-shave-ului, și înfipse în plastic un țăruiș de lemn cu o singură lovitură puternică de ciocan.

— Rana n-a fost nimic în comparație cu cât de greu mi-a fost să te iert pentru faptul că m-ai părăsit după ce-am plecat în război, spuse el cu un glas calm și liniștit. Sprâncenele ei întunecate se înălțată deasupra unor ochi uluiți.

— Ce naiba tot spui?

— Spun că totul a fost atât de frumos înainte să plec - aș vrea să fi știut că era numai de o singură parte, zise el sprijinindu-și coatele pe genunchi și privind în jos la ciocanul care îi atârna în mână. Cel puțin ai fi - putut să-mi scrii o scrisoare.

Merry se ridică iute și îl țintui cu privirea.

— Shane Halloran, schimbi trecutul așa cum îți convine ție. N-am încetat nici măcar o clipă să-ți scriu. Ți-am scris iar și iar, chiar mult timp după ce tu ai încetat să o mai faci.

— Ei bine, n-am văzut nicio urmă din scrisorile tale, spuse el după care se ridică la

Rândul lui dominând-o și cu ochii scânteind. Și, când am venit acasă în prima permisie, am descoperit că plecaseși. Nu mai erai. Ea își încrucișă brațele furioasă.

— Am plecat pentru că atunci când părinții mei au descoperit că eram însărcinată, m-au trimis în Est să stau la mătușa și unchiul meu.

— Atunci cum de n-am primit nicio scrisoare în care să-mi spui un lucru atât de important?

— Ți-am trimis una - și multe altele după aceea. El strânse din buze și se abținu să scuipe ștergându-și durerea și furia de pe chip.

— De ce naiba ne certăm ca doi copii pentru o poveste care s-a întâmplat cu atâta timp în urmă?

— Pur și simplu, habar n-am, spuse Merry privind din nou în vale, până își recăpătă iar stăpânirea de sine și se întoarse spre el. Dacă niciunul din noi n-a încetat să scrie,

înseamnă că am fost victimele unei farse sau ceva de genul asta.

— Sau victimele poștei, spuse Shane ținându-și buzele. Mesajul fiind care? Că am avut noroc că nu ne-am căsătorit dacă și la patruzeci de ani ne purtăm tot ca niște copii? Ea strâmbă din nas.

— Tu ai patruzeci de ani, eu nu.

— Vrei să începem altă ceartă? spuse el zâmbind și bătând-o ușor pe umăr cu ciocanul de lemn. Merry îl privi apoi curioasă cum se apleacă să desfășoare altă bucată de plastic, proptindu-se în tocurile cizmelor și oferindu-i astfel o priveliște plăcută a spatelui lui bine format. Când își aminti că avea o aluniță pe partea dreaptă, își întoarse privirea în altă direcție. Toate sentimentele pe care încercase atât de mult să le îngroape păreau să roiască în jurul - ei asemeni relelor din cutia Pandorei, Bărbatul acela o transforma într-o femeie erotică și foarte încordată pe care ea nici nu o recunoștea măcar. El mergea pe vine de-a lungul plasticului înfigând țărushi și mușchii umerilor i se încordau de fiecare dată când lovea cu ciocanul.

— Mi-e greu să realizez că am o fiică adultă, spuse el când ajunse lângă ea.

Merry își trase puloverul peste șoldurile înguste, tinerești.

— Vrei să spui că faptul că ai o fiică de aproape un sfert de secol te face să-ți simți vârsta?

— Trebuia neapărat să o spui așa? întrebă el trecându-și brațul peste părul negru.

Mă face să mă doară fiecare fir de păr alb. Se lăsă pe călcâie și își ridică privirea spre ea.

— Hai spune-mi ce s-a întâmplat în viața ta după ce s-a născut copilul?

Ea se întoarse repede și privi un tren Bart care aluneca tăcut pe lângă dealul ei, ca un șarpe alb. Ar fi preferat să meargă pe șina electrică decât să admită în fața lui Shane cât de mari fuseseră durerea și suferința cauzate de pierderea lui. O poveste de suprafață avea să fie de ajuns, își spuse ea.

Își întoarse din nou privirea spre el și dădu ușor din umeri.

— Mi-am terminat școala la un liceu particular și am urmat un colegiu de fete din Est. După aceea m-am întors în Bay Area și mi-am petrecut câțiva ani ca ucenic în ale ziaristicii pentru *San Francisco Chronicle*. Acum cincisprezece ani am început să lucrez la revista *Sora mai mică*. Shane își sprijini coatele pe genunchi și bărbia în pumni, zâmbind.

— Unde mai lucrezi și acum, Domnișoara Merry, alcătuind o rubrică, de sfaturi pentru fete îndrăgostite.

— Nu știam că știi asta, spuse ea pe jumătate stânjenită.

— Ah, știu o mulțime de lucruri, spuse el, și ridicându-se se duse lângă ea. Ești încă Merry Pierce... nu te-ai căsătorit?

— Am fost măritată, dar n-a mers, spuse ea cuprinzându-se cu brațele ca pentru a-și proteja rana nevindecată. Mi-am luat înapoi numele de fată.

— Deci ești liberă, zise el și ochii albaștri îi sclipiră. Fâstăcită, ea își dădu la o parte de pe față câteva șuvițe de păr. El părea foarte voinic, aproape copleșitor, lângă ea. Se dădu vreo doi pași înapoi.

— Acum e rândul tău să-mi povestești. Ce-ai făcut cu viața ta de când... îl întreabă ea și flutură din mână. Shane se uită la norii care se adunau dinspre Vest, deasupra oceanului nevăzut.

— După ce mi-am înzdrăvenit piciorul, m-am întors acasă și i-am uimit pe tata și pe băieți îndreptându-mă spre drept. Ei se așteptau să fiu tot polițist ca ei.

Ea zâmbi.

— De ce te-ai hotărât să devii avocat? El dădu din umeri.

— Bănuiesc că mi-a plăcut cum sună.

— Trebuie să fi fost un sunet foarte puternic din moment ce se vorbește atât de mult despre tine. O privi cu coada ochiului.

— Mi-ai urmărit cariera, nu?

— Este imposibil altfel, când conduci o mică armată de prostituate adolescente pe treptele Primăriei în Ajunul Crăciunului. După ce ai terminat cu ele, polițiștii arătau ca niște vrăjitoare care hărțuiau copiii. Ce-ai încercat să dovedești?

— Îmi place publicitatea, Merry. Ea își frecă ceafa.

— Nu-mi dau seama cum suporti așa ceva. Gândul de a-mi vedea numele peste tot în ziare îmi dă fiori. Mie îmi place foarte mult intimitatea. Fața lui fu luminată de un zâmbet, ochii îi erau fierbinți și bărbia i se înălță puțin.

— Ah, e un fel de distracție, e ca un joc. Dar rezultatul e foarte serios.

O mulțime din acești copii provin din căsătorii nereușite, iar dacă sunt prinși, e mai bine să nu fie trimiși înapoi pentru a se abuza de ei în continuare. Încerc în felul meu umil să fac să se înalțe niște case anonime, unde fugarii mei să primească sfaturi bune și să fie pregătiți pentru diverse meserii.

— Umili făcu ea râzând, dar după aceea redeveni serioasă. Totuși, nu poți să-mi spui că activitatea asta a ta nu-ți distruge viața personală. Ești căsătorit?

Își țin răsuflarea în așteptarea răspunsului, deși, își spuse ea, nu i-ar fi schimbat cu nimic viața. Am încercat o dată. Fără copii, un simplu divorț, spuse el, și dădu din umeri ținându-i ridicați câteva clipe înainte de a-i lăsa iar în jos. Locuiesc într-o casă plutitoare în Sausalito. Ea îi studie chipul.

— Se pare că duci o viață interesantă și neobișnuită.

— Mai mult nesatisfăcătoare și singuratică. Părea să nu îi placă să vorbească despre viața lui personală. Dealul e acoperit, așa că bănuiesc că ar trebui să plec

— Bănuiesc. Merry porni să urce dealul, o parte din drum parcurgându-l în patru labe, Shane urmând-o în același mod. Îl privi cum se spăla pe mâini la robinetul de afară ștergându-se apoi de blugi, după care își puse geaca de piele.

Înaintând puțin, îi șterse o picătură de noroi de pe obraz cu vârful unui deget.

— Crezi că ar avea sens să ne mai vedem? Întrebă el cu nonșalanță și prudență. Tu și cu mine. Întregul ei trup reveni la viață de dorință pentru el. Ispita era puternică. Dar era de ajuns să fie văzută alături de Shane Halloran. Clătină din cap.

— N-avem prea multe în comun. Tu ești atât de neastâmpărat și agitat, în timp ce eu sunt atât de prudentă, încât asistenta mea zice că sunt chiar pedantă. Mă tem pentru cariera mea dacă s-ar afla despre tine, Ellen și...

Se întrerupse când începu să devină rușinoasă. El își făcu ochii mici.

— Încerci să spui că Ellen, eu și legătura mea cu fetele pe care le reprezint ți-ar putea afecta reputația, Domnișoara Merry? Tonul vocii lui și faptul că aproape că spusese acest lucru, o enervă, își împinse bărbia înainte.

— De fapt ce e în neregulă cu Domnișoara Merry? Vârându-și mâinile în buzunare, el se balansa pe călcâie.

— Am citit și eu din când în când întrebați-o pe Domnișoara Merry și ai dreptate, nu ești chiar o radicală.

— Domnișoara Merry umple un gol necesar. Fetele mele sunt sincer preocupate de lucruri cum ar fi sărutul și sexul. Dar bănuiesc că nu poți înțelege ceva atât de simplu. El își strânse pumnii în buzunare.

— Probabil că nu, din moment ce fetele mele sunt sincer preocupate cum să atragă următorul client pentru a câștiga destui bani ca să poată mânca.

— Asta nu înseamnă că problemele fetelor mele nu sunt la fel de importante!

Spuse ea pe un ton de gheață. Dacă o pot face pe vreuna dintre ele să nu intre în situația în care am intrat eu cu tine, atunci voi considera că am succes. Shane o privi cu niște ochi plini de furie, două linii verticale despărțindu-i sprâncenele.

— Dacă asta a fost o încercare de a mă învinui că te-am făcut să rămâi însărcinată cu Ellen, atunci lasă-mă să-ți spun că și tu mă doreai la fel de mult cum te doream eu. De ce n-ai folosit anticoncepționalele?

— Eu ar fi trebuit să folosesc anticoncepționale? Eu?! se răsti ea. Exact asta e mentalitatea care o face pe Domnișoara Merry să fie atât de importantă pentru fetele naive! spuse ea măsurându-l din cap până în picioare. Le fac să evite indivizi ca tine. Într-un fel se întrebă ce o făcuse, oare să spună lucruri atât de jignitoare. Nu îi stătea în fire. Shane o privi câteva secunde.

— Bănuiesc că va trebui să fiu de acord cu tine - n-am putea să ne înțelegem.

Maxilarele i se contractară și strânse din dinți. După câteva clipe îi aruncă un zâmbet trist și înaintă puțin pentru a-i atinge fruntea cu buzele.

— Dar a fost interesant să te revăd, Merry. Ridicându-și mâna pentru a atinge punctul unde o sărutase el, ea zâmbi cu regret.

— Da... da, așa a fost, Shane. După ce a plecat motocicleta, Merry a rămas lângă colțul casei, urmărindu-l cum cobora aleea abruptă. Luă viteză când ieși pe autostradă. Deodată, deschise gura și întinse brațele ca și cum ar fi putut să îl oprească în vreun fel pentru a nu se ciocni de o camionetă.

— Shane, fii atent! strigă ea, deși el nu ar fi putut să o audă.

Deveni moaie și răsuflă ușurată când el reuși să evite camioneta în ultima clipă.

Apoi izbucni în lacrimi deoarece vederea lui îi readusese atâtea dureri și îi stârnise atâtea dorințe pe care nu mai credea să se simtă vreodată.

Faptul că era gata să se ciocnească îl zgudui pe Shane acoperindu-l cu o sudoare rece. De obicei nu conducea neglijent; experiența din trecut în ceea ce privește traumatismele îi lăsase o spaimă de doctori și de spitale și, în consecință, îi făcuse să se teamă de accidente. Dar nu mai gândea clar. Mintea lui era prea plină de Merry și trupul prea plin de dorință pentru ea. Dacă era adevărat, atunci de ce se certase cu ea? De ce? Simțea nevoia să vorbească și nu se simțea bine decât într-un singur loc.

Zece minute mai târziu oprea motocicletă în fața casei surorii sale gemene, Bren, în Berkeley. Un zâmbet larg lumină chipul acesteia când îi deschise ușa.

— Hei, salut, străine, strigă ea. Era înaltă și slabă, îmbrăcată într-o pereche de blugi și

O bluză.

Shane observă că argintiul din părul ei redevenise în mod misterios negru.

— Hai, intră. Dan e la lucru și copiii sunt Dumnezeu știe pe unde, așa că putem vorbi în liniște și nestingheriți. Shane își frecă palma de partea stângă a tricoului și îi spuse despre Ellen sfârșind cu cuvintele:

— Cum arată? Să spunem doar că ar fi surprinsă de partea Halloran a originii ei biologice. Sora lui geamăna începu să râdă.

— Multă lume ar fi. Asta-i problema, familia?

— Nu. Problema e că am fost să o văd pe Merry astăzi și am descoperit că sunt încă atât de afectat de tot ce s-a petrecut când aveam optsprezece ani, încât n-am putut să fac altceva decât să mă cert cu ea. I-am spus că ar fi trebuit să folosească anticoncepționale, spuse el după care adăugă bătându-se în piept: Eu, omul care și-a axat toată viața pe drepturile omului, am spus asta. M-am transformat într-un adolescent furios. Bren se ridică și aprinse focul sub ceainic.

— Niciodată nu am înțeles ce-ai văzut la Merry Pierce. A fost totdeauna atât de la locul ei și de... anemică. Shane țâșni de pe scaun.

— N-a fost anemică! Oamenii nu observau cât de frumoasă era pentru că era atât de liniștită, în exterior, dar în interior era... Nu găsea niciun mod de a spune cum fusese cu Merry. Îi răspunsese cu o senzualitate atât de explozivă încât îl zguduise.

— Îți amintești cum eram în șaiszeci, nu? Totul era numai copii din flori, fă dragoste nu război, jos statornicia, iar eu eram atât de stânjenit pentru că tata era un polițist de stradă - unul dintre copoi, spuse el după care adăugă ținând două degete la o distanță foarte mică unul de altul.

Ajunsesem foarte aproape de droguri și desfrânare și singurul motiv pentru care astăzi sunt pe jumătate un om normal este pentru că micuța Merry m-a readus la realitate.

— Bine, mă dau bătută. E minunată, spuse Bren turnând apă fiartă peste cristale de cafea în două cești. El se încruntă.

— Fir-ar să fie! mai degrabă m-aș arunca între fălcile unui rechin alb decât să afle Merry cât rău mi-a făcut.

— Atunci, dacă aș fi în locul tău, m-aș ține departe de ea. Țasta-i sfatul meu.

— Nu ți-am cerut așa ceva, spuse Shane morocănos.

— Și îți mai dau un sfat, fie că-ți place, fie că nu. Uită că frații și sora ta au produs o duzină de nepoți superbi. Mama și tata sunt bolnavi că nu au niciunul de la tine. Nu te vor ierta niciodată dacă nu le spui de fata asta a ta. El mormăi.

— De ce naiba o fi viața asta atât de complicată, Bren?

— Pentru că atragi complicațiile așa cum atrage un câine puricii, de asta.

CAPITOLUL 2

„Dragă Domnișoara Merry.

E un băiat la școală, pe celălalt rând pe care, nu știu de ce, ceva în interiorul meu îl dorește. Știi - îl vrea. Să fie, oare, asta dragoste? Să încerc să îl fac să iasă cu mine, chiar dacă el e un ticălos?

Nedumerita”.

„Dragă Nedumerită.

Ceea ce simți tu, draga mea, sunt hormonii din organismul tău care răspund celor din organismul lui. Asta este o dorință sexuală. Adevărata dragoste este atunci când ești atras și de personalitatea unui băiat foarte deosebit, pe lângă atracția sexuală. Sfatul meu e să te ții departe de acest băiat. Nu te irosi într-o iubire mai puțin decât perfectă.

Domnișoara Merry”.

Merry se uită la ceas pentru a treia oară în tot atâtea minute. Apoi începu să se foiască pe scaunul ei uitându-se la ecranul computerului. Nu mai era bună de nimic de când o sunase Ellen pentru a fixa o altă întâlnire. Munca ei, care fusese viața însăși, căzuse jos de tot pe lista priorităților în cele zece zile de când o văzuse pe Ellen. Gândurile la fiica ei îi ocupaseră întreaga minte. Bine, o mare parte din ea, căci Shane își făcea loc în gândurile ei ori de câte ori era neatentă.

Tresări brusc când auzi o voce spunând peste umărul ei:

— Nu crezi că dorință sexuală și hormoni ar putea fi ceva puțin cam îndrăzneț pentru noua noastră redactorșef? Cum o cheamă - am uitat, spuse asistenta ei.

Louise Miller, care se răsucise de la biroul ei pentru a se uita pe ecranul computerului lui Merry și pentru a citi răspunsul pe care aceasta i-l dădea Nedumeritei.

— Crezi, într-adevăr? întrebă Merry îndreptându-se și recitind scrisoarea.

— Eu nu, dar... Louise luă un comunicat din grămada de hârtii de pe biroul lui Merry și îi ridică.

— Avis Simmons, așa o cheamă. Domnișoara Simmons ar putea să creadă, însă. E a patra notă pe care ți-o trimite în trei săptămâni în legătură cu chestia asta.

Merry luă hârtia și o mototoli.

— Cum se poate ca, în ziua de azi, să sugereze că sfatul meu este prea lumesc și grafic pentru cititoarele mele tinere?

— Poate că ea și noii proprietari ai revistei consideră că ne îndepărtăm de revoluția sexuală.

— Crezi că e doar un pretext pentru a mă da afară?

— Aș vrea să pot răspunde cu un nu.

Merry se ridică și începu să se plimbe agitată, uitându-se la fotografiile din școală de pe pereți. De cincisprezece ani își transmitea dragostea maternă neîmplinită tinerelor admiratoare prin intermediu!

Domnișoarei Merry. Iar ele îi trimiteau de zece ori mai mult. Cât de pustie i-ar fi fost viața fără ele.

Oftând se opri să privească pe geamul ei aflat la al șaselea etaj. Cea de a doua furtună în trei zile trecuse fără prea multă ploaie și acum vremea se înseninase.

Oceanul era de un turcoaz strălucitor în lumina soarelui de după-amiază târzie. O ceață densă care plutea în partea îndepărtată a podului Golden Gate amenința să își facă simțită prezența deasupra orașului. Sausalito și locuința plutitoare a lui Shane se aflau undeva la nord de pod. Gândul la el o făcu pe Merry să se încrunte. Deci el credea că ea nu era foarte radicală, nu? Ce tupeu. Cine se credea, oare?

— Refuz să-mi schimb sfatul. Fetele mele simt nevoia să audă despre responsabilitățile sexuale, spuse ea revenind la biroul ei, după care salvă răspunsul pe care i-l dăduse Nedumeritei și închise computerul.

După aceea se uită la ceas și își simți inima tresărind. Era timpul. Închise ușa biroului și scoase o oglinjoară pentru machiaj, în timp ce se aranja, se studia cu un ochi critic. Dincolo de o elegantă structură osoasă și de o culoare interesantă, nu văzu decât două paranteze care îi încadrau buzele frumoase, iar obrajii își pierduseră din rotunjimea pe care le-o dădea tinerețea. Niște riduri slabe porneau din colțurile ochilor mari, câprui.

— Am nevoie de o operație estetică de urgență, spuse ea abătută. Arăt ca o baborniță. Louise se întinse pentru a răsuci oglinjoara din mâna lui Merry.

— Cine nu arată astfel când se uită în oglinzi măritoare? Dar unde te duci?

— Ellen m-a rugat să iau cina cu ea în seara asta și să-i cunosc logodnicul. Sunt atât de emoționată. Mă temeam că n-am s-o mai văd niciodată, spuse Merry zâmbind veselă, după care se încruntă și adăugă: Shane va fi și el acolo.

Louise o privi cu atenție.

— Doar nu ești îndrăgostită de el, nu?

— Ce ridicol! Tot timpul ne certăm, spuse Merry

punând la loc oglinda și fardurile și adăugă cu tristețe: Deși s-ar putea să existe puțin din dorința sexuală a Nedumeritei. Își netezi apoi rochia din lână peste șolduri.

— Cu domnișoara Legree tot timpul în ceafă, aș spune că a dori sexual un bărbat atât de renumit ca Shane Halloran ar putea însemna necazuri cu N mare, spuse Louise arcuind din sprâncene.

— Atunci poate ar fi bine să-mi urmez propriul sfat, nu? spuse Merry arătând spre monitorul ei. Dar nu-ți face griji, totul e sub control. Când e de Shane, am destule scuturi emoționale în jurul meu pentru a apăra Instituția, adăugă ea și după ce își verifică bijuteriile de la gât și din urechi, își puse un pardesiu maron.

Peste o oră se afla într-un restaurant italianesc pe *Debarcaderul Pescarului*, făcându-și loc printre mesele din localul aglomerat. Ceilalți trei se aflau deja la o masă în spate. Ellen sări repede și îi ieși în întâmpinare.

— Mă bucur atât de mult că ai putut veni, îi spuse ea după care o luă pe după umeri și o sărută pe obraz. Merry își îmbrățișă fiica timp de o secundă, așa cum dorise de atâta vreme.

— Scumpa mea, aș fi înlăturat pe oricine mi-ar fi stat în cale, șopti ea. Lacrimile care păreau să stea tot timpul foarte aproape de suprafață amenințară. Să izvorască din nou. Clipi des pentru a le îndepărta când Ellen se desprinsese de lângă ea, și amândouă se întoarseră spre bărbați.

Shane stătea relaxat pe scaunul lui arborând un zâmbet diabolic. Atrase privirea lui Merry ca un magnet, ceea ce nici nu era de mirare când blugii lui aveau găuri în genunchi și haina de tweed era extraordinar de șifonată. Pe tricoul lui galben mâncat de molii scria *Cei fără locuință o fac sub cerul liber*, iar pantofii sport aveau aer condiționat la degete. Ea se abținu să facă o remarcă usturătoare; hotărâse, de dragul fiicei ei, să nu lase ca starea explozivă de la ultima lor întâlnire să apară și atunci. Chipul lui Ellen radie dragoste și mândrie când își trase logodnicul în față. Rob Taylor era un tânăr înalt și

subțire îmbrăcat în costum cu cravată, cu un păr castaniu tuns modern. Strângerea mâinii lui era caldă, zâmbetul natural, iar Merry își spuse că era perfect pentru fiica ei. După un schimb de formalități, Ellen spuse arătând spre masă:

— E și Shane acolo. Merry îi aruncă o privire furioasă când îl văzu îndreptându-se spre ei. În mod incredibil, arăta sexy și civilizat chiar și astfel costumat.

— N-am putut să nu-l observ - dar nu dă semne că vrea să dispară prea repede, nu? spuse ea. Un zâmbet larg se ivi pe fața lui Shane, care își netezi haina cu mâna.

— Astea sunt hainele mele de stradă. Am tot încercat să iau legătura cu niște fete noi din oraș și, dacă aș părea înstărit, ar încerca să pună mâna pe mine, îmi pare rău, n-am avut timp să mă schimb, zise el, dar tonul lui nu păru deloc sarcastic.

Merry îl studie curioasă cum își descheie haina.

— Majoritatea bărbaților ar fi ispitiți de toate fetele astea libere. Shane veni în spatele ei pentru a-și strecura degetele pe sub gulerul pardesiului și îi șopti la ureche;

— Pe mine nu mă ispitesc copiii, Merry. Problema mea e cum să rezist unei femei

Adevărate. Ea se înfioră din cauza senzației pe care i-o dădură degetele lui pe gât și pași repede înainte lăsându-și haina în mâinile lui.

— Ei bine, încearcă, fă toate eforturile. Ochii lui sclipiră.

— Ești pedantă din nou, Domnișoara Merry.

— Iar tu încerci să începi o ceartă, dar eu mă las.

— O ceartă mă interesează cel mai puțin, te rog să mă crezi, spuse Shane împăturindu-i pardesiul pe spătarul unui scaun, și făcându-i loc la masă.

— Ceilalți se așezară între ei. Ellen își asumă cu foarte mare seriozitate rolul de gazdă.

— După cum vezi, noi am băut deja câte ceva. Tu ce-ai vrea să bei, Merry?

— Nimic. Sunt mulțumită să stau aici și mă bucur că sunt cu tine, cu Rob, și...

Se uită la Shane. Lumina lumânărilor scânteie în argintiul din părul ei negru.

Privirea lui i se plimbă peste buze, peste bărbia cu gropiță, îi atinse sânii care împungeau rochia din lână. Scuturile sus, își reaminti ea.

— Ei bine, nu sunt atât de sigură în privința ta, spuse ea încruntându-se pentru a nu zâmbi. Cu ochii triști și conștienți, el se bosumflă și își ridică paharul cu apă minerală în semn de salut. Ellen îi privi nedumerită luând împunsăturile lor drept animozitate.

— Cred că n-ar fi trebuit să vă invit pe amândoi în același timp dar știam că ați vorbit... și a trecut atâta vreme de când... își trecu o mână peste părul negru dându-și seama că încerca apa adâncă doar cu degetele și deodată atacă direct:

— Ei bine, m-am gândit că toată povestea legată de sex nu vă mai deranjează la vârsta voastră. Shane îi aruncă o privire lui Merry făcând ochii mari. Apoi își trecu mâna peste buze ca pentru a șterge un hohot de râs. Întorcându-se spre Ellen, spuse cu un ton teribil de fals:

— Fetițo, suflet al meu, chiar dacă am câteva fire de păr alb, memoria nu mi-am pierdut-o. Mă mai deranjează problemele legate de sex, ah, poate o dată sau de două ori pe an și așa îndrăzni să bănuiesc că și pe Merry la fel. Aceasta nu vru să râdă când Ellen părea atât de serioasă. Așa că își luă paharul cu apă și se înecă în momentul când o înghițitură întâlnește un chicot în gât. Ceea ce îl făcu pe Shane să izbucnească într-un hohot de râs.

— Ce-i atât de amuzant? întrebă Ellen fără să înțeleagă nimic. Rob zâmbi.

— Cred că ai făcut-o de oaie, draga mea.

— De ce? Ce-am spus? Shane o bătu ușor pe mână.

— Am uitat să-ți spun cumva că boala de a o face de oaie este ceva genetic din partea mea? Și eu am aceeași problemă, adesea. Nu-i așa, Merry?

— Așa e, Shane. Conversația din timpul cinei și desertului fu animată, prietenoasă și presărată cu râsete. Shane continuă să se joace de-a flirtul și, deși Merry

încercă, nu fu în stare să se țină foarte bine la distanță. Privirea ei i-o căuta mereu pe a lui.

Chiar și Ellen se destinsese când dezbătura probleme care variau de la familie la politică. Oftă fericită în timp ce își bea cafeaua.

— Nu mi-am închipuit că o să vă plac atât de mult. Mă întreb... oare s-ar cuveni să vă rog să veniți la nuntă și să-mi stați alături în biserică?

Într-un fel să țineți locul părinților mei, din moment ce ei... nu pot fi acolo.

O expresie de îngrijorare îi apăru pe chip uitându-se când la unul, când la altul.

Lacrimile îi încețoșară privirea lui Merry, care se întinse și îi strânse mâna fiicei ei.

— Scumpa mea Ellen, sunt nespus de încântată că vrei să-ți fii alături în acest moment extraordinar de important. Shane duse cealaltă mână a lui Ellen la buze și ochii îi erau ciudat de strălucitori.

— Puțin îmi pasă dacă se cuvine sau nu, draga mea. O să vin cu tot cu clopoței.

— Mă bucur atât de mult! spuse Ellen după care își retrase mâinile și se uită la ceas. Oh, Doamne, nu mi-am dat seama că s-a făcut atât de târziu. La șase mâine dimineață trebuie să fii la laborator, așa că ar trebui să mă duc acasă să mă culc.

Se ridică și îi îmbrățișă, întâi pe Merry, iar după câteva secunde îl trase pe Rob în timp ce își luau la revedere.

Merry zăbovea afară cu Shane, ascultând muzica romantică ce se auzea din restaurant. Era plăcut la debarcader, aerul fiind încărcat cu parfumul valurilor agitate. Cerul era foarte întunecat și numai stelele cele mai strălucitoare se puteau zări peste sclipirea luminilor de pe stradă. O lună imensă atârna deasupra magazinelor. Era mult prea conștientă de trupul înalt al lui Shane lângă al ei pentru a se simți bine. Un tremur îi străbătu șira spinării și își strânse pardesiul mai mult, ca și cum acel

gest l-ar fi îndepărtat pe el sau ar fi apărat-o pe ea de ea însăși, sau ambele la un loc. Știa că ar fi trebuit să plece, dar nu făcea primul pas care să o îndepărteze de el. Shane stătea cu mâinile în buzunare, jucându-se cu mărunțișul și mutându-se de pe un picior pe altul. Ei îi trecu prin minte că se purta ca un băiat timid, dar știa că era prea mult un bărbat de lume pentru că așa ceva să fie posibil. După puțin timp spuse:

— Merry, aş vrea să-mi cer scuze pentru faptul că m-am certat cu tine sâmbăta trecută. Ochii ei erau calzi și sinceri.

— Habar n-am de ce am spus toate acele lucruri, pentru că nu cred nici măcar jumătate din porcăriile alea. Parcă intrase un demon în mine. Ea începu să râdă și își împreună mâinile în dreptul pieptului.

— Mă bucur că ai deschis discuția. Nu a fost numai vina ta.

Și eu am spus câteva lucruri pe care le regret. E de neînțeles cum doi oameni mari, educați, inteligenți și adulți au putut să se dondănească de parcă ar fi fost doi copii. Îți accept scuzele dacă le accepți și tu pe ale mele.

— S-a făcut. Tăcură câteva clipe ca și cum ar fi vrut să amâne momentul despărțirii.

— A fost plăcut în seara asta cu cei doi, nu? spuse Shane, în cele din urmă.

— Ah, da. Mi se pare ca într-un vis sau ca un dar să o am pe Ellen din nou în viața mea.

— Ai dreptate. Totdeauna mi-am dorit să fiu tată. Nici nu pot să mă gândesc câți ani din viața ei am pierdut. E atât de serioasă și de controlată, încât mă întreb cum ar fi fost dacă am fi crescut-o noi.

— Și eu mi-am pus întrebarea asta. Un profund regret cauzat de pierderea copilului ei - și al lui Shane - îi cresc în piept. Acele emoții ascunse o făcură să-i spună noapte bună:

— Ar trebui să mă duc acasă acum.

— Unde e parcată mașina? Te conduc până acolo. Merry își puse geanta pe umăr și se cuprinse cu brațele.

— Ești foarte generos dacă stăm să ne gândim că e parcată la vreo douăzeci de mile distanță în Lafayette.

— Și atunci cum ai de gând să ajungi acasă?

— O să iau tramvaiul și apoi trenul Bart.

— Te duc eu acasă. Merry îi aruncă o privire pe furiș. Umbrele nopții îi întunecaseră părul și îi făcuseră pete sub ochi dându-i o aură misterioasă. După felul în care îi răspunsese toată seara, ar fi trebuit să fie nebună să plece singură cu el.

— Îți mulțumesc, Shane, dar sunt obișnuită să mă descurc singură, spuse ea categoric și porni spre stația de tramvai bine luminată care se afla la câteva blocuri distanță. El o apucă de braț și o opri.

— Dumnezeu, femeie, dar nu poți să umbli prin San Francisco la ora asta. Ai putea fi jefuită sau chiar mai rău. Lasă-mă să te duc acasă! Ea își eliberă brațul.

— Dumnezeu, omule, după felul cum mergi tu cu motocicleta aia a ta, aș fi mai în siguranță cu tâlharii. El făcu o mutră spășită.

— Bănuiesc că ai văzut ce am făcut sâmbătă pe autostradă, nu?

Ea încuviință încet, amintindu-și că neglijența lui o speriasese atât de mult

— Ei bine, să știi că nu merg mereu așa. Și, în seara asta, sunt cu mașina.

— Mulțumesc, dar prefer să nu merg, spuse ea pornind din nou spre stație și strângându-și poșeta în brațe. Shane veni imediat după ea.

— Nu vrei să mergi cu mine pentru că nu m-ai iertat pentru ceartă, nu?

Ea grăbi pasul și tocurile îi răsunau pe pavaj.

— Te iert, dar asta nu înseamnă că vreau să fim prieteni.

— Am spus eu ceva despre a fi prieteni? Am spus? Nu fac altceva decât să mă ofer să te duc acasă.

— Ah, da, și toate privirile alea pe care mi le aruncai la restaurant?

— Care priviri? întrebă el și dădu cu piciorul într-o

pietricică de pe trotuar. Ei și ce dacă am flirtat și eu puțin? Aș putea spune cu siguranță după reacția ta că nu te-ai simțit insultată. Ba aș fi putut să jur că ești chiar receptivă.

Faptul că ei se afla atât de aproape de adevăr era prea mult pentru ea.

— Dumnezeu, Shane, du-te acasă! Mi-am purtat de grijă perfect timp de douăzeci și trei de ani fără să fii lângă mine! Își dădu seama deodată că ridicase glasul.

Oprindu-se brusc își apucă poșeta care îi alunecase de pe umăr.

— Ascultă-mă, te rog! Suntem singuri de un sfert de oră doar și ne certăm deja.

Shane se opri și-și ridică bărbia surprins.

— Așa e, nu? Și eu care abia mi-am cerut scuze pentru data trecută. Merry își dădu la o parte părul de pe față.

— Bănuiesc că asta ne arată ce s-ar fi întâmplat dacă am fi crescut-o noi pe Ellen.

Ne-am fi certat probabil din prima zi și i-am fi distrus viața. El deschise gura, apoi o închise la loc și zâmbi.

— Primul impuls a fost să te contrazic că n-ar fi fost așa, dar bănuiesc că n-aș fi făcut altceva decât să-mi înfrâng punctul de vedere, Merry începu să râdă.

— Bine, condu-mă până la stația de tramvai. Sunt gata să recunosc că mi-e frică să merg pe jos singură. Am fost doar încăpățânată.

— Bine, atunci o să recunosc și eu că n-am fost atât de îngrijorat pentru tine cât aș fi vrut să mai stau cu tine puțin.

— Vezi cât de imposibili suntem? spuse ea începând să meargă încet, poala pardesiului legănându-se în jurul picioarelor ei subțiri.

El înainta agale alături, mersul șchiopătat dând un ritm ca de jazz mersului său.

Genunchii i se vedeau prin găurile franjurate ale pantalonilor când făcea câte un pas lung la doi de ai ei pe tocuri înalte. Era atât de solid și vital o deruta faptul că fizic se simțea în deplină siguranță alături de el, dar din

punct de vedere sentimental, atât de nesigură. Stația de tramvai era punctul terminus. Mulțimea de călători era cuprinsă într-un cerc de lumină de la felinarul de pe stradă, iar mirosul sărat al oceanului și întunericul nopții îi izbea din spate. Un tânăr muzicant de stradă cânta un cântec de dragoste dureros de frumos la chitară, cutia instrumentului fiind deschisă alături pentru a primi donațiile.

Stând dincolo de grupul de turiști, Merry își concentrează întreaga atenție asupra bărbatului de lângă ea. După câteva clipe, Shane lovi cu vârful adidasului găurit într-o învelitoare de gumă de mestecat.

— M-am gândit la certurile noastre. S-ar putea să devină o problemă, să știi.

Merry îi zâmbi cu tristețe.

— Mă îndoiesc că ne vom vedea destul pentru a ne face griji pentru asta. Nu prea frecventăm aceleași cercuri.

— Dar ne vom întâlni la nunta lui Ellen. Crezi că o să ne putem înțelege pentru asta? Zâmbetul ei deveni nesigur.

— Ah, uitasem.

— Nu cred că i-ar plăcea să ne scuipăm ca pisicile în timp ce ea intră în biserică.

— De data asta sunt de acord cu tine, spuse ea gânditoare. N-am făcut nimic altceva pentru Ellen, așa că măcar ne putem preface prietenoși în așa fel ca nunta ei să fie ceva deosebit.

— Aici nu te pot contrazice, spuse el zâmbind și tachinând-o din privire. Vezi ce bine ne înțelegem? Cred că o să putem încheia o înțelegere, cel puțin până și în timpul nunții. Vrei să o pecetluim cu o strângere de mână? spuse el întinzându-i mâna. Merry o privi întrebându-se ce își închipuia el că este inclus într-o înțelegere. După un moment de ezitare, încuviință morocănoasă și își lăsă mâna mică într-a lui. Palma lui bătătorită îi stimulează pielea fină atât de mult încât avu o senzație de topire în tot restul trupului care se instalează în nucleul ei. Răsucirea colțurilor gurii lui îi spunea că era conștient de reacția ei. Își trase

mâna înapoi frecând-o de pardesiu. Cu inima bătându-i cu putere, ea își întoarse privirea spre chitarist abia auzindu-i muzica, însă. Îi mulțumi în gând Domnului când tramvaiul opri cu un scârțait de roți pe șinele de fier.

După ce pasagerii dinăuntru coborâră, cel care se ținea de bară împinse vagonul pe platformă și în jurul acesteia pregătindu-se să se îndrepte spre oraș. Când dădu semnalul, mulțimea care aștepta, dădu năvală. Shane își făcu loc deschizându-i drum lui Merry și o ajută să se așeze pe o banchetă de afară. În câteva clipe, fiecare centimetru de spațiu atât din interior, cât și din exterior era ocupat. Omul dădu drumul frânei și sună clopoțelul. Shane se ținu de bară și făcu câțiva pași pe lângă tramvai.

— Nu vrei să merg cu tine? Merry zâmbi, gropițele dansând în colțurile gurii ei, și întinzându-se printre două persoane, îi atinse obrazul.

— Nu, mulțumesc dragul meu, nu suntem în siguranță împreună. Shane se urcă pe platformă zâmbind.

— Draga mea, vrei să spui că această înțelegere a noastră ar putea fi o judecată de foc?

— Exact asta vreau să spun și nu suport să-mi ard degetele.

— Păi, sună promițător. Ea scutură din cap categoric, încât suvițe de păr auriu-alb îi loviră obraji.

— Numai în fanteziile tale cele mai nebunești. El râse și ochii lui albaștri abătuți spuseră foarte mult, după care sări din tramvai și îi arătă degetele mari.

Merry avu o puternică senzație de pustietate când vagonul înaintă urcând cu greu primul deal, lăsându-l pe Shane în urmă. Recunoscu în acea senzație un avertisment de a nu fi nesăbuită. Era periculos să ia în serios atracția dintre ea și Shane. Doar dacă... își spuse ea, dar apoi scutură din cap din nou. Nimic nu putea ieși, în cele din urmă - erau complet diferiți. Cel mai bine era să aibă grijă să nu mai rămână singuri altă dată. Din fericire, nu mai avea motiv să îl vadă până la nuntă, care avea să aibă loc peste mai mult de patru luni.

Însă, în ciuda raționamentului ei corect, nu era

liniștită, și simți un gol în inimă ca și în stomac când tramvaiul coborî, cu viteză partea cealaltă a dealului.

CAPITOLUL 3

„Dragă Domnișoara Merry.

Am paisprezece ani și mie și prietenului meu ne place să stăm de vorbă liniștiți în camera mea cu ușa închisă. Nu avem de gând să facem nimic altceva decât să ne sărutăm, dar mama se comportă ca și cum am face orgii. Cum aş putea să o conving că mă pot controla?

Neînțeleasa”.

„Dragă Neînțeleasă.

La paisprezece ani, libidoul îi este încă necunoscut unei femei, draga mea. Nici nu știi ce copleșitoare poate fi sexualitatea! Un sărut inocent poate stârni o dorință atât de puternică pentru raportul sexual încât din controlul tău poate să nu mai rămână nimic. Draga mea, trebuie să te sfătuiesc să-ți explorezi iubirea în public cu ușile deschise și cu lume în jur.

Domnișoara Merry”.

Duzine de scrisori de la adolescente veneau în fiecare zi. Merry și Louise împărțeau responsabilitatea de a le răspunde, Neînțeleasa era una din cele ale lui – Merry. Scoase scrisoarea și a vâri într-un plic.

— Mă întreb dacă micuța Domnișoară Neînțeleasă îmi va asculta sfatul? Sunt totdeauna atât de sigure că știu totul la vârsta asta. Louise râse ușor.

— Ai spus raport sexual, e destul de clar ca să-i atragă atenția, spuse ea, și îi întinse o punguță albă. Vrei o bomboană cu scortişoară? Merry scoase o bomboană și o vâri în gură. Răsucindu-și scaunul spre fereastră, se descălță de pantofi și se lăsă pe spate să admire priveliștea în liniște. Pescărușii pluteau grațios deasupra golfului. Soarele amiezii strălucea pe țărm, dar ceața permanentă aștepta chiar dincolo de pod. Așa cum se întâmpla prea

adesea, în ciuda scuturilor ei, Shane îi apărea în minte. Merry răsucea bomboana în gură cu limba întrebându-se de ce el o afecta atât de puternic. Era atrăgător, fără îndoială. Majoritatea bărbaților ajungeau la vârsta mijlocie cu burtă și chelie, dar nu Shane. Totuși, ieșise cu bărbați care erau mult mai chipeși, vreo doi considerabil mai tineri, dar nu îi stârniseră atât de mult dorința sexuală. Răsucindu-și limba pe după bomboana, se lăsă să plutească într-o serie de gânduri vagi despre viața lui de zi cu zi. Se întâlnea, oare, cu multe femei - bineînțeles că da, fiindcă nu era genul de bărbat care să ducă o viață de călugăr. Nu îi plăcea să și-l închipuie cu alte femei. Se închipui pe sine în acele imagini, în schimb. Sună telefonul; ridică receptorul și răspunse visătoare:

— Merry Pierce la telefon.

— Bună, Domnișoara Merry Pierce, spuse Shane imprimând o oarecare prezență gândurilor ei. Ea sări imediat în capul oaselor și înghiți bomboana, ceea ce o făcu să se înece puțin când îi alunecă pe gât.

— Nu te simți bine?

— Ba da. Mă simt foarte bine, spuse ea făcându-și aer. Nu mă așteptam să fii tu, atâta tot.

— Ah, asta-i tot? Bine atunci. Suna ca și cum ar fi stat cu picioarele urcate pe birou.

Nu mai putea suporta să și-l închipuie. Încălțându-se la loc, își readuse, scaunul în dreptul biroului și își netezi fusta.

— Cu ce-ți pot fi de folos?

— Trebuie să stăm de vorbă

— Te ascult, sunt numai urechi.

— Eu nu sunt genul de om care să-și rezolve problemele prin telefon, trebuie să am persoana respectivă în față ca să-i văd expresia când vorbesc probabil că își spune cuvântul avocatul din mine. Ne putem întâlni undeva?

Cum ea nu îi răspunse imediat, spuse:

— E ceva important, am nevoie de sfatul tău în ceea ce o privește pe Ellen. De fapt, am nevoie de aprobarea ta.

— Sfatul și aprobarea mea? Curiozitatea îi întrecu rezerva.

— Unde vrei să ne întâlnim?

— Mă gândeam să luăm cina împreună.

— Shane!

— Nu te enerva. Nu vor mai fi alte motive, promit. Sper că n-ai uitat înțelegerea.

— Fără cină.

— Bine, atunci să vin la tine la birou?

— Nu! exclamă Merry închipuindu-și ce vâlvă ar fi stârnit dacă ar fi apărut la *Sora mai mică*. Poate bem o cafea undeva. Am terminat – ce aveam de făcut așa că acum sunt liberă.

— Bine. Ne întâlnim la *Riley's Place* la câteva blocuri distanță de biroul tău peste o jumătate de oră. Da?

— Da, spuse ea, și după ce închise scoase oglinjoara din sertarul biroului.

Louise o urmări cu interes cum își reîmprospăta fardul.

— Arăți foarte ciudat. Ești sigură că nu începe din nou ceva între voi doi?

Merry își prinse părul platinat în creștetul capului lăsând doar câteva șuvițe pe lângă față.

— Nu începe nimic, îl cunosc pe Shane foarte bine. După ce își puse taiorul, se uită nervoasă la costumul bleumarin și trase de gulerul bluzei albe.

— Aș vrea să-mi schimb stilul, totdeauna arăt așa... ca o fată bătrână! Louise scoase un oftat exagerat și scoase o eșarfă înflorată și o pereche de cercei lungi din ultimul sertar al biroului. Merry își aruncă eșarfa pe umăr și își prinse cerceii în urechi, după care aprobă satisfăcută privind-se în oglindă.

— *Merçi*, spuse ea, și ieși repede din birou. Parcurse distanța de două blocuri dintre biroul ei și *Riley's Place*, ajungând numai cu zece minute întârziere.

Shane o aștepta afară. Aproape că nici nu îl recunosc în costumul cenușiu cu vestă peste o cămașă albă, cravată maron și ținând o servietă sub braț. Deodată

nu mai era bărbatul pe care era atât de sigură că îl cunoaște. Emană o forță și o siguranță pe care nu le mai observase la el până atunci. Zâmbi când o văzu apropiindu-se și îi mișcă un cercel cu degetul.

— Arăți bine. Ea se îndepărtă repede.

— *Merçi*, și tu arăți bine. Credeam că nu mai ai altceva în afară de tricouri și blugi.

— A trebuit să mă îmbrac așa ca să fac impresie la o întâlnire pe care am avut-o astăzi, spuse el îndepărtându o scamă imaginară de pe mânecă, după care îi deschise ușa. Acum, după ce ne-am admirat reciproc, putem să intrăm?

Merry trecu pe lângă el și îi simți mirosul bărbătesc de mosc și de colonie. Își strânse poșeta și mai mult având impresia că un magnet o atrăgea spre el.

Privind în jos spre ea, el o miroși.

— Miroși a scortişoară - mă face să vreau să te gust. Ce parfum e? Ea râse ușor.

— Secret. Localul irlandez avea un bar separat printr-o balustradă de alamă de partea unde se servea masa și unde canapelele cu speteze înalte se înșiruiă de-a lungul unor pereți îmbrăcați în panouri de lemn. Chiar și atunci la începutul amiezii era un număr mare. De clienți, oameni aflați în pauza de masă și turiști, care beau bere neagră și ascultau muzică irlandeză. Riley, proprietarul, îl întâmpină pe Shane ca și cum ar fi fost un prieten demult pierdut, bătându-l pe spate și strigând:

— Hei, dacă ăsta nu e băiatul lui Pat Halloran!

Nu te-am mai văzut de vreo lună. Unde ai mai ajuns, băiete? Shane își atinse atunci creștetul capului.

— Păi, la vreun metru optzeci și cinci, Riley.

— Ah, tot șmecher ai rămas! spuse Riley conducându-i într-un coif mai departe de zgomot și vânzoleală. ăsta e separeul meu. E bine? întrebă el foindu-se în jurul lor. Să vă aduc niște bere sau ceva rachiu?

Shane ridică din sprâncene întrebând-o pe Merry:

— Ce zici? Ea scutură din cap.

— Nu mi-a plăcut niciodată, dar tu poți să bei.

— E prea devreme. Riley face un ceai nemaipomenit.

De asta ce zici? La încuviințarea ei, Riley aduse un ceainic aburind, două ceșcuțe și farfurioare din porțelan, o farfurie cu biscuiți și spuse că totul era gratis. După ce plecă, Merry dădu drumul hohotului de râs pe care și-l reținuse;

— Cum se face că-l cunoști? E cineva importat din County Cork? Shane zâmbi.

— Accentul lui Riley e mai sărat decât carnea de vită sărată cu varză. Părinții lui au venit în California împreună cu bunicii mei când cu goana după aur, așa că, într-un fel, face parte din familie. Tata și băieții găsesc că localul ăsta e minunat, spuse el aruncându-i o privire. Dar, dacă nu-ți place, mergem în altă parte.

— Nu. Îmi place foarte mult. E minunat, spuse ea sorbind din ceașca de ceai Earl Gray. Shane își puse zahăr în ceai și îl amestecă.

— Mi-ai cunoscut vreodată familia? Nu-mi amintesc.

— De câteva ori, spuse ea privindul. Fragmente de amintiri tâșniră din marele depozit pe care încercase atât de mult să-l îngroape și să-l uite.

— Îmi amintesc doar cum casa ta exploda de vorbărie zgomotoasă și mari personalități. Eu eram obișnuită să fiu un unic copil într-o familie liniștită și la locul ei, așa că mă speriau de moarte. Chipul lui fu luminat de un zâmbet.

— Reacționai astfel probabil din cauza celor ce făceau cu fiul lor. Merry roși, pe jumătate de furie, pe jumătate de stânjeneală. Shane își lărgi nodul de la cravată ca și cum l-ar fi sugrumat și își descheie primul nasture al cămășii.

— Fiindcă veni vorba de familia mea, despre asta voiam să discutăm, spuse scărpinându-și un obraz. Știu că n-ai fi vrut să se facă public trecutul nostru, dar a trebuit să le spun alor mei de Ellen. Nu sunt genul de oameni de care să ascunzi o nepoată. Merry se cutremură întrebându-se ce or fi crezând despre ea.

— Cum au reacționat? Ochii lui scânteiară.

— Dacă aș mai fi avut optsprezece ani, mi-ar fi tras o bătaie bună pentru ce ți-am făcut, dar acum nu mai pot face nimic. Își sprijini coatele pe masă ținând lingurița vertical în ceașcă doar cu vârful degetului și o privi

neliniștit.

— Vor s-o cunoască pe Ellen, dar i-am mai amânat. Tu ce zici?

— Păi... nu știu ce să spun. Nu m-am gândit că va merge mai departe de noi doi.

Cu ochii plecați, ascultă orchestra irlandeză cântând peste râsetele celorlalți.

— Nu mi-o imaginez pe metodica noastră Ellen alături de familia ta. Cu toate acestea, știu că e foarte singură de când au murit... părinții ei, continuă ea ridicându-și privirea. Nu eu trebuie să hotărâsc, ci Ellen. De ce n-o întrebi pe ea ce vrea să facă? Shane îi atinse mâna cu vârful unui deget.

— Ești o femeie drăguță și deloc egoistă, Merry. Știi asta? Ea simți un val de căldură.

— Și tu ești un bărbat drăguț și deloc egoist. A fost foarte frumos din partea ta că mi-ai cerut părerea înainte să faci ceva. Zâmbetul lui Shane se înmuie când îi văzu acceptarea pe față. Îi contură din ochi buzele și obrazul și apoi îi captă privirea. Speriată dintr-odată, Merry se uită în jos, dar fu vrăjită de vederea buzelor lui răsfrânte, își atinse buzele cu vârful limbii, dorindu-i sărutul. Dorindu-i pe el. Avu nevoie de o mare voință pentru a-și desprinde privirea, iar mâna îi tremura când ridică ceașca pentru a-și umezi buzele uscate cu puțin ceai. Ceașca zăngăni când o puse la loc pe farfurioară. Logica îi spuse că terminaseră ce avuseseră de discutat și că ar fi fost timpul să plece, dar ceva din interior o ruga să mai stea cu el. Își mișcă picioarele, dar nu se putu decide să se ridice. Câteva minute în plus nu puteau fi dăunătoare; cel mult un sfert de oră, după care avea să plece. Rupând un biscuit pentru a da de lucru mâinilor, începu o discuție neutră:

— Spuneai că te-ai îmbrăcat așa pentru o întâlnire importantă. Credeam că nu faci altceva decât să le reprezinți pe fetele necăjite. Întrebarea ei îl smulse pe Shane dintr-o luptă interioară cu sine. Trăgând adânc aer în piept, își schimbă poziția și se aplecă înainte proptindu-și bărbia în pumni.

— Îți aduci aminte de cel mai bun prieten al meu din liceu, Barney Krenshaw? Suntem în avocatură și eu, și el și tatăl lui împreună cu mulți alți cunoscuți de-ai lor. Din fericire, îmi susțin cauza și îmi acordă foarte multă libertate.

— Îmi amintesc foarte vag.

Aș putea să te întreb câte ceva despre cazul la care lucrezi acum? El zâmbi.

— Întreabă orice vrei. Actuala mea clientă și cu mine am spus totul reporterilor la o conferință de presă chiar acum vreo oră. Reprezintă o tânără care își dă în judecată tatăl vitreg pentru faptul că a abuzat de ea fizic și psihic pe vremea când era copil, spuse el zâmbind și atingând ușor servieta care se afla lângă el pe canapea.

E un caz nemaipomenit pentru cineva interesat de așa ceva. Merry se îndreaptă încruntându-se.

— Cum poți fi atât de volubil în legătură cu ceva atât de groaznic cum este abuzul de copii? Un fulger de furie luminează ochii lui.

— Ei, haide, Domnișoara Merry, multe lucruri îngrozitoare se întâmplă pe lumea asta și eu le-am văzut pe străzi. Oftatul și gemutul nu servesc la nimic. Singurul mod de a face ceva este să te ridici și să te faci auzit. Ea zâmbi aprobator.

— Iartă-mă, ai dreptate, bineînțeles. Și ai demonstrat foarte bine acest lucru de-a lungul anilor, spuse ea aplecându-se puțin, cu coatele sprijinite pe masă și cu bărbia în podul palmei. Povestește-mi despre fata asta.

— A fugit de acasă la cincisprezece ani pentru a scăpa de abuzuri și a bătut străzile, făcând prostituție vreun an. Dar a fost destul de deșteaptă și a avut destul curaj pentru a se ține departe de droguri și s-a chinuit să iasă din mizerie. De atunci își câștigă existența frumos, deși mă îndoiesc că Domnișoara Merry ar fi de acord. Merry îl privi gândindu-se la toate posibilitățile.

— Mi-e teamă să întreb, dar cum își câștigă existența?

— Păi... n-a avut diplomă de absolvire a liceului, dar

până la vârsta de cincisprezece ani a fost crescută într-o familie înstărită cu scopul de a deveni o femeie frumoasă și echilibrată calități perfecte pentru a deveni o prețuită prostituată de bordel. Ea își ridică bărbia și spatele i se făcu rigid.

— Doar nu consideri că a fi fată de bordel este un pas înainte! Ce dezgustător!

Sprâncenele lui se uniră defensiv.

— E mult mai sigur decât lucrul pe stradă! Nu spun că ar fi visul oricărei mame pentru fiica ei, dar tot ce știu e că luptă să se ridice. Așa a aflat că i s-ar putea plăti pentru copilăria pierdută. Realitatea vieții acelei biete fete începu să își facă loc și Merry încuviință încet.

— Da, înțeleg.

— Și am de gând ca aceia care au greșit să dea socoteală, spuse el, iar ochii îi erau plini de viață, chipul viguros și vocea agresivă. Ea zâmbi stins.

— Are noroc că te are drept avocat - cu expresia asta ai putea convinge jurații de orice. El izbucni în râs.

— Numai timpul va spune. Își ridică ambele mâini, cu palmele în sus și se strâmbă.

— Dacă nu-mi bagi pe gât acest ultim biscuit, o să continui așa toată după-amiaza și o să te plictisesc de moarte. Merry se aplecă înainte.

— Nu sunt plictisită, ci fascinată de ceea ce faci. Un zâmbet de plăcere apăru pe chipul lui.

— Drăguț din partea ta, dar acum ți-a venit rândul. Ce altceva mai faci în afară de scrierea unui articol lunar? Ea își ridică mâinile pentru a atinge, părul strâns în creștetul capului și ochii îi deveniră gânditori.

— Nimic atât de captivant ca munca ta.

— Răspund scrisorilor de - la fete și le aleg pe cele pe care le publicăm. Călătoresc puțin vorbind despre sexualitate la cluburile și școlile de fete din toată țara. De fapt, chiar - voi pleca într-un astfel de turneu pentru o lună peste aproximativ o săptămână. Tot spun că o să scriu o carte despre maturizare pentru fetișcanele mele, dar se pare că nu ajung să o fac niciodată. Shane asculta cu capul

înclinat privind-o atent.

— Fetișcane? Ea zâmbi cu afecțiune.

— Fetișcanele mele sunt tinere femei care trebuie să învețe să lupte pentru demnitatea și drepturile omului pe care le susții tu. Le învăț să se aștepte numai la lucruri foarte bune de la viață și că absolut nimeni nu are dreptul să se folosească sau să abuzeze de ele. Așa cum s-a întâmplat cu clienta ta.

— Foarte bine, spuse el zâmbind mai întâi, dar apoi redevenind serios. N-ar fi trebuit să fiu ironic atunci când m-am referit la Domnișoara Merry. Am făcut-o doar pentru că m-ai refuzat și mi-ai rănit sentimentele. De unde ai atâta înțelepciune?

Merry adună firimiturile într-o grămăjoară pe masă și apoi își ridică privirea spre el.

— E foarte ușor să mă pun în pielea lor din moment ce îmi amintesc încă perfect cum e să fii derutată și îndurerată. Shane încuviință având o expresie de înțelegere și regret.

— Au fost vremuri neplăcute. Timp de câteva minute ascultă balada irlandeză care se cânta, după care o privi pe Merry.

— Dar atunci când nu lucrezi? Există bărbați în viața ta? Cineva deosebit?

— Cunosc câțiva bărbați cu care mă văd uneori, dar nimeni deosebit.

— Tu?

— La fel, există câteva femei cu care ies câteodată, dar niciuna nu e importantă.

Ea îl privi și chipul lui invita la confidențe.

— N-am prea avut noroc să-i păstrez pe cei la care am ținut cu adevărat.

— Ți-ai iubit mult soțul?

— Bănuiesc că da, așa cred. Nu atât de mult...

Fu gata să spună „*cum te-am iubit pe tine*”, dar alese altceva mai sigur:

— Nu l-am iubit atât de mult cum ar fi trebuit. Probabil că de aceea a eșuat căsnicia noastră. Cu toate că

motivul a fost acela că nu puteam rămâne însărcinată.

Shane, care privea în jos, jucându-se cu ceașca, își ridică deodată privirea.

— Nu mi-am închipuit că n-ai putut avea copii. Trebuie să fi fost o lovitură extraordinară după tot ce-ai pățit cu Ellen.

— Da, poți s-o mai spui o dată, spuse Merry urmărindu-i degetele bronzate care încercuiau ceașca. Soțul meu și cu mine ne-am dus la o clinică specializată în tratamente împotriva sterilității, dar n-am avut noroc cu soluțiile simple, iar el n-a vrut să se complice cu vreo fertilizare sau altele de genul ăsta. Atunci a lăsat o altă femeie însărcinată... în timp ce noi încă mai încercam. Au avut copilul exact după ce s-a pronunțat divorțul. Încă îl mai urăsc puțin pentru asta.

Shane își plimbă privirea peste chipul ei încet, nu seducător.

— Cred că și eu îl urăsc, chiar dacă nu-l cunosc, spuse el privind-o cu compasiune.

De ce nu te-ai recăsătorit pentru a face un tratament cu un alt soț?

Merry se uită melancolică la umerii lui lați, la pulsul gâtului, la pieptul larg de sub vestă.

— Nu știu... ajunseseam să mă satur de implicații romantice. Au trecut opt ani și încă mi-e teamă că aș putea fi rănită din nou. El încuviință înțelegător.

— Te-ai gândit vreodată să faci tratament și să concepi singură?

— Știu că asta e la modă acum, dar eu sunt destul de demodată și consider că un copil are nevoie de o familie tradițională, cu o mamă, un tată și stabilitate.

După aceea găsi că spusese destul despre sterilitatea ei și îl privi ridicând o sprânceană.

— De ce? Îmi faci cumva vreo propunere? Ai vrea să donezi spermă sau ce?

Zâmbetul i se întinse pe toată fața.

— Nu. Dacă vreun pic din sperma mea va găsi un cămin, poți să fii al naibii de sigură că voi fi și eu acolo și

voi iubi rezultatul. Ea îl privi o clipă mai mult, mișcată, și cântări respectiva posibilitate, după care scutură din cap cu fermitate.

— Nu, e prea târziu pentru mine să fiu mamă. Chiar dacă aș fi de acord cu ideea unui singur părinte, tot sunt prea bătrână pentru a mai fi însărcinată. Dacă, prin cine știe ce minune, aș rămâne însărcinată, mi-aș face probleme că ceva ar fi în neregulă cu copilul, adăugă ea și zâmbi. Dar, într-un fel, sunt mamă. Fetișcanele mele sunt copiii pe care nu i-am avut niciodată. El aprobă din cap.

— Cred că și eu mă simt ca un tată pentru fetele cu care lucrez. Deși sunt destule ca să facă un părinte să se apuce de băut. Tăcură o vreme, ascultând muzică. Shane fu cel care rupse tăcerea.

— Am într-un fel aceeași problemă ca tine în legătură cu implicarea. M-am simțit lovit și rănit când mariajul meu n-a reușit. Chiar și când știam că era vina mea.

Merry se aplecă înainte și își sprijini bărbia pe degete privindu-l.

— Sunt convinsă că n-a fost numai, vina ta.

— Nu, de data asta, a fost a mea. Soția mea a făcut tot posibilul să meargă. I-am dăruit o mulțime de lucruri, o casă frumoasă pe dealurile Oakland, un cont nelimitat, dar nu o puteam iubi așa cum voia ea. Ca și cum inima mi-ar fi fost încuiată undeva și nu puteam găsi cheia. Shane ridică ceașca și se strâmbă după ce gustă din ceaiul care se răcise, după care o puse cu grijă la loc pe farfurioară.

— După aceea mi-am cercetat foarte mult sufletul și mi-am dat seama în final că lipsea ceva din mine. Nu sunt sigur că sunt în stare de o iubire gen căsnicie. Sună ridicol? Ea îi cuprinse cu degete!

— Nu, Shane, sună trist să plâng.

— Eh, acum înțelegi de ce nu-mi plac legăturile permanente. Nu e drept să-i ofer unei femei jumătate de măsură. Ai făcut bine când ai fugit de mine. Nu reprezintă un lucru bun. Își așază cealaltă mână peste a ei pe încheietura lui. Ceva părea să îi lege pe amândoi pornind de la strângerea mâinilor și de la regretele lor comune. O

sperie puțin, își eliberă mâna și rupse repede tăcerea cu o întrebare:

— Nu mi-ai spus că locuiești în Sausalito? Trebuie să fie cu totul altfel decât pe dealurile Oakland. Shane zâmbi.

— Ai văzut vreodată o locuință plutitoare?

— Nu, recunosc ea scuturând din cap. Spune-mi cum e.

— Seamănă puțin cu... spuse el privind în gol o clipă, dar apoi clătină din cap. O descriere n-ar putea da o adevărată impresie. Nu vrei s-o vezi cu ochii tăi? Întrebă el ridicând din sprâncene. Aș fi foarte mândru să ți-o arăt.

Legătura dintre ei devenise atât de strânsă, încât Merry nici măcar nu ezită.

— Mi-ar face plăcere.

— Minunat! spuse el și se ridică, își luă servieta și îi oferi brațul. Haide atunci.

Ea se trase mai departe de el.

— Dar nu merg cu motocicletă.

— Dacă nu-ți place, luăm feribotul.

— Țsta mai merge, spuse ea, și dându-i mâna ieși din local alături de el.

CAPITOLUL 4

„Dragă Domnișoara Merry.

Mama spune că băieții nu sunt decât niște animale și că nu vor de la o fată altceva decât sex. E adevărat? Când ies câteodată la o întâlnire, nu vreau altceva decât sex de la prietenul meu, înseamnă că sunt un animal sau ceva nefiresc? Îngrijorata

„Dragă îngrijorată.

Scumpa mea, băieții sunt și ei oameni, la tei ca tine și ca mine. Apetitul sexual este ceva normal la oameni, la fete ca și la băieți. Deosebirea dintre animale și oameni, draga mea, este că fata sau băiatul pot spune nu dorinței până la momentul potrivit.

Domnișoara Merry”.

Merry se ținea cu amândouă mâinile de balustradă în timp ce feribotul se înălța și cobora peste valuri, Briza rece îi flutura eșarfa și fusta costumului. Shane era lângă ea, atât de aproape încât umărul ei îi atingea antebrațul; inima ei bătea cu putere, dum, dum, prin vene, mimând zgomotul motoarelor de sub punte.

Ceața avansase până când numai vârfurile ascuțite ale podului Golden Gate se mai zăreau din zidul gros și alb. Peste câteva clipe, feribotul străpunse vălul.

Ceața îi învălui pe Shane și pe Merry, separându-i de ceilalți pasageri de pe punte.

— Ce ciudat e, spuse ea cu o voce înăbușită. El încuviință.

— Ca într-o lume necunoscută. Sunetul clopotelor de ceafă și țipetele singuraticale ale pescărușilor nevăzuți o făcură să se înfioare.

— Ți-e frig? întrebă Shane privind-o. Ai vrea să mergi înăuntru și să stai în cabină?

— Nu nu-i chiar atât de frig. Mă simt ca un copil într-un parc de distracții și nu vreau să pierd nimic. El își puse servieta jos pe punte și își deschise haina de la costum.

— Ce-ai zice de împărțirea căldurii trupești? Logica o sfătui să fie prudentă. Dar ce s-ar fi putut întâmpla în toiul zilei la bordul unui vas? Iar ei îi era frig, de fapt.

— Bună idee, spuse ea ghemuindu-se în fața lui. Capul îi intra perfect în scobitura gâtului lui. Îi putea auzi bătăile puternice și iuți ale inimii. O cuprinse cu brațele încrucișându-le peste pieptul ei. Era ca și cum ar fi cunoscut dintotdeauna senzația pe care i-o dădea trupul lui lung și musculos lipit de al ei. Avu un sentiment atât de liniștitor de revenire acasă, încât oftă din străfundul sufletului.

Shane oftă în același timp.

— Îmi place o femeie care nu se teme să riște puțin frig pentru o experiență interesantă, murmură el frecându-și bărbia de moliciunea părului ei ondulat iar mersul cu feribotul nu se află în capul acestei liste.

— Pentru mine da. Mi-e rușine să recunosc că în toți acești ani de când locuiesc în Bay Area, n-am mers niciodată cu feribotul.

— Ceea ce este mai rușinos este faptul că ai mers, dar ai uitat. Îi simți în creștet căldura suflării lui.

— Angel Island e chiar acolo, în dreapta. Sigur că-ți amintești. Privind la cercul limitat al valurilor cuprinse de zidul cel alb, ea nu vru să își amintească, de teamă ca sentimentele să nu revină odată cu amintirile.

— Nu-i nimic acolo în afară de ceață.

— Crede-mă. E acolo.

— Când am fost eu pe Angel Island? Și de ce ții tu minte atât de bine ce am făcut și ce nu?

— Ei, haide, să nu-mi spui că ai uitat ziua când am chiulit de la școală și am mers acolo amândoi cu feribotul, spuse el și strânse și mai mult haina. Era în aprilie, cred, nu cu mult înainte de a absolvi eu liceul. Prietenul meu Barney a imitat foarte bine scrisul mamei tale și un bilețel prin care erai scuzată pe motive medicale pentru a doua zi. Sigur îți amintești de asta.

— Eh, poate că-mi amintesc, recunosc eu zâmbind. Dar ce-ar spune fetișcanele mele dacă ar afla că Domnișoara Merry a mințit ca să chiulească?

Vocea lui Shane era răgușită.

— Ar zice, hei, Domnișoara Merry e reală. A fost și ea nevoită să ia uneori niște hotărâri importante și nu a făcut totdeauna o alegere bună. Ar spune, putem să credem în Domnișoara Merry, ea știe ce spune. Merry bombăni sceptică.

— Pun pariu că părinții lor n-ar fi de acord.

— Ce nu știi, nu le face rău, spuse el râzând ușor. Bănuiesc că ai început să-ți amintești de ziua aceea.

— Îmi amintesc destul ca să mă întreb cum de-am putut uita. O fi fost vreo festă a subconștientului, protejându-mă de trecutul tulburător, adăugă ea întorcând capul și zâmbindu-i. Cutele de pe obrajii lui care porneau din dreptul ochilor se adânciră și mai mult când zâmbetul i se lărgi.

— A naibii scuză subconștientul ăsta acoperă orice te-ar putea face să roșești.

O pală de vânt sărat îi ridică gulerul costumului peste ceată și îi turti buclele negre argintii peste frunte. Merry își rezemă capul de pieptul lui și privi în ceafă.

Acum când cedase în fața acelui fragment din trecut, își putea închipui cu exactitate cum arătase el pe feribot cu atâția ani în urmă. Trupul îi era deșirat, dar clocotind de energie. Zâmbi amintindu-și.

— Pe atunci aveai părul atât de creț și îți stătea zburlit încât păreai un sălbatic.

— Da, ei bine, al tău era lung de un yard și obișnuiai să ți-l calci cu fierul ca să îndrepti buclele. Ea râse încuviințând.

— E greu de crezut că am putut să fac vreodată o astfel de prostie.

Dacă-mi amintesc corect, pe atunci lumea voia să arate ca John Lennon de la Beatles, palid și cu ochelari de bunicuță. Eu arătam așa în mod natural. Mă întreb ce ai văzut la mine.

— Credeam că ești cea mai frumoasă fată din școală, Merry, spus el încet. Și, ceea ce e mai ciudat e că acum ești mult mai frumoasă decât atunci.

— Shane, ce afirmație îngrozitoare! exclamă ea radiind de plăcere, însă. Cred că ai moștenit atitudinea irlandeză a tatălui tău.

— Nicidecum, îți spun adevărul. Îmi amintesc că aveai fața rotundă și poate puțin cam dreaptă și osoasă la trup, dar nu mă deranja. Acum ești numai forme, grațioasă, iar fața e... ah, nu știu cum să-ți explic... plină de planuri fascinante și unghiuri misterioase. Pun pariu că ai putea să fii manechin.

— Departe de mine intenția de a te dezamăgi, spuse ea schimbând un subiect care devenea prea personal, și prea de actualitate. Îți amintești cum ai încercat să mergi pe balustradă și căpitanul a tipat la tine? Aproape că te-a aruncat pe insulă. Și pe urmă noi... Se întrerupse când își aminti totul.

Shane râse diabolic; îi auzea zgomotul din piept.

— Chiar așa! Parcă văd și acum cum ne furișam pe un teritoriu interzis, alergând ca niște nebuni în valea dintre două dealuri. Nu mai era nimeni în jur decât o turmă de căprioare. Merry râse.

— Eram îmbrăcați în blugii ăia oribili lipiți pe șolduri, evazați și cu găuri imense în genunchi și cu tricouri asortate.

— Exact, spuse el, și bărbia lui îi mângâie părul când încuviință. Și ne-am dezbrăcat amândoi azvârlind hainele în vânt.

— Oh, Doamne! exclamă Merry. Oare am fost vreodată atât de degajată?

Ciudat, nu se simțea absolut deloc stânjenită, nici chiar stând în brațele aceluiași bărbat vorbind despre așa ceva. O cuprinse un val de tristețe.

— De ce, oare, inocența trebuie să dispară totdeauna? Acum n-aș mai putea să fac una ca asta să-mi azvârl hainele de pe mine.

— Nu inocența e cea care dispare, spuse Shane sugându-și burta în spatele ei. Pielea e cea care dă înapoi. La patruzeci și unu de ani mă gândesc de câteva ori înainte de a alerga gol prin fața unei persoane pe care vreau să o impresionez.

Merry izbucni în râs.

— Da, și la asta trebuie să ne gândim. Ai un fel nemaipomenit de a privi lucrurile.

După aceea tăcură. Ea preferă să se bucure de restul călătoriei în sinea ei și se părea că și Shane simțea la fel. Ea se vedea stând alături de el la soare înconjurați de tufe și ierburi înalte. Râdeau de bucuria pură de a fi ei înșiși, îndrăgostiți și - împreună, cu valurile care se spărgeau de țărm, cu mirosul florilor de câmp.

Strigau cu toată forța spre înălțimi, făcând căprioarele să fugă speriate. Apoi au făcut dragoste ascunși de un ecran al naturii. De obicei, actul lor sexual era interzis și frenetic, ziua aceea fusese, însă, numai a lor. Avuseseră ore întregi la dispoziție pentru a-și cerceta

fiecare părticică a trupurilor. Își amintea totul - pielea mătăsoasă a umerilor lui Shane, mușchii brațelor și pieptului care se vedeau ca o hartă în relief, părul aspru de pe picioare și piept și în jurul sexului pe care i-i oferise. Merry își dădu seama deodată de același trup lipit de ea, de nemișcarea fără suflare a lui Shane și de erecția lipită de fesele ei. Era plină de dorință. Îl dorea acum. Se mișcă, gata să se întoarcă și să îi ceară buzele, să îl țină în brațe.

Dar, dacă l-ar fi sărutat vreodată, ar fi fost pierdută. Cuprinzându-i încheietura mâinii, îi desfăcu brațele. Era greu să se desprindă de el. Lângă balustradă nu se putu abține să nu îl privească melancolic. Ochii lui erau o lavă albastră topită.

Buzele umede și rășfrânte. Puse o lume întreagă de dorință în șoptirea numelui ei:

— Merry...? Vântul trecu prin părul ei: îi primi cu plăcere răceala pe pielea fierbinte. Cuvintele de refuz nu veniră ușor. Cu un glas jos, ea îi spuse:

— Ar fi bine să lăsăm trecutul acolo unde e în siguranță, Shane. Ar fi un dezastru dacă am lăsa să reînceapă așa ceva. Cutele de pe fruntea lui se adânciră, ca și cum ar fi fost zdrobit. Își frecă fața cu ambele mâini și își trecu degetele prin păr, după care întrebă:

— De unde știi dacă nu încercăm?

— Știu, pur și simplu. Simt, spuse ea întorcându-se pentru a privi dincolo de prova.

N-ar fi trebuit să vin cu tine pe feribot. Shane se rezemă de balustradă lângă ea privind-o și zâmbindu-i provocator.

— Dacă-ți faci probleme că reînvii trecutul, poate n-ar trebui s-o faci.

— Sunt sigură că ne putem controla o oră, două, nu? întrebă ea cu subînțeles.

De fiecare dată când feribotul se ridica pe un val umărul lui îi atinge pe al ei, alimentând dorința care mocnea. O parte din mintea ei îi spunea că se juca cu focul într-o altă parte a minții totul i se părea amuzant și o făcea să râdă. De aceea nu se ferea de atingerea lui când știa că

ar fi trebuit să o facă. Sausalito era foarte aproape acum. Geamătul clopotelor de ceață și țipetele pescărușilor păreau să îi tragă înainte... După ce debarcară, merseră în liniște pe dig spre locuința lui Shane, Merry păstrând o distanță, cuviincioasă. Pătura atotcuprinzătoare a ceții reda fiecare sunet ca un microfon. Metal frecat de metal, lemn zgâriat de semn, un cuvânt șoptit, un hohot de râs, zgomotul valurilor, sușoteli misterioase și gemete, clinchetul cerceilor lui Merry. Casa plutitoare nu era ce își închipuise ea. Era solidă și permanent ancorată, iar puntea ei semăna cu

O curte minuscule, împrejmuită de un gard, cu arbuști și flori în ghivece, șezlonguri și o masă. Ușa era vopsită într-un roșu închis pentru a mai înviora albul casei cu acoperiș plat, efectul fiind și mai ciudat datorită ceții.

— Nu pare deloc bizar, spuse ea surprinsă. Nu m-am așteptat la ceva atât de conservator, după cum te cunosc. Poate nu mă cunoști atât de bine pe - cât crezi, spuse el deschizând ușa și dându-se la o parte pentru a o lăsa pe ea să intre prima. Ea ezită privindu-l cu ochii mici.

— Fără avansuri.

— Fără avansuri, promit, spuse el zâmbind și făcând o cruce cu un deget în dreptul inimii. Ești în siguranță.

— Ar fi foarte bine, am destule complicații în viață și fără...

Îi aruncă o ultimă privire de avertisment, după care păși în spațiul lui personal.

El închise ușa, lăsând afară ce mai rămăsese din lume - neacoperit de ceață. Era ca și cum numai ei doi ar fi rămas pe planetă. Ea se întoarse fiind tentată să fugă atâta timp cât mai putea. Își dădu seama instinctiv că putea avea încredere în el. Dar în ea...? Zâmbetul lui irezistibil și mândru o țintui pe loc.

— Asta este casa mea. Hai, du-te și aruncă-ți o privire. Trăgând aer în piept și ținându-și cu fermitate scuturile, Merry se plimbă prin combinația aceea de living-room - sufragerie-bucătărie. Prima ei impresie a fost că era frumos, confortabil, primitiv, foarte, curat, cu un iz

masculin - exact ca bărbatul însuși.

— Nu arată ca o barcă, spuse ea captivată.

— Ba cum să nu, spuse el, și, aruncând servieta pe scaun, aprinse lămpile de pe perete și un candelabru din cristal, după care arată spre barele din bronz de lângă fiecare ușă, lambriurile din lemn, draperiile din brocart albastru și o cârmă.

— Le-am obținut de pe un vas de lux scos din circulație. De aceea am cumpărat casă, pentru a avea unde să le pun. Celelalte piese erau aproape clasice: o canapea modernă albastru deschis, un fotoliu roșu, unul galben ca lămâia, mese scandinave. Dar Merry era mai vrăjită de felul în care mergea Shane, de ritmul lui șchiopătat și de gesturile expansive ale mâinilor decât de povestirile lui legate de decorare. Își lărgi cravata.

— Trebuie să scap de o parte din hainele astea de afaceri. Oare ar trece drept avans dacă îmi scot cravata și haina? Ea spuse scuturând din cap:

— Nu cred. Își scoase haina și vesta și le puse pe spătarul unui scaun. Pantalonii nu aveau curea și îi stăteau pe șolduri ca o a doua piele. Își scoase cravata, după care își descheie trei nasturi de la cămașă lăsând spațiu să respire părului des de pe piept, și apoi își suflecă mânecile. Poate nu trecea drept un avans, dar Merry găsea dezbrăcarea de acele articole, exterioare mai sexy decât un spectacol de striptease masculin pe care îl văzuse vreodată.

— De ce nu-ți scoți și tu haina ca să te simți mai comod? o întrebă el și ea tresări speriată de glasul lui.

— Nu, mă simt bine, zise ea trăgându-și și mai mult eșarfa în jurul umerilor, plimbându-se agitată, uitându-se la tablouri, pe fereastră, inspectând ceramica sclipitoare și aplicile din bronz din bucătărie.

— Vrei să bei ceva? Vin sau ceva mai tare? Sau mai slab? se oferi Shane și parfumul lui masculin o învăluia ca niște funii invizibile. Ți-e foame? Se face târziu. Ce-ai zice să pregătesc cina?

— Ah, nu, n-o să stau prea mult pentru nimic din

toate astea, spuse ea căutând o scuză pentru a pleca atâta timp cât mai putea. Trebuie să... să prind feribotul înainte să nu mai circule. El o privi, buzele fiind arcuite într-un zâmbet ușor.

— Te-aș putea conduce eu acasă, știi foarte bine, spuse el încet cu vocea lui groasă. Ai avea timp să iei cina aici.

— Nu, *merçi*, spuse ea făcând doi pași spre ușă. El spuse atunci:

— Sunt un bucătar foarte bun, să știi, dacă asta te face să vrei să pleci. Ea se opri și se uită la el.

— Sunt convinsă, dar nu cred că e o idee foarte bună ca eu să fiu aici cu tine. De fapt, sunt sigură că nu este.

— De ce? întrebă el zâmbind ușor. Când își vârî mâinile în buzunare, acest gest făcu să i se întindă și mai mult pantalonii în partea din față. Merry se simți deodată amețită și își luă repede privirea de la fermoarul lui.

— Știi foarte bine de ce, Shane Halloran. Trebuie să plec.

— Dar nici n-ai văzut restul casei. N-o să-ți ia mai mult de un minut și mă interesează ce impresie îți face. Merry îl privi nesigură. Părea sincer și, așa cum promisese, nu-i făcuse niciun avans. Nici măcar nu o atinsese.

— Bine, arată-mi și restul. Hai. Shane o conduse arătându-i toate înlesnirile. Pe hol era o baie, foarte utilată și sclipitoare, într-un dormitor pentru oaspeți de vizavi se afla un pat dublu cu o cuvertură galben deschis, Merry făcu comentarii admirative.

— Ultima încăpere este dormitorul mare, spuse el cu o voce scăzută și foarte detașat. Dormitorul meu. Se dădu la o parte pentru a o lăsa să intre.

Părea să fie ciudat de cald în locuința aceea, Fața lui Merry ardea, deși pielea i se făcuse da de găină. Stând departe de ușă, se uită prin cameră. Primul lucru pe care îi văzu fu patul. Cuvertura albastră avea cercuri concentrice de culori care porneau dinspre margini spre centru, îi dădu impresia unei ținte. O săgeată care se înfîgea în cerculețul

din centru. Mai mult nu mai suporta. Răsucindu-se dădu peste Shane, care se afla chiar în spatele ei și întinse brațele ca să își țină echilibrul. El întinse brațele să o prindă, astfel că li se încheștară automat.

— Iartă-mă, spuse el cu o voce groasă și cu buzele lipite de părul ei. Ești teafără?

— Nu, nu sunt! strigă ea cu fața lipită de pieptul lui, cu nasul îngropat în părul des și negru de la baza gâtului. Inima lui îi bătea cu putere în ureche. Fiecare nerv al trupului ei se trezi la viață. Scânteia dorinței se aprinsese încă de când se aflau pe feribot și o nevoie disperată îi alimentă mișcările.

Aruncându-și brațele de gâtul lui, îi trase gura spre a ei. Ei îi întâlni buzele cu o intensitate arzătoare. Nu era nimic șovăitor în felul cum o săruta, cu gura deschisă cerând intrarea pe un teritoriu odată iubit. Ea gemu profund când îi simți limba cutezătoare. Își alunecă mâinile peste umerii și gâtul lui, trecându-și degetele prin părul ondulat și aspru.

— Nu e un avans, Merry, n-am... spuse el și buzele i se plimbară peste fața ei, făcând ca focul dinăuntrul ei să se transforme într-o căldură incandescentă. O să mă opresc... peste o clipă.

— Da, trebuie... să ne oprim. Pielea ei ardea sub haine în timp ce se freca de umflătura dorinței lui. El își depărtă coapsele apăsând-o pe propriul trup.

Ridicându-și capul, o privi în ochi chinuit.

— Oh, Doamne, iartă-mă Merry, n-ar fi trebuit să...

— Nu, nu putem... Desprinzându-se de el, cu degetele tremurând, ea îi rupse primul nasture al cămășii și apoi pe toți ceilalți. Taiorul ei căzu la podea și el se chinui cu nasturele și fermoarul fustei ei pe care, în final, reuși să i-o tragă peste solduri și coapse.

— Merry, scumpa mea Merry, ești sigură că vrei asta?

— Mu, nu... Îi trase cămașa peste mâini sărutându-i părul de pe piept și sfârcurile.

— Vrei să mă opresc? întrebă el încet descheindu-i bluza și mângâindu-i sânii.

— Nu, nu... Desfăcându-și brațele, Merry îl ajută să îi scoată bluza.

— Ah, grăbește-te, Shane. Am nevoie de tine. Era prea încet, prea frustrant. Se separară pentru a se dezbrăca, urmărindu-se reciproc cu niște ochi încețoșați.

Gemând de nerăbdare, ea își scoase iute furoul simțindu-i privirea peste trupul ei în timp ce el sărea într-un picior pentru a-și scoate ciorapul. Își desfăcu fermoarul pantalonilor, apoi se opri, cu buzele răsfrânte, pentru a o privi cum își îndepărta dresul odată cu chilotul aruncându-le cu picioarele.

— Stai, îi șopti el când ea dădu să își descheie sutienul. Pășind spre ea, cu chipul înflăcărat și cu ochii strălucind, își trecu câte o palmă sub fiecare sân aflat în adăpostul său mătăsos și se aplecă pentru a-l săruta, udându-i pielea cu limba.

După aceea se întinse și îi desfăcu închizătoarea trecându-i bretelele peste umeri.

După ce căzu sutienul, îi cuprinse sânii și îi luă în gură fiecare sfârc ce ardea de dorință. Ea scoase un țipăt când senzația îi străbătu întregul trup.

— Mai repede, Shane, mai repede. Trăgându-i în jos pantalonii descheiați și chilotul, îi cuprinse sexul în mână, mângâindu-i pielea ca satinul și întinsă. Strigă de plăcere.

— Acum, Shane, acum.

— Da, Merry, ah, da, acum. Te doresc de atâta timp. Lasă-mă să vin acasă la tine iubita mea, unica mea. Îndoindu-și genunchii, alunecă în ea și cu mâinile îi ridică fesele spre el sprijinindu-se de perete pentru a susține greutatea lor combinată, începu să se miște. Strângându-i umerii, Merry își dădu capul pe spate și gemu când el începu mișcarea ritmată pe care o cunoștea de atâta vreme.

Merry a mea, te iubesc, spuse el cu un glas care se ridică agitat, din ce în ce mai tare cu fiecare împingere, mai repede, mai puternic, mai adânc. Merry, Merry, Merry.

— Ah, Shane! Ah, Shane, te iubesc Shane, strigă ea. Și se înfioră toată. Exact când orgasmul ei lua sfârșit, el se

făcu ecoul ei, eliberându-se. În cele din urmă, capul i se rezemă de perete. Merry își ascunse fața în curbura gâtului lui și începu să plângă. Lacrimile i se amestecară cu picăturile de sudoare de pe umărul lui în timp ce suspina ca un copil. Shane se îndreptă repede.

— Ce s-a întâmplat, Merry? Oh, Doamne, iartă-mă. N-am vrut să-ți fac vreun rău, spuse el lăsându-i trupul să alunece. Ea își încleștă brațele în jurul gâtului lui și îi cuprinse șoldurile cu picioarele, agățându-se de el.

— Nu, ține-mă, Shane. Plâng... pentru că... a trecut atâta timp, spuse ea printre suspine. N-a fost niciodată... nu m-am simțit niciodată așa... cu altcineva. Mi-a fost atât de dor de tine. Ține-mă. Rezemându-se iar de perete, el o ținu lipită de trupul lui umed, cu brațe pline de tandrețe, plimbându-și buzele prin părul ei, peste sprâncenele ei, urechile ei, șoptind:

— Eclipsezi luna, soarele, universul, Merry a mea. Ea scoase un oftat lung și cutremurător.

— Ne potrivim atât de bine - cel puțin în acest sens. El își lipi obrazul de fruntea ei și ea îl simți zâmbind. Merry râse, de fapt chicoti, și apoi își ridică privirea.

— E puțin cam ridicol pentru niște oameni de vârsta noastră.

— Teribil, da, dar în niciun caz ridicol, spuse Shane dându-i drumul cu un braț pentru a-i șterge lacrimile de pe gene cu vârful degetelor. Ea îl strânse și mai tare cu picioarele în jurul șoldurilor și cu brațele în jurul umerilor.

— Probabil că arăt groaznic, zise ea atunci și își ascunse din nou fața în curbura gâtului lui. Shane îi ridică bărbia cu degetele.

— Îmi pari mult mai frumoasă acum decât oricând, Merry.

Expresia de pe chipul lui arăta că era sincer. Ea oftă fericită.

— Știi ce e uimitor? spuse ea după o clipă. Ei zâmbi.

— Totul, dar spune-mi ce te uimește pe tine.

— Nu-mi stă în fire să sar la un bărbat așa cum am făcut cu tine. De fapt, uneori aveam impresia că sunt

puțin... frigidă.

— Tu? făcu Shane râzând. Aproape că m-ai făcut praf. Râse și ea.

— Asta voiam să spun, că am înnebunit în clipa când m-ai atins. Ce ciudat mi se pare să nu mă simt stânjenită sau rușinoasă față de tine. El încuviință.

— Nu-i deloc ciudat; ne-am cunoscut cu foarte mult timp în urmă, spuse el după care trase aer în piept. Fiindcă veni vorba de trecut, ne-am luat cu altele și am uitat să folosesc ceva.

— Ah, Merry, îmi pare atât de rău. Totul s-a desfășurat atât de repede – nu m-am mai gândit.

— Dar nu pot rămâne însărcinată, ai uitat? spuse ea și desprinzându-și picioarele se lăsă să alunece rămânând în brațele lui. El își trecu din nou buzele peste părul ei gândindu-se câteva clipe.

— Dacă aș fi visat vreodată să fac dragoste cu tine de atunci fără să recunosc că am făcut-o sau nu – cel puțin ar fi trebuit s-o fac în pat. Ea râse.

— Nu, dragul meu, să știi că nu-ți va afecta în niciun fel reputația faptul că ai agresat o doamnă și ai avut-o în hol, izbucni și el în râs.

— Tu ești cea care se teme pentru reputație, nu eu. Și așa cum ai spus mai înainte, nu eu am făcut agresarea – ci tu. Mâinile lui îi alunecau pe spate acum, cuprinzându-i fesele. Ea se înfioră ușor și îi sărută sfârcurile până îl simți întărindu-se din nou.

— Lăsând gluma la o parte, șopti el suflând greu, sunt de părere să vedem cum e patul, nu?

— Ah, da. Simți o delicioasă senzație de plutire când o ridică în brațe și o așază pe pat. De data aceasta totul avu loc încet și cu blândețe, printre tachinări, râsete și cuvinte de iubire. Mai târziu stăteau întinși și liniștiți în patul mare, înveliți eu un cearșaf umed, cu trupurile satisfăcute, cu picioarele împletite și îmbrățișați.

— N-a mai fost nimeni ca tine în toți acești ani cât am fost despărțiți, draga mea.

Mă simt ca și cum aș fi revenit la viață, spuse Shane

al cărui oftat adânc îi înălță capul pe pieptul lui. Oftă și ea.

— Mmm, e ca și cum toți acești ani aș fi fost legată prea strâns și, deodată m-am eliberat, spuse ea jucându-se cu degetele prin părul lui de pe piept. Dar am să-ți pun o întrebare profundă, filosofică. Cum se face că părul de pe cap ți se albește, în timp ce cel de pe corp este tot negru?

El se uită la părul de pe piept și după aceea își lăasă din nou capul pe pernă.

— Habar n-am, poate că am un creier atât de puternic, încât îmi albește părul.

— Of, Doamne, hai să vorbim de modestie, zise ea răsucindu-i câteva fire.

El îi apucă mâna zâmbind.

— Asta dovedește ceva, oricum.

— Ce anume? întrebă ea mângâindu-i mușchiul rotund al brațului.

— Că înțelegerea a funcționat. Nu ne certăm.

— Sunt atât de moale, încât n-aș mai putea lupta nici măcar pentru a-mi apăra viața.

El îi încercui gâtul cu degetele.

— Nici nu va fi nevoie, pentru că ți-aș apăra-o eu ori de - câte ori ar fi în pericol.

Merry își strecură mâna sub cearșaf.

— Cum? Tu ești mai moale ca mine.

— Nu fi jignitoare, draga mea, m-ai putea face să intru într-o criză. Ea începu să râdă.

— Andropauza ar putea să ocolească pe cineva cu modestia ta. Shane râse și el și după puțin timp, oftă mulțumit.

— E teribil de bine, nu?

— Îhî.

— Merry? N-ar fi ceva nemaipomenit dacă am face ca lucrurile să meargă bine între noi? Ea îi studie nasul, unduirea senzuală a buzelor, liniile de caracter care arătau firea pasionată și arzătoare a bărbatului.

— Ar fi ceva, într-adevăr, spuse ea melancolică. El îi privi ochii blânzi, buzele sensibile.

— Ar fi păcat să ne pierdem din nou, nu-i așa? Ea se

gândi la acest lucru din toate - punctele de vedere.

— La ce te gândești, Shane? Eu n-am de gând să am o altfel de relație.

— Nu știu. Dar ar fi trist să ne despărțim fără să vedem dacă putem construi ceva solid împreună.

— Va trebui să mă mai gândesc, spuse ea încruntându-se puțin. Bine, m-am gândit.

Concluzia e că mi-e foame, mor de foame! Acum îmi poți pregăti cina.

— Îmi pare rău, dar nu mă pot mișca, spuse el trântindu-și un braț în pat și închizând ochii, după care avu un spasm și își ridică genunchii când ea îl gâdila pe burtă. Ești o femeie dură, Domnișoara Merry.

— Nu, nu sunt, și ca să-ți dovedesc, o să te las să faci tu duș mai întâi. Mormăind bine dispus, el dădu cearșaful la o parte și coborî din pat. Zâmbetul lui Merry dispăru când îl văzu șchiopătând până în hol pentru a-și culege hainele.

Acum, după ce febra actului sexual trecuse, văzu cicatricile oribile de pe piciorul lui drept. Adevărata dimensiune a rănii o zgudui profund și ar fi vrut să-l întrebe, să îi ofere alinare acum, cu atâția ani mai târziu. Dar el părea să fie conștient astfel că își puse pantalonii înainte de a se întoarce în dormitor pentru a se duce în baie. Ea bănuia atunci că nu ar fi apreciat o accentuare din partea ei.

Peste cinci minute ieși din baie desculț și se îndreptă spre bucătărie cu cămașa atârând în părți descheiată. Merry făcu duș și ieși îmbrăcându-și fusta și bluza, dar lăsând nasturii de sus descheiați. Își puse pantofii fără ciorapi, se rujă și își legă părul ud cu eșarfa înflorată. Își așeză poșeta și taiorul pe un scaun lângă ușă în living-room și îl îmbrățișa pe Shane când acesta apăru din bucătărie.

— Arăți minunat, draga mea, îi spuse el zâmbindu-i. Ca o fetiță proaspăt spălată, toată trandafirie de la sărutări și iubire, adăugă el plecându-și capul și înroșindu-i și mai mult buzele. Tresăriră amândoi când se auzi o bătaie în

ușă. El mormăi.

— Cine naiba ar putea fi? Voiam să cred că suntem singurii oameni din lume.

Dându-i drumul șovăitor se duse să deschidă. Ea stătea în stânga lui, în spate; când deodată, câteva blitzuri sclipiră orbind-o și îngrozind-o.

— Ah, ticăloșii! Nu acum, nu încă! șopti Shane cu asprime cu mâinile strânse în pumni. Tânărul care conducea grupul de ziariști înaintă.

— Domnule Halloran, Fenton Hollbrook a răspuns conferinței dumneavoastră de presă spunând că acest caz al prostituatei este un rahat. A mai adăugat că va scăpa de aceste acuzații chiar dacă ar fi să-și cheltuiască și ultimul bănuț. Și are milioane. Doriți să faceți vreun comentariu?

Shane se întoarse pentru a o ascunde pe Merry.

— Îmi pare atât de rău, Merry, șopti el. Ar trebui să te scot de aici înainte să-și dea seama cine ești. Îi înșfăcă poșeta și taiorul de pe scaun, i le trânti în brațe și apoi o apucă de cot împingând-o spre ușă făcându-i pe toți să se dea înapoi și apărând-o cât mai mult de ochii lor. Merry alergă dorindu-și cu disperare să nu fi fost acolo, să fugă și să se ascundă. Totul părea să acționeze împotriva ei. Chiar și ceața se destrămasă și ea trebuia să alerge pe dig destul de mult până să iasă din raza lor vizuală. Ajunse la debarcader, dar văzu că feribotul era încă departe, abia ieșind din ceață. Vântul rece o făcu să se înfioare și să îi clănțane dinții. Sau tremura pentru că sentimentele îi erau atât de aiurite și derutate, își spuse ea.

Privind abătută la cinci pelicani care pluteau pe lângă ea, își blestemă soarta. Cum era posibil ca tocmai când descoperise atâta bucurie și tandrețe în împărțirea iubirii fizice cu Shane, să se întâmple nebunia ca un grup de reporteri să apară și să distrugă tot farmecul? Dar de ce să dea vina pe soartă? Omul acela atrăgea acest gen de fiasco asemeni unui magnet. Logica îi spuse că nu fusese vina lui, ci a ei. Dusesse o viață atât de prudentă de când nu mai trecuse printr-o întâmplare urâtă alături de ei. Atunci de ce fusese cu el în după-amiaza aceea? Era ridicol ca o

femeie matură, aproape de patruzeci de ani, să înnebunească după un bărbat și să ajungă într-o asemenea situație. Oftând adânc, realizează lecția învățată din proprie experiență dacă voia liniștea minții, trebuia să stea departe de Shane. Nu mai putea decât să spere că reporterii nu vor folosi fotografia în care apărea și ea. Iar dacă o făceau, spera doar ca nimeni – să nu o recunoască, Cerea prea mult?

Tresări când feribotul se apropie de debarcader și suieră puternic ca și cum i-ar fi răspuns la întrebare...

CAPITOLUL 5

„Dragă Domnișoară Merry.

Am făcut poze la școală luna trecută. Când m-am trezit dimineață aveam două coșuri, unul pe nas și unul pe bărbie! De ce trebuie ca astfel de lucruri, cum ar fi coșurile, să-și aleagă cel mai nepotrivit moment ca să apară?

Ruinata

„Dragă Ruinată.

Bineînțeles că nu ești ruinată. Sunt convinsă că ai ieșit foarte frumos în poză. Cât despre de ce – când organismul se obișnuiește cu un anumit set de hormoni-stresul, așa cum ar fi îngrijorarea în privința unei fotografii, de pildă, poate juca farse, trebuie să-ți aduc aminte zâmbind de o lege al lui Murphy, care spune că dacă ceva poate să meargă prost, o va face cu siguranță.

Domnișoara Merry”.

Ploua din nou a doua zi când Merry plecă de la birou și luă un taxi pentru a se întâlni cu Ellen la un magazin cu articole pentru mirese. Purta ochelari fumurii și o pălărie trasă pe ochi. Ellen ajunsese mai târziu alergând și i se alătură sub prelata care acoperea partea din față a magazinului.

— Îmi pare rău că te-am anunțat așa pe neașteptate,

dar când m-au sunat și mi-au spus că voi primi rochia, am vrut să te văd imediat. Mi se părea trist să o văd singură, așa că mi-am zis că poate ai vrea să împarți cu mine emoția.

Merry își îmbrățișă fiica și o sărută pe obraz.

— Draga mea, m-aș fi sculat și de pe patul de moarte numai să te văd în rochia de mireasă. Ochii lui Ellen sclipiră când se desprinseseră din îmbrățișare.

— Nu păraai deloc pe patul de moarte în ziarul de dimineață. Merry gemu lucrurile nu stăteau deloc, bine dacă până și o persoană sobră ca fiica ei era înclinată spre tchinări.

— Speram din tot sufletul să nu vezi așa ceva.

Ellen scoase din poșetă un articol decupat din *San Francisco Chronicle* și i-l flutură pe sub nas.

— Ah, totdeauna întâi și întâi citesc ziarul. Și cum puteam să nu-i observ pe cei doi oameni foarte dragi mie, chiar pe prima pagină?

Titlul de o șchioapă era „*Activistul și prostituata se ridică împotriva lui Fenton Hollbrook*”. Fotografia de dedesubt nu era o surpriză. Shane răvășit, se vedea în mijloc, iar ea, iat-o chiar în spatele lui, la fel de răvășită.

— Ceea ce nu înțeleg eu, spuse Ellen încruntându-se, este cum de te-au confundat tocmai pe tine cu prostituata. Merry deschise gura îngrozită la așa ceva nu se gândise.

— Nu pe mine! Se referă la femeia pe care o reprezintă Shane!

— Ah, dar fotografia asociată cu titlul spune altceva. Murmurând printre dinți ceea ce Ellen nu putea auzi, Merry își scoase ochelarii de soare și îi vârî în poșetă.

— Am impresia că trăiesc un coșmar! Nici nu vreau să-mi închipui ce va face șefa mea când va vedea fotografia. Lucrurile nici nu puteau sta mai prost. Ellen începu să râdă.

— Lucrurile pot sta totdeauna și mai rău. Așa că hai să vedem rochia, da?

Câteva minute mai târziu, Merry stătea pe un fotoliu din catifea aurie urmărind cum două fete netezeau și

aranjau o rochie din satin alb pe trupul înalt și subțire ca o trestie al lui Ellen. Parcă era o prințesă cu trena aceea, cu mânecile lungi și conice, cu bustul încrustat cu perie și cu decolteul adânc în formă de V. După ce încheia năsturașii de la spate și de la mâneci, una din fete se dădu înapoi.

— Ei, mamă, ce părere ai de fetița ta acum? o întrebă ea pe Merry. Inima ei tresări dornică, dar o privi repede pe Ellen în oglindă, sperând că nu se simțise jignită de lipsa de respect față de mama adoptivă „reală” la care ținuse atât de mult.

Dar un zâmbet încântat îi încălzea chipul.

— Așa e, ce părere ai, mamă? o întrebă ea încet privind-o în ochi. Nu „*mamă*” sună prea formal, adăugă ea și zâmbetul lui Shane îi apăru pe chip.

În ziua aceea se afla într-o situație deosebită.

— Mămico? Cum arăt, mămico? Lacrimi apărură în ochii lui Merry și zâmbi tremurător, abia regăsindu-și vocea pentru a răspunde încet:

— Cred că fetița mea arată ca o prințesă.

În timp ce fetele se agitau în jurul lui Ellen, luându-i măsuri pentru unele modificări, Merry se uita, sufocată de bucurie. Nu conta că Ellen făcuse primul pas spre relația mamă-fică atât de ușor, caracteristic tinereții. Golul imens pe care Merry îi simțise în interior timp de douăzeci și trei de ani începea să se umple.

Deodată, zâmbetul i se transformă într-o privire încruntată.

Dacă devenise în sfârșit mamă, trebuia să înceteze cu aiurelile și să aibă grijă de viața ei. Ceea ce însemna că trebuia să găsească o soluție pentru situația imposibilă care apărea între ea și Shane. Spre marea ei supărare, nu putuse să nu se mai gândească la el – toată noaptea aceea agitată. El încercase să o sune cu o seară în urmă și în dimineața aceea, dar acasă îi răspunsese robotul, iar Louise făcuse același lucru la birou.

Ceea ce simțea pentru el semăna puțin a iubire, dar nu putea fi așa ceva – nu aveau absolut nimic în comun. Nu mai avusese și altă dată impresia că era îndrăgostită de el?

Și uite prin ce chinuri trecuse. Făcuse același lucru și cu fostul ei soț; pentru el simțise cu totul altceva, nu atât de intens, dar crezuse că aceea era dragostea adevărată. Nu le spunea ea mereu fetelor că dorința trupească putea fi luată drept iubire la un moment dat? Toată lumea cât de cât matură știa acest lucru. Așa că, dacă nu putea avea încredere în ea însăși pentru a recunoaște adevărata dragoste, ar fi trebuit să fie nebună să își provoace durere aruncându-se într-o legătură amoroasă care să o afecteze negativ. Nu citase ea o lege a lui

Murphy într-o scrisoare adresată unei fetișcane? Era un motiv destul de întemeiat pentru a sta departe de Shane. Problema era că întregul ei sistem se opunea ideii de a renunța la el din nou. Domnul să o ajute - o făcuse să se simtă din nou tânără, plină de viață și sexy. Probabil pentru prima oară de la șaisprezece ani. Merry se uită la chipul proaspăt și tânăr al lui Ellen în oglindă și apoi la cel matur al său indiferent cum o făcea Shane să se simtă, nu mai era un copil. Foarte departe de ea așa ceva. Venise vremea să se comporte conform vârstei. Shane se afla la masa din bucătăria surorii lui privind încruntat la prima pagină a lui *Chronicle*, suferind chinurile condamnăților. El și Merry abia începuseră să se cunoască din nou. Lucrurile erau fragile și șovăitoare între ei deocamdată - iar fotografia aceea blestemată probabil că distrusese totul.

— Nu știi ce să fac, Bren, spuse el ridicându-și ochii îndurerați. Măcar dacă aș putea vorbi cu Merry, să-i explic. Am încercat să o sun acasă, dar n-am putut trece de robot. Am sunat-o la birou de o duzină de ori azi dimineată, dar se pare că ba se afla într-o ședință, ba nu era acolo. Cred că nu vrea să-mi vorbească.

— Și, poți s-o condamni? întrebă Bren aruncând o privire fotografiei. Dar dacă ea nu vrea să-ți vorbească, mama și tata vor. M-au și sunat deja crezând că poate știi de ce ai fost atât de nesăbuit încât să o târăști pe Merry într-o conferință de presă desculț și cu cămașa pe afară. De fapt, ce făceați voi? Zâmbetul ei părea știutor.

— Nu-i treaba ta, spuse el tresărind când a piuit

pagerul și traversa bucătăria pentru a folosi telefonul. După ce închise, se întoarse cu fața o adevărată mască de surpriză.

— Merry a cerut să ne întâlnim peste o oră la mine la birou. Mă întreb dacă nu cumva o să aducă și un 45 ca să-mi zboare creierii.

— Dacă n-ai fi fost scumpul meu frate, aș fi spus că ai merita.

— Bănuiesc că ar trebui să fie o consolare faptul că lucrurile nu pot merge și mai rău.

— Orice mamă își poate spune că lucrurile pot merge oricând și mai prost, spuse Bren zâmbind. Dar ar fi ceva dacă ai învăța măcar o dată să-ți ții pantalonii încheiați. Îi luă mai mult decât se așteptase pentru a străbate traficul, a parca motocicleta în garaj și a aștepta liftul pentru a ajunge la birou. Abia avu timp să își dea cu aparatul de ras electric peste față, să își turtească buclele cu palmele și să își șteargă botul cizmelor de partea din spate a blugilor înainte ca secretara să îl sune.

— Domnișoara Pierce este aici.

— Să intre și reține toate telefoanele. Nervozitatea îl făcu să îi fie cald, așa că își scoase geaca de piele, după care se uită la tricoul roșu și murmură:

— La dracu'! Pe el scria *Jurist novice*. Abia apucă să își pună iar geaca înainte ca Merry să intre. Se ținea bătoasă și formală într-un costum cenușiu cu taiorul scurt peste o bluză bleu. Dar el vedea femeia frumoasă din dosul acelei fațade profesionale. Cristalul din urechile ei trimitea culori de curcubeu printre buclele pale de păr care îi scăpau din cocul făcut în creștetul capului. Sprâncenele și genele întunecate contrastau cu pielea de culoarea piersicii.

— Bună, Merry, spuse el înaintând pentru a testa atmosfera. Ea se dădu înapoi ridicând puțin mâinile pentru a-l ține la distanță.

— Ah, nu, Shane. N-o să mai tentez soarta a doua oară, spuse ea cu ochii scânteind.

De ce nu mi-ai spus că te răfuiești cu Fenton

Hollbrook înainte să mă târăști la tine? Dumnezeu mare, omul ăsta e o instituție în societatea din San Francisco și unul din cei mai bogați oameni de finanțe din California. E ca și cum te-ai ridica împotriva unui zeu. Bineînțeles că presa era pe urmele tale. Cum ai putut să mă amesteci în așa ceva? Tirada ei era atât de aproape de acuzație, încât demonul din el se trezi în ciuda bunelor intenții.

— Nu te-am luat și nu te-am amestecat în nimic. Ai venit la mine de bunăvoie.

— Dar știai că reporterii te urmăresc ca să faci o declarație. El făcu ochii mici.

— Sugerezi că te-am folosit pentru publicitate? Dacă îți trece așa ceva prin cap, atunci ce naiba mai cauți aici?

— Crede-mă că am cercetat foarte bine zona înainte să risc. Dar știai, nu-i așa? Hai spune, recunoaște.

— Bine! Da, știam, fir-ar să fie! Dar... Se opri brusc revenindu-și în fire.

Reîncepu totul pe un ton mult mai rezonabil:

— Merry, îți jur că nu te-am amestecat în porcăria asta intenționat. Umerii ei căzură.

— De ce a trebuit să se întâmple totul când tocmai se petrecuse ceva extraordinar între noi? Mă simt atât de... își mușcă buzele.

Inima lui Shane se umplu de dragoste pentru ea și de regret pentru că lucrurile nu fuseseră niciodată ușoare pentru ei.

— Ah, Merry, draga mea. Iartă-mă. N-am crezut că ziariștii că vor găsi atât de repede. Nici nu mi-am dat seama că știu unde locuiesc. Ea oftă adânc făcând ca sânii plini să i se înalțe sub taior.

— Nu e vina ta, Shane, știu foarte bine asta. E a mea, fiindcă cei care trăiesc în case de sticlă n-ar trebui să ajungă în situații compromițătoare. Lui nu îi plăcu acest lucru și îi studie chipul în căutarea vreunei umbre de speranță.

— În legătură cu fotografia... te-a recunoscut cineva? Ea râse amuzată.

— Vrei să spui altcineva în afară de Louise, Ellen și

toți cei care mă cunosc? Din fericire plec din oraș peste câteva zile în turneul acela și voi lipsi o lună. Dacă accept și alte angajamente, pot prelungi absența cu șase săptămâni sau chiar două luni și poate că totul se va aplană până mă voi întoarce.

— Poate. Era cât se poate de sigur că așa ceva nu se va întâmpla niciodată, dar nu avea rost să îi spună atunci. Probabil că era bine dacă pleca, dar gândul acela îl făcea să se simtă singur. Merry se așează pe scaunul din fața biroului, își puse poșeta jos și își încrucișă picioarele subțiri.

— Mă crezi sau nu, n-am venit aici ca să ne certăm, spuse ea cu tristețe. Shane se așează pe colțul biroului și luă un creion în mână, uitându-se numai la ea.

— De ce ai venit, Merry?

— M-am gândit foarte mult la consecințele care ar putea apărea. Trebuie să-mi spui mai mult despre, acest caz al tău, în eventualitatea că mă va recunoaște cineva și mă va întreba ce părere am. N-aș vrea să par și mai proastă decât arăt deja.

Punându-și creionul după ureche, el își împreună mâinile în jurul genunchiului și se lăsă pe spate pe birou.

— Ce-ai vrea să știi?

— Totul, orice îmi poți spune. Shane îi schiță cazul încheind cu:

— Ultimul abuz înainte ca Linda să fugă s-a soldat cu o ruptură care a necesitat câteva cusături și a fost explicată la spital medicilor ca rezultat al unei căderi.

Ochii lui Merry scânteiară furioși.

— Omul ăsta e un monstru! Și mama ei, familia, școala i-au întors cu toții spatele lăsând-o neajutorată? Cu toții sunt vinovați! Cu toții au forțat-o pe biata copilă să plece pe străzi și să-și vândă trupul.

Dar Hollbrook, el merită să... spuse ea și ridică mâinile, căutându-și cuvintele, să-i dai cu „cartea” în cap. Shane zâmbi auzind acel clișeu demodat, după care își frecă ceafa. Justiția e schimbătoare, Merry. Tocmai am aflat că o foarte prestigioasă firmă îl susține pe individ,

ceea e înseamnă că sunt un avocatul care vreau să fac pe deșteptul. Hollbrook poate să scape fără să primească măcar o palmă ușoară peste încheietura mâinii. Ea îl privi fix.

— Atunci de ce te lansezi în așa ceva, dacă ești de părere că o să pierzi?

— Și Linda și eu credem că merită, pentru ceilalți copii care bat străzile.

Îi țintui fața cu privirea, fiindu-i groază de reacția pe care avea să o aibă când îi va spune ceea ce avea de gând.

— Intenționez să recurg la orice truc ieftin pentru a face publicitate în timpul acestui proces, sperând să demonstrez cât de mult trebuie să facem pentru acești fugari. Merry îl privi tăcută, absorbind ceea ce îi spusese și gândindu-se la cuvintele lui. Când implicațiile îi deveniră clare, se ridică și începu să măsoare biroul în lung și în lat cu mișcări iuți și grațioase, fusta frecându-i-se în jurul genunchilor la fiecare pas. Afectat într-un mod care nu era deosebit de potrivit în acel moment, Shane își împreună din nou mâinile în jurul genunchilor și își îndreaptă privirea spre. Fereastră. Dar auzea în continuare șoapta hainelor ei frecându-i-se de trup. Totul ar fi fost atât de simplu dacă prezența ei pe acest pământ nu ar fi avut un efect atât de puternic asupra lui, își spuse el. Rămase surprins când ea se opri deodată în fața lui și îi cuprinse încheieturile mâinilor.

— Suntem ca uleiul și apa, nu? Nu ne potrivim deloc, spuse ea cu tristețe.

El îi atinse obraji cu degetele, în timp ce mâinile ei îi mai țineau încheieturile.

— Merry, te iubesc. Mă crezi? Ea îl privi studiindu-i chipul.

— Da... da, cred că da, spuse ea, și după ce ezită o clipă, adăugă cu un glas scăzut: Cred că trebuie să te iubesc și eu, Shane. Lacrimile îi șiroiră pe obraji.

— Dar e atât de inutil.

— Poate, zise el și, aplecându-se, îi sărută mai întâi o lacrimă, apoi alta. Dar ne simțim teribil de bine împreună.

Bănuiesc că am dovedit asta ieri, nu?

— Așa ne înțelegem foarte bine, sunt de acord, spuse ea, și zâmbi slab fără nicio urmă de umor, iar ochii mari și căprui erau plini de tristețe. Doar atunci nu ne certăm – când suntem în pat.

— E ceva, nu? Trebuie să însemne că avem o șansă, nu crezi? Plecându-și ochii, ea îi privi pieptul și ocoli întrebarea.

— Ce mi-ai spus acum câteva minute vrea să însemne că ai de gând să încurajezi o frenezie a presei în timpul procesului. Așa e? Shane își dori din tot sufletul să poată nega. Ridică din umeri și rămase așa câteva secunde.

— Domnișoara Merry nu va suporta mai multă publicitate – dacă va trece cu bine de această primă doză, spuse ea, și expresia de pe chip era aproape disperată când îl privi în ochi. Domnișoara Merry și fetele sunt viața mea, Shane. Nu le pot da cu piciorul. Semăna prea mult cu începutul unui sfârșit și nu suporta gândul de a o pierde din nou. Își încleșta degetele pe după ceafa ei de parcă ar fi putut să o rețină așa.

— Știu, înțeleg, dar dacă mai așteptăm puțin, să zicem până te întorci din turneu, ne-am putea vedea în siguranță. Va trebui numai să avem grijă să nu ne prindă nimeni, atâta tot. Merry se retrase frustrată.

— Urăsc asta! Refuz să mă ascund și să am o legătură vulgară cu tine. Sentimentul lui de neputință făcu să apară din nou demonii din interior.

— Legătură vulgară! Eu am văzut în ce s-a întâmplat ieri între noi ceva mai mult decât o legătură vulgară. Făcând ochii mici, ea îl privi o clipă, după care îi dădu geaca într-o parte pentru a-i scoate la iveală tricoul roșu.

— Ei bine, domnule *Jurist Novice Mare și Tare*, după părerea mea, dacă nu putem avea o relație deschisă, pe față, nu e nicio speranță. Strâmbând din nas, repetă:

— Jurist novice?! Pariez că ți l-a făcut cadou o femeie. El își trase geaca repede.

— Lasă tricoul, eu nu renunț la tine, Merry. Ea redeveni serioasă.

— Îți aduci aminte ce am vorbit la *Riley's Place*? Despre faptul că mi-e teamă să nu fiu din nou rănită, că tu n-ai putea iubi și n-ai vrea să dăruiești unei femei jumătate de măsură? Atâtea lucruri sunt împotriva noastră. Îndurerat, el îi atinse obrazul și apoi buzele cu vârful unui deget.

— N-aș vrea nici în ruptul capului să te rănesc, draga mea. Dar trebuie să existe o modalitate prin care să putem avea și noi o viață împreună.

— Cât aș vrea, cât aș vrea, spuse ea sărutându-i vârful degetului și apoi clătinând încet din cap. Cuprinzându-i mijlocul, el o trase mai aproape.

— Renunț la cazul Lindei. Îl poate, prelua Barney. Tu ești mai importantă pentru mine decât orice altceva. Ea se încordă în brațele lui.

— Dacă faci asta, punem punct definitiv, Shane Halloran! Ceea ce faci tu este mult prea important pentru a renunța! El vru să o contrazică, dar își dădu seama că ar fi fost cea mai nepotrivită tactică.

— Bine, bine, am un alt plan - nu e perfect, dar e ceva. Poate ar fi posibil să încetăm totul până se va termina procesul și apoi vom fi liberi să ne vedem de problemele noastre și să încercăm să clădim ceva împreună. Ce zici?

Merry ezită destul de mult ca el să se simtă torturat în cele din urmă, își strecură degetele pe sub gulerul hainei lui de piele și spuse:

— Ar fi o soluție. Când se va termina procesul? El răsufă ușurat.

— Aș vrea să pot ști. S-ar putea termina până te întorci tu din turneu, dar ar putea dura și luni întregi.

— Atât de mult?

— Mă tem că da. Ea oftă adânc și îi sărută ușor buzele.

— Bine, cel puțin ne vom putea vedea la nunta lui Ellen. După care se eliberă și ieși din birou înainte ca Shane să găsească un mod de a o opri. Rămase nemișcat pe marginea biroului timp de câteva minute, gândindu-se

la cele patru luni care îl despărteau de sfârșitul lui iulie și de nunta lui Ellen ca la un pământ sterp.

Unica lui consolare era că, cel puțin, nu îl exclusese din viața ei. Mai exista speranță.

CAPITOLUL 6

„Dragă Domnișoara Merry.

Am cincisprezece ani și nu am pe nimeni cu cine să vorbesc. Nu-i pot spune mamei, pentru că mi-ar spune că sunt o vacă. Știu că tu zici totdeauna să spunem nu, dar la începutul lunii mai, eu și prietenul meu am făcut-o, totuși. Se poate ca o fată să rămână însărcinată dacă o face doar o singură dată? Cum aș putea ști dacă sunt? Te rog, grăbește-te și răspunde-mi pentru că mi-e foarte frică.

Cindy Jones”.

„Dragă Cindy.

Scumpa mea, voi răspunde la scrisoarea ta în particular și imediat. Știu că totdeauna vă zic să spuneți nu, dar mai înțeleg că este foarte ușor să cazi în ispită. Da, din păcate, o fată poate rămâne însărcinată și dacă o face doar o singură dată. Poți ști dacă ești dacă nu ai avut ciclul menstrual sau dacă ai grețuri dimineața.

Sânii se vor...

Scrisoarea lui Cindy a avut prioritate de cum a citit-o Merry în dimineața aceea. Era deja a patra săptămână din iulie, așa că, dacă fata era însărcinată, trebuia să aibă mai mult de două luni. Merry umplu două pagini cu alinări, sprijin și sfaturi, incluzând adresa unui centru de consultații din oraș și sugestia de a vorbi imediat cu mama ei. După ce scoase scrisoarea din imprimantă, o vârî într-un plic și o puse deoparte pentru a o expedia cu poșta de noapte.

— Ce cauți aici atât de dimineată? o întrebă Louise intrând în birou cu o pungă mare cu produse de patiserie și cafea. Merry se întinse dezmoțindu-și trupul. Era

îmbrăcată într-o pereche de pantaloni albaștri și cu o bluză înflorată, o deosebire foarte vizibilă față de modul cum apărea înainte la serviciu.

— N-am putut să dorm, așa că m-am gândit să vin mai devreme și să recuperez câte ceva în loc să stau cu ochii pe pereți și să mă gândesc la... una și la alta.

Louise se așază la birou și scoase o prăjitură cu migdale din pachet, pe care o puse pe un șervet și i-o întinse lui Merry.

— Poftim, sunt îngrozitoare pentru îngrășat și foarte bune pentru orice suferință.

Stomacul lui Merry se întoarse pe dos din cauza mirosului dulce-amărui al migdalelor, înghițind convulsiv, se ridică repede și se îndepărtă de miros.

— Nu, nu pot.

— Dumnezeu, dar n-am mai văzut pe nimeni înverzindu-se până acum, spuse Louise mușcând ea însăși din prăjitură și încruntându-se la Merry.

Îți tot spun de săptămâni întregi că arăți groaznic. Ce s-a întâmplat?

— Ah, nimic. Mă mai lupt cu urmările gripei pe care am făcut-o în turneu. Cred că era de origine marțiană, pentru că numai un robot i-ar putea supraviețui, spuse Merry apăsându-și degetele pe stomacul agitat. Nu se poate să mi se întâmple ceva grav, pentru că nunta lui Ellen e sâmbăta viitoare și voi fi acolo, indiferent ce s-ar petrece. Louise înghiți ultima bucățică de prăjitură și azvârli șervetul mototolit în coșul de hârtii.

— De ce nu te duci la doctor să faci un control?

Merry se uita pe fereastră. Un soare superb de vară strălucea, făcând să sclipască valurile oceanului. Nu era ceață. Aerul era atât de curat, încât ar fi putut să vadă chiar și Insulele Farallon dacă nu ar fi fost atât de preocupată. Se uită din nou la Louise.

— Dacă nu gripa, e stresul. Numai Dumnezeu știe cât stres am avut în aceste ultime câteva luni.

— Și acum ce stres te mai supără? Cu siguranță nu fotografia din ziar.

— Nu, presa a uitat de acea femeie misterioasă de la început de aprilie, când acea alunecare de teren din Martin Country a luat cinci case. Louise începu să râdă.

— Ce dezastru neprevăzut.

— Îți mai faci probleme?

— Nu prea, după cum merg lucrurile, spuse Merry legănându-se în scaunul ei și frecându-și nervoasă gropița din bărbie. Nu, nu sunt îngrijorată în legătură cu presa, Shane și cazul lui sunt destul de provocatori pentru a-i menține mulțumiți.

Sentimentul de singurătate se alătură senzației de greață din stomac când se gândi la Shane, domnul Stres în persoană. Procesul lui dura de patru luni.

Hollbrook și șleahta lui de avocați sus-puși îi pusese o mulțime de bețe în roate și lansaseră tot felul de amânări încercând să-l învingă. O suna des la telefon, dar nu îl văzuse decât o dată, doar în timpul săptămânii care trecuse.

Și, chiar și atunci, au fost politicoși și distanți.

— Vinerea trecută, familia lui Rob a dat un dineu de repetiție, spuse Merry împreunându-și mâinile în poală. Ellen a vrut să mă duc și eu, iar Shane era și el acolo, bineînțeles, pentru că ea l-a rugat să o conducă la altar. Mai erau și câțiva membri ai familiei Halloran, așa că a fost gălăgie și zăpăceală. Sunt în stare să jur că râdeau și vorbeau cât puteau de tare – toți odată. Ellen s-a simțit foarte bine – probabil că e ceva genetic. De fapt toată lumea s-a simțit bine în afară de mine.

Bine, m-am distrat un timp, până am leșinat.

— Ce-ai făcut? întrebă Louise aplecându-se încruntată. Doamne! Sper că nu te-ai îmbătat, nu?

— Nu! Știi foarte bine că nu beau. Dar n-am putut suporta mirosul mâncărilor marine, după aceea bărbații și-au aprins trabucurile și n-a mai fost aer, așa că am leșinat, asta-i tot. Shane, însă, a reacționat exagerat și m-a dus la urgență împreună cu jumătate din cei prezenți. A fost îngrozitor. Merry își frecă fruntea cu vârfurile degetelor.

— Mi-au făcut o ecogramă și au asigurat pe toată lumea că n-am suferit niciun atac de cord, după care m-au trimis acasă spunându-mi să-mi chem medicul a doua zi. Am făcut-o și doctorul Shapiro mi-a ordonat să fac o mulțime de analize. Acum aștept rezultatele. Pe chipul Louisei se citea îngrijorarea.

— Ți-a spus ce părere are? Merry își mușcă buzele și își privi mâinile atât de strânse încât încheieturile degetelor erau albe.

— Nu poate fi sigur până nu primește rezultatele, dar... spuse ea și își ridică ochii cuprinși de panică. Ah, Louise, crede că aș putea avea o tumoră. Ba, chiar - mai rău, crede că s-ar putea să intru într-o menopauză timpurie. Dar eu n-am nici măcar patruzeci de ani! exclamă ea izbucnind în lacrimi.

Sâmbătă, Merry află rezultatele analizelor și acum avea impresia că merge pe o sârmă deasupra Marelui Canion într-un vânt puternic. Neliniștea ei se transformase în neîncredere amestecată cu puțină groază. Dacă ceda puțin, speranța și emoția tindeau să își facă simțită prezența. Și ambele erau atât de nerealiste încât ajungeau chiar la ridicol. Un singur lucru știa sigur; pentru acea zi deosebită trebuia să lase orice dilemă la o parte și să se concentreze asupra fericirii fiicei ei. Sosi la biserică mai devreme cu două ore și o găsi pe Ellen gata să plângă, măsurând camera miresei într-un furou amplu și un sutien de dantelă.

Ajutând-o să se îmbrace se agitau în jurul ei, ineficiente, o doamnă de onoare în roz închis și trei domnișoare de onoare în rochii trandafirii cu fuste în formă de petale de lălea. Merry le trimise afară și o întrebă pe Ellen:

— Ce s-a întâmplat, draga mea? Ellen începu să plângă.

— Nu știu dacă fac, într-adevăr bine, măritându-mă cu Rob. Simțind un val de dragoste maternă, Merry își îmbrățișă fiica.

— Dar erai foarte sigură la cina de repetiție. S-a întâmplat ceva de atunci? Te-a jignit Rob cu ceva?

— Nu, nimic, bineînțeles că nu s-a întâmplat nimic. În adâncul sufletului meu știu că sunt sigură. Un zâmbet auto-ironic și strâmb apăru pe chipul ei.

— Credeam că eu voi fi imună la îndoielile de ultim moment. Dar bănuiesc că nu aveam nevoie decât de mămica mea. Arăți tot palidă, ce ți-a spus doctorul? o întrebă neliniștită. Lui Merry îi îngheță zâmbetul pe buze. Inima îi tresări. Nu era nici timpul, nici locul potrivit pentru destăinui, așa că își dresе glasul și spuse evaziv:

— În general mi-a spus că sunt destul de sănătoasă pentru a vedea peste o duzină de nunți.

— O duzină! Eu nu sunt sigură că voi putea trece peste una, spuse Ellen și trase adânc aer în piept. Încet, încet, da? Primul pas, zise ea prinzându-i pe umăr un boboc de trandafir roz, după care se dădu puțin înapoi și zâmbi. Arăți minunat.

— Îți mulțumesc, scumpa mea, spuse Merry netezindu-și rochia mov pal cu un imprimeu de flori roz. Dar acum ar trebui să te îmbraci și să vedem cât de frumoasă poate fi o femeie. Le chemă apoi pe celelalte din nou lăsându-le să își ducă treaba până la capăt. Cu câteva minute înainte de ora patru, Merry ieși din camera de toaletă. Un aprod în smoching gri o conduse pe intervalul capelei, cu acoperișul ei de dom și mulțimea de orhidee albe așezate în fața altarului. Soarele Vestului strălucea prin geamurile pictate aruncând sclipiri de bijuterii. Cântece de dragoste se auzeau încet de la orgă. Majoritatea băncilor erau deja pline de oaspeți îmbrăcați în veșminte de gală care șușoteau între ei.

Se așeză pe prima bancă de pe partea stângă. Surorile și frații lui Shane împreună cu soții și soțiile se aflau pe banca din spatele ei, alături de o mulțime de mătuși, unchi și veri în spatele lor. În stânga lui Merry, pe banca din față, se aflau părinții lui, care îi zâmbiră, iar Maggie Halloran se aplecă spre ea întrebând-o șoptit:

— Ai aflat de ce ai leșinat? Merry își simți chipul

îmbujorat. Până în clipa aceea nu îi trecuse prin cap cât de bizară trebuia să pară situația ei în ochii altora.

— N-a fost nimic... grav. Femeia zâmbi.

— Voiam foarte mult să-ți spunem, Pat al meu și cu mine, cât de mult ținem la tine. N-am crezut niciodată că vom avea un nepot de la Shane al nostru și uite că ne-ai dat-o pe Ellen. Merry izbuti să dea din cap și să zâmbească, după care se întoarse să îl privească pe pastor care apăru la altar alături de Rob, care era îmbrăcat într-un smoching alb, urmați de cavalerii de onoare.

Orga se făcu auzită și domnișoarele de onoare plutiră ca niște petale de trandafiri pe culoar. Merry simți un fior prin șira spinării și pielea de pe brațe i se încreți când organistul începu să cânte marșul nupțial, un nod i se puse în gât în clipa când fiica ei apăru pășind ușor de-a lungul culoarului, cu chipul acoperit de văl și cu trena întinsă în urmă, la brațul lui Shane. Acesta arăta atât de bine în smochingul gri, încât Merry nici nu se putea uita la el. În fața altarului fu de acord în mod solemn „*să dea această femeie*” și i-o dădu pe Ellen lui Rob.

După aceea se așază lângă Merry pe banca din față, cu ochii scânteind.

— Cum a fost? șopti el.

— De parcă te-ai fi născut pentru asta”. *Născut*”. Se încruntă ușor, întrebându-se cum de făcuse soarta în așa fel încât să dăruiască acestui bărbat talentul atât de unic de a-i tulbura viața. O contralto începu să cânte *Ah, promite-mi*. Shane se uită la Merry.

— Pari prea tânără și frumoasă pentru a fi mama miresei, spuse el, dar zâmbetul îi dispăru imediat. Numai că tot mai ești palidă. Doctorul ți-a dat rezultatele?

Glasul solistei acoperi zgomotul când Merry, care se juca cu micuța poșetă, o scăpă pe podea. Shane se aplecă și o ridică, dar păru îngrijorat când ea nu răspunse.

— Merry, ce e cu tine? șopti el cu asprime.

— Nimic! Sunt sănătoasă tun, ți-o jur. Acum vrei să taci? Vreau să ascult slujba.

Pastorul începu prin a rosti o predică:

— Ellen, Rob, în căsnicie nu se poate intra în glumă... Maggie Halloran începu să își tragă nasul și alte vreo două membre ale familiei Halloran i se alăturară. Merry își simți gâtulejul uscat și oftă adânc și cutremurător, după care își mușcă buzele pentru a se stăpâni. Shane o înghionti cu cotul zâmbind și întinzându-i o batistă mare și albă.

— Pariez că n-ai venit pregătită pentru o nuntă irlandeză.

— Șșș! făcu ea abținându-se să nu râdă și tamponându-și ochii cu batista.

— Nicio problemă nu poate să nu fie depășită, spuse pastorul, dacă ambii parteneri doresc să găsească o soluție, cu sinceritate și deschis, cu o dragoste lipsită de egoism. Merry îi aruncă o privire pe furiș lui Shane, întrebându-se cum și-ar fi putut rezolva ei problemele când acestea deveneau din imposibile, groaznice. El îi simți privirea și se întoarse, având pe chip o expresie solemnă și așezându-și mâna peste a ei când pastorul începu să vorbească despre jurămintele vechi de când lumea.

— ...iei pe acest bărbat de soț...

O mulțime de fantezii și vise se puteau construi pe acele cuvinte. Merry deveni mai optimistă împletindu-și degetele cu ale lui Shane.

— ...promiți să-l iubești, să-l cinstești, să-l prețuiești... Pe buzele ei apăru un zâmbet tremurător, în timp ce ale lui răspunseră în același fel.

— ...În bogăție ca și în sărăcie, la bine și la rău?

În clipa aceea, cei doi, Merry și Shane erau singuri în biserică, pe pământ. În clipa aceea, toate problemele și neliniștea ei dispărură. Acceptă ideea că ceea ce simțea radiindu-i din suflet și până în privire era adevărata dragoste.

— Da. O durea inima pentru tot ce ar fi putut fi între ei și lacrimile îi șiroiră pe obraji.

— ...iei pe această femeie... Shane își mișcă buzele încet odată cu cuvintele.

— Să o iubești, să o cinstești și să o prețuiești... Expresia lui era gravă și tandră.

— Până când moartea vă va despărți?

— Vă declar soț și soție. Poți săruta mireasa. El își atinse buzele de ale lui Merry. O secundă se priviră în ochi, legați prin dragostea și dorința lor arzătoare.

După aceea se întoarseră pentru a-l vedea pe Rob ridicând vâlul de pe chipul fiicei lor și sărutând-o cu dragoste în timp ce toți invitații aplaudară zgomotos.

Organistul începu să cante imnul de încheiere a ceremoniei. Radiind și ținându-se de mână, tinerii căsătoriți se îndepărtară de altar urmați de toți ceilalți.

Merry își retrase mâna dintr-a lui Shane, își șterse fața cu batista lui, după care i-o dădu înapoi. Se ridicară și urmară mulțimea. Râzând și plângând își îmbrățișă fiica.

— Acum ești doamna Taylor. Ah draga mea, sunt atât de fericită pentru tine.

Lăsându-i-o pe Ellen lui Shane, ea îl îmbrățișă pe Rob.

— Să ai mare grijă de copila mea, auzi? El râse fericit.

— Da.

— Nu vă faceți griji, o iubesc mai mult decât propria-mi viață. Ellen o luă pe Merry de mână.

— Ar fi frumos să vă am alături la primiri. Dar voi înțelege dacă nu se poate.

Furată de emoția și iubirea acelei clipe, Merry nu ezită nicio clipă.

— Nu vreau să fiu nicăieri în altă parte decât lângă tine, scumpa mea. Shane îi aruncă un zâmbet și o îmbrățișă scurt.

— Bun venit în lumea adevărată, draga mea. Ai descoperit, în sfârșit, că alte lucruri sunt mult mai importante decât reputația ta? Ea se strâmbă.

— Reputația mea s-a făcut praf din prima clipă când te-am văzut. Și încă nu știi nimic. Invitații trecură încet într-o ameteală de prezentări grăbite, străngeri de mâini, sărutări, râsete și țipete din partea prietenilor și rudelor atât ale lui Ellen, cât și ale lui Rob. Spre sfârșit, Merry râsuflă ușurată fiindcă nimeni nu se întrebese cu glas tare

ce căuta ea acolo. Apoi căscă gura îngrozită, deodată, când o văzu pe femeia care se afla în capătul șirului - Valérie Valerto, redactor la *Chronicle*, ultra șic cu rochia și pălăria ei albastre. După ce îi felicită pe Rob și pe Ellen, Valerie îi strânse mâna lui Merry ținându-i-o mai mult și aruncându-i un zâmbet strălucitor.

— Merry, draga mea, ce surpriză să te văd tocmai aici! Această frumoasă mireasă trebuie să-ți fie... ce? O bună prietenă? Nepoată?

Cei din apropiere făcură liniște dintr-odată, urmărind și ascultând. Era evident că toți își puseseră aceeași întrebare. Trecuse vremea subterfugiilor, așa că, luând-o de mână pe Ellen, Merry spuse:

— Val, sunt foarte mândră să ți-o prezint pe fica mea, doamna Ellen Taylor.

Gata, se terminase. Zâmbi simțindu-se ușurată și liberă.

— Dragă mea! Dar n-am știut că ai copii. Ce minunat, ce interesant, spuse Valerie zâmbindu-i lui Ellen. Merry și cu mine ne cunoaștem de foarte mulți ani - am crescut împreună. Cei din presă sunt ca o mare familie, să știi. Dar ne-a dus pe toți. Privirea ei trecu apoi peste părul grizonant al lui Shane, peste ochii lui albaștri și strălucitori și zâmbetul lui larg, după care coborî peste trupul lui spre pantofii gri sclipitori. Râsul ei sună ca un clopoțel.

— Merry, scumpă mea, dar acest bărbat de lângă tine, cine e? Umerii lui Merry căzură.

— Știi foarte bine cine e acest bărbat formidabil, Val.

— Ah, da, bineînțeles, v-am urmărit cazul cu foarte mare atenție, domnule Halloran.

Fotografa începu apoi să-și facă meseria, lăsând-o pe Merry, dar aceasta o luă de braț și o duse într-un colț:

— Val, ce naiba cauți aici?

— Hei, hei, nu te supăra. Ai fost și tu reporteră așa că știi foarte bine că trebuie să cauți o poveste unde poți. Te-am recunoscut imediat ce am văzut fotografia din martie, așa că am mirosit totul până când am priceput. Dar cum de ai ajuns să ai o fiică? Merry oftă.

— Am născut-o pe Ellen când eram doar o adolescentă și am dat-o spre adopțiune.

Ne-am regăsit în primăvară

— Ce fascinant! Este cât se poate de limpede cine e tatăl. N-am văzut în viața mea două zâmbete mai identice. Ce-ar fi să fixăm o dată pentru un interviu în care să-mi povestești tot? Merry își văzu prețioasa intimitate și cariera dezintegrându-se.

— Va! te rog nu scrie povestea asta. Sigur îți dai seama ce impact ar avea asupra Domnișoarei Merry.

— Draga mea, suntem în anii nouăzeci, nu în epoca victoriană. Oricine se respectă face copii de unul singur în ziua de azi. O poveste despre experiența ta te-ar putea înălța chiar, Dacă n-o să scriu eu nimic despre asta, altcineva o va face cu siguranță. Eu îți sunt prietenă, cel puțin, voi fi precisă și înțelegătoare.

Merry trebui să se recunoască înfrântă.

— Bine, sună-mă la birou săptămâna viitoare și o să văd ce o să putem face.

Shane apăru chiar în clipa aceea.

— Hai, Merry, te așteaptă lumea. Val îi aruncă un zâmbet provocator.

— Ești o păpușă vie! spuse ea după care ieși din biserică repede pe tocurele ei de opt centimetri. Merry suportă restul serii amețită. Supraviețuii cinei învârtind mâncarea în farfurie cu furculița, își ținu răsuflarea când atinse cu buzele șampania pentru toast. Râse când Ellen tăie tortul și îi vârî o bucățică în gură lui Rob, se înfioră când el făcu același lucru, aplaudă când se aruncară buchetul și jartiera și azvârli cu boabe de orez când Ellen alergă împreună cu Rob spre mașina lor gătită cu panglici și cutii de conserve. După aceea, ca prin farmec, oaspeții plecară lăsând în urmă o liniște nemaipomenită, iar ea rămase cu Shane lângă sala în care se desfășurase petrecerea, sub cerul liber.

— Eh, s-a terminat, spuse el scoțându-și cravata și descheindu-și cămașa. A fost o nuntă frumoasă, nu?

— Da, spuse ea încet. Frumoasă și emoționantă.

Luând-o de mână, o trase în umbră și o îmbrățișă. Ochii îi străluciră când o privi.

— Nunta asta a părut să aibă o însemnătate deosebită, nu crezi? Ea îi înconjură gâtul cu brațele zâmbind.

— Pentru că era fiica ta?

— Știi foarte bine ce vreau să spun, văd pe fața ta, zise el zâmbind. Ar fi trebuit să fim noi acolo.

— Ah, aș vrea... El își împreună mâinile în jurul mijlocului ei și zâmbetul i se stinse.

— Am depus jurămintele deja, ce-ar fi să mergem la Tahoe în seara asta să legalizăm totul? Ea îl privi în ochi, amețită de acea idee.

— Vorbești serios? întrebă ea nesigură.

— N-am vorbit mai serios în viața mea, spuse el ridicându-i aplicația de pe rochie.

Parcă ai fi o mireasă în rochia asta. Hai s-o facem. Tentația de a spune da era foarte puternică, ba chiar deschise gura să o spună, dar își înghiți cuvintele.

— Jurămintele matrimoniale trebuie să fie pentru toată viața, Shane. Nu trebuie să le iei în glumă. El îi cuprinse obrazul în mâna lui mare.

— Crede-mă că n-o fac.

Ceea ce ne atrage unul față de celălalt este atât de puternic că nu înțeleg.

Ea îi cercetă chipul o clipă amețită, după care întoarse capul și îi sărută palma.

— Dragul meu, nici eu nu înțeleg, dar știu că nu vreau să mă pripesc să fac ceva și apoi să fie un eșec. Avem prea multe probleme de rezolvat înainte de a ne gândi la căsătorie. Shane oftă aprobând șovăitor.

— Bănuiesc că ai dreptate, dar era o idee interesantă. Ea încuviință zâmbind tremurător.

— Așa e.

— Într-o bună zi o s-o facem, draga mea. Ai să vezi, spuse el, și, trăgând-o aproape, o sărută. Pentru prima dată, Merry nu îi răspunse pe deplin. Era prea obosită și starea de greață era prea puternică. Lăsându-și capul pe

umărul lui, oftă din adâncul sufletului.

— De ce ai oftat așa? o întrebă Shane ridicându-i bărbia și fața spre lumină.

Merry, arăți de parcă ai fi trecut prin storcătorul de rufe. Nu cred că te simți atât de bine cum pretinzi. Ea se desprinsese din îmbrățișare. Îi stătea pe limbă să îi spună despre rezultatul analizelor, dar nu ar fi fost drept să îi spună așa ceva ca pe un lucru lipsit de importanță după o zi plină. Și, pe urmă, nu știa nici ce credea ea însăși.

— Nu-i nimic, sunt doar epuizată. Trebuie să merg acasă să mă culc. El se încruntă.

— Nu te cred, este vorba de altceva.

— Las-o baltă, Shane, da? Crede-mă, mă simt bine, spuse Merry îndreptându-se spre locul de parcare luminat. El o însoți, dând cu piciorul în boabele de orez răspândite, evident neconvins. Când ea ajunsese la mașină, el o urmări cum își căuta cheile prin poșetă.

— Ce se va întâmpla acum că acea Valeria îți cunoaște secretul? Ce are de gând să facă? Întrebarea o luă atât de mult prin surprindere, încât cheile îi scăpară din mână.

— Ah, cât aș fi vrut să nu-mi amintești de asta. Uitasem de Val. Bănuiesc că va scrie un articol despre cum e să-ți regăsești copilul după atâția ani. Shane îi ridică cheile și descuie ușa ajutând-o pe Merry să se urce la volan, îi înghesui și rochia, după care rămase cu brațul sprijinit pe portieră.

— Din moment ce totul se va afla, ne vom putea vedea din nou? Merry trase adânc aer în piept și îl privi cu coada ochiului.

— Am senzația că o să mă vezi mai mult decât te aștepți. Ce-ar fi să treci pe la mine mâine să luăm masa de prânz împreună? Am ceva să-ți spun.

CAPITOLUL 7

„Dragă Domnișoara Merry.

Tocmai am descoperit că mama a rămas însărcinată

cu mine și a trebuit să se mărite cu tata. Nici nu cred că s-au iubit vreodată, pentru că tot timpul se ceartă.

Se învinuiesc reciproc pentru mine. Crezi că ar fi mai fericiți dacă aș fugi?

Nefericita”.

„Dragă Nefericită.

Nu, scumpa mea, părinții tăi nu ar fi mai fericiți dacă ai fugi. Certurile lor sunt datorate nefericirii lor interioare, nu ție. Vor fi mai fericiți dacă vor învăța să comunice deschis unul cu celălalt v-ar ajuta foarte mult pe toți dacă le-ai spune ce simți. Mai scrie-mi, scumpa mea. Vreau să știu. Domnișoara Merry”.

A doua zi după-amiază, Merry stătea la fereastră în living-room și aștepta, purtând o pereche de pantaloni albi și o bluză roșie. Parfumul trandafirilor se combina cu aerul curat care pătrundea prin fereastra deschisă. În ciuda confortului și intimității încăperii, sentimentele ei urcau peste atâtea piscuri și coborau în atâtea văi, încât ar fi semănat cu Alpii pe o hârtie.

Încă nu găsisese o modalitate de a-i da vestea lui Shane. Trupul i se acoperi de o sudoare rece când îl văzu apărând pe motocicletă și începând să urce, aleea abruptă, șerpuită. Trăgând adânc aer în piept, ea se desprinsese de la fereastră și se duse în prag pentru a-i vedea descălecând și scoțându-și casca.

— Bună, draga mea, spuse el zâmbind fără să bănuiască nimic și intră cuprinzându-i brațele și trăgând-o mai aproape. Era tentant să se topească în brațele lui liniștitoare, dar se întări pentru a-l respinge.

— Fără îmbrățișări – dacă devenim prea prietenoși, n-o să mai pot gândi limpede și avem ceva teribil de important de discutat. El își vârî atunci mâinile în buzunarele blugilor, iar zâmbetul îi dispăru de pe chip.

— Sper că lucrurile nu sunt chiar atât de grave cum le faci tu să pară.

— După părerea mea, viața în general este gravă. Hai, intră să terminăm odată.

Îl conduse în living-room și se așeză pe marginea canapelei privindu-l nervoasă cum își pune geaca de piele pe brațul unui fotoliu. Tricoul lui era albastru, verde și alb și avea înscrise cuvintele *Salvați pământul*. În cele din urmă se așeză și el în capătul celălalt al canapelei, întors într-o parte și cu un genunchi sus.

— Bine, dă-i drumul. Ce te macină? Ea înghiți un nod.

— Sunt însărcinată.

— Cum?! făcu el privind-o fix câteva clipă, după care avu îndrăzneala să râdă.

Glumești.

— Shane Halloran, să nu îndrăznești să râzi de mine! zise ea aruncând în el cu o pernă cu volănașe, pe care el o prinse.

— Nu glumești! Ea scutură din cap și părul ondulat i se legănă în jurul gâtului.

Punând perna deoparte, el își trecu mâinile prin păr și apoi peste ceafă.

— Nici nu știu ce să spun. M-ai dărâmat. Cu un fulg.

— E mai degrabă ca o lovitură în cap cu ciocanul.

— Dar am crezut că nu poți rămâne însărcinată.

— Nu pot. Adică nu puteam! Dar nimeni nu mi-a spus vreodată motivul, așa că doctorul meu bănuiește că ar fi vorba de ceva psihic. A fost de ajuns să fiu cu tine din nou și... spuse ea ridicând mâinile cu palmele în sus. Cred că suntem blestemați, Shane. El zâmbi atunci:

Iartă-mă că am râs când mi-ai spus prima dată, dar încă nu realizasem, spuse el după care își ridică privirea spre ea. Probabil că știi acest lucru de câțva timp. De ce nu mi-ai spus imediat ce ai început să bănuiești?

— Nu ți-am ascuns nimic. Am aflat doar când am primit rezultatele, cu o zi înainte de nuntă. Nu ți-am spus nimic ieri pentru că nu voiam să stric acea zi deosebită din viața lui Ellen. Și pentru că nu acceptam nici eu însămi ideea și nu știam cum să-ți spun, zise ea și se strâmbă. Nici acum nu știu, dar...

— Da, e ceva, într-adevăr, șocant. Îndreptându-se pe canapea, Shane își săltă un picior peste genunchiul

celuilalt jucându-se cu tivul blugilor, încruntat.

Apoi, încet, încet, un zâmbet începu să îi apară pe buze lărgindu-se din ce în ce mai mult. Își ridică privirea.

— Știi, într-un fel e o chestie minunată.

— Minunată? Dorința i se zbătu în piept. Doar dacă, doar dacă... dar cum?

— Există o duzină de argumente care arată că nu-i deloc minunat, spuse ea cu tristețe și, ridicându-se, se duse la fereastră, simțind răcoare în ciuda faptului că afară ardea un soare vărat. Shane se ridică și el și se duse lângă ea sprijinindu-se cu un umăr de pervazul ferestrei.

— Am crezut că ți-ai dorit întotdeauna să rămâi însărcinată și să fii mamă.

Neputința, sentimentele amestecate și nedreptatea paradoxală a situației se simțiră în glasul ei.

— Bineînțeles că am vrut - mai mult decât orice altceva! Dar asta se întâmpla când aveau douăzeci, treizeci de ani. Dacă acest lucru s-ar fi întâmplat acum zece ani sau chiar acum cinci ani, aș fi înnebunit de bucurie. Dar totul e altfel acum. Mai presus de toate, nu sunt căsătorită. Nu am nici familie care să mă ajute - nu că ar fi fost cine știe ce ajutor când... Începu să râdă deodată.

— Nu sunt sigură că aș fi o binecuvântare pentru un bebeluș.

Ce fel de mamă aș fi? Sunt Domnișoara Merry de atâta vreme. Încât m-am transformat într-o fată bătrână universală. Tulburarea îi îmbujoră obrajii palizi.

— Și cu Domnișoara Merry ce se va întâmpla? Ce se va întâmpla cu ea dacă oamenii vor afla că sunt însărcinată? Hei, voi, zeilor, ați văzut ce încântată a fost Valérie Valerto când a descoperit-o pe Ellen! Gândește-te numai ce s-ar întâmpla dacă m-ar vedea așa, spuse ea făcând un cerc mare în fața burții. Parcă și văd titlurile *Domnișoara Merry însărcinată din nou - de același bărbat!* Și să nu crezi cumva măcar o clipă că șefii mei de la *Sora mai mică* n-or să observe și ei.

Ca să nu mai vorbim de părinții tinerelor mele

admiratoare. Shane îi ascultă în tăcere tirada, încruntat, mușcându-și buza de jos, iar când ea făcu o pauză, spuse:

— Da, s-ar putea să fie o complicație, două acolo. Ea abia îl auzi, fiindcă o altă problemă îngrozitoare făcu să îi dispară culoarea din obraji.

— Dar nu atât slujba mă îngrijorează cât faptul că am aproape patruzeci de ani, spuse ea cuprinzându-se cu brațele. Timpul meu biologic s-a dus. S-ar putea întâmpla o mulțime de lucruri, care mai de care mai înspăimântător.

Shane o luă pe după umeri și o întoarse cu fața spre el.

— Sarcina e periculoasă pentru tine, draga mea? Nu cred că aş suporta să ți se întâmple ceva. Ea își desprinsese brațele și îi alungă îngrijorarea cu un gest din mână.

— Nu, nu, n-am nimic. Jur că am făcut toate analizele posibile săptămâna trecută și rezultatele arată că sunt perfect sănătoasă. El o privi cu atenție.

— Mie nu mi se pare că ești chiar așa sănătoasă. Ochii îți par două pete negre pe chip. Ea își lăsă capul în jos și își scutură părul auriu deschis pentru a-și ascunde paloarea.

— Arăt așa pentru că mi-a fost rău patru luni și n-am închis ochii de când m-am dus prima oară la doctor.

— Merry, de ce nu mi-ai spus că nu te simți bine când am vorbit la telefon în toate aceste luni? o întrebă el, neliniștea făcându-l să pară nervos. N-am știut nimic până când ai leșinat atunci la cină. Ea îl privi și bărbia îi tremură ușor.

— Cum te-ai fi așteptat să-ți vorbesc despre problemele mele fizice? Aproape că nici nu ne cunoaștem, dar suntem amănți. Shane îi ridică bărbia forțând-o să se uite la el.

— Ascultă, o să am grijă să ai cei mai buni doctori și cea mai bună îngrijire medicală. N-o să las să ți se întâmple nimic.

— Dar am deja cel mai bun doctor! Merg la el dintotdeauna și nici prin cap nu-mi trece să-l schimb, spuse ea, și îndepărtându-se de el, încercă să își recapete

stăpânirea de sine. Nu pentru sănătatea mea îmi tac griji.

Stau tot timpul și mă gândesc ce ar trebui să fac în legătură cu sarcina.

— Ce ar trebui să faci! Ce ai putea să faci altceva decât... Shane se opri brusc dându-și seama că existau mai multe posibilități. Trase adânc aer în piept și spuse:

— E vorba de ceva mai mult decât de o sarcină, Merry. E vorba de copilul nostru. La ce te gândeai, mai exact?

Copilul. Merry refuzase să se gândească la acest aspect. Nu putea, nu când simțea atât de mult că nu era bine să aducă o ființă prețioasă și inocentă într-o viață fără o familie solidă. Regretul și dorința o făcură să explodeze cu amărăciune.

— Exact la ce mă gândeam când eram însărcinată cu Ellen. Deodată, durerea și amărăciunea pe care le îngropase cu atâta vreme în urmă ieșiră la suprafață adăugându-se îngrijorării. Își încrucișă brațele în jurul mijlocului simțindu-se din nou ca o fată de șaisprezece ani speriată și părăsită.

— Shane, se întâmplă iar! Nu... nu cred că mai suport... să trec din nou prin tot ce-am trecut! A fost prea greu când a trebuit să... Izbucni în lacrimi și trupul îi fu zguduit de suspine.

— Ah, Merry... iubita mea, spuse Shane luând-o în brațe și strângând-o, mângâind-o pe spate până când ea scăldă în lacrimi cuvântul *Pământ* de pe tricoul lui.

Merry, nu... gata... șșș. Nu mai plânge așa, nu-ți face bine... Hai, gata.

Încet-încet furtuna trecu și ea se rezemă de el, tremurând în timp ce ultimele suspine se transformaseră în icneli și sughițuri. Își lipi fața de bățile puternice și constante ale inimii lui.

— Sunt atât de derutată și speriată. Toată viața mea a fost o aiureală și habar n-am ce să cred și ce să fac.

— Merry, de data asta nu mai ești singură, spuse el plimbându-și buzele peste fruntea ei, cu mâna mângâindu-i părul. Am intrat în situația asta împreună draga mea, și

vom avea grijă să o rezolvăm tot împreună. Va fi totul bine, îți promit.

— Aș vrea să te cred, dar... spuse ea și oftă cutremurându-se.

— Fără „dar”, draga mea. Într-un fel sau altul o să găsim o soluție rămânând în frunte, stai numai și ai să vezi, zise el și mâinile îi găsiră și îi numărară coastele.

Merry, ești ca o păsărică fragilă în brațele mele. Nu cred că te-am văzut mâncând ceva aseară la nuntă. Când ai mâncat ultima oară ca lumea?

— Nu știu, nu pot să mănânc nimic. Am stări de greață de... ah, nici nu mai știu de când. Parcă de o veșnicie, spuse ea, și lacrimile începură să îi curgă din nou. Cred că arăt ca o vrăjitoare. Shane își strecură degetele sub bărbia ei și îi ridică fața.

— Mie mi se pare că ești mai frumoasă ca oricând.

— Mereu spui asta. Cum să cred măcar un cuvânt?

— Contează cum arăți? Mie nu-mi pasă, spuse el sărutându-i lacrimile de pe gene.

Hai du-te și spală-te pe față, aranjează-te, iar eu, între timp, voi găsi bucătăria și-ți voi pregăti ceva de mâncare.

— Nu te uita la mine, am încă ochii umflați, spuse Merry intrând în bucătărie peste un sfert de oră, fardată și cu părul periat. Arăt groaznic?

— Mai rău decât ceva spălat de valuri, spuse el vesel, după care se lăsă în jos și râse când ea vru să-l apuce de nas. Hotărăște-te, draga mea, adineauri te-ai supărat că-ți spun tot timpul că ești frumoasă. Ea izbucni atunci într-un râs natural, ceea ce nu se mai întâmplase parcă de luni întregi.

— Dacă ai învăța să fii mai moderat, dragul meu, poate că n-am da tot timpul de probleme.

— Sunt moderat deja. Vezi, nu-ți răspund, nu încep să mă cert, oare? Ea râse din nou.

— Nu o faci atâta timp cât țin eu gura închisă. El zâmbi și o conduse apoi în camera de lângă bucătărie

oferindu-i un scaun.

— Stai jos și simte-te ca acasă. Merry se așează ascultătoare pe marginea scaunului, dar stomacul i se răzvrătea la gândul mâncării.

— Să nu te simți jignit, dacă nu pot să mănânc nimic.

— Ai încredere în mine, spuse el așezându-i în față un șervețel pentru farfurie, tacâmuri și un șervet. În familia mea se întâmplă mereu ca una sau două femei să fie însărcinate și chiar când nu sunt, numai despre așa ceva vorbesc, astfel încât am prins și eu câte ceva din zbor. Luând o felie de pâine prăjită din aparat, o tăie în sferturi și o unse cu gem, după care o puse pe o farfurie în fața ei.

— Niciun ceai, nicio cafea, niciun alt lichid până când nu înghiți asta. După aceea cântăm după ureche. Stând în fața ei, își propti bărbia în pumn și se uită pe fereastră.

— Din moment ce casa ta a rămas în vârful dealului înseamnă că treaba cu plasticul întins a funcționat. Ar trebui să faci niște terase cu piloni care să țină pământul înaintea să vină iarna. În timp ce el discuta de unul singur, Merry încercă să ia o înghițitură din pâinea prăjită. O înghiți fără probleme, așa că mai mușcă de câteva ori.

— Asta-i unul din avantajele unei case plutitoare, rămâne pe loc, continuă el. Doar dacă nu se face vreo gaură, bineînțeles; asta ar putea da naștere unor surprize cu adevărat neplăcute. Și cutremurele sunt interesante zdrang, zdrang, pleosc. Mai rău decât un cutremur local, ar fi unul ca în Alaska de pildă, care ar putea stârni o tsunami. Dacă s-ar întâmpla așa ceva, aș putea să ajung chiar în curtea ta. Știai că ultima dată când - s-a anunțat o tsunami, oamenii au dat fuga pe țărm să vadă valul de flux? Câtă prostie! Merry zâmbi uitând de grijile pe care le avea de atâta vreme. Termină pâinea prăjită și simți un început de poftă de mâncare.

— Cred că aș mai mânca una. Dacă îmi mai pregătești.

— Dorința ta e ordin pentru mine, spuse el, și se duse în bucătăria de al cărei tavan atârnavă cratițe din alamă. Deasupra chiuvetei se afla o fereastră de seră plină cu

iederă și violete africane.

— Ar fi bine din partea mea dacă aş spune că ai o casă frumoasă? Întrebă el continuând să facă conversație ușoară. Domnișoara Merry câștigă probabil destul de bine.

— Destul dar nu nemaipomenit. Nu am avut pe ce să-mi cheltuiesc banii în afară de casa asta, spuse ea încruntându-se gânditoare și simțindu-și stomacul încordat. Cel puțin până anul ăsta s-a descurcat foarte bine, dar nu știu ce se va întâmpla cu Domnișoara Merry de acum înainte, cu atât mai puțin cu casa mea când... dacă...

— Draga mea, hai să nu ne gândim la necazuri înainte ca ele să apară. Nu ești singură, ai uitat? Shane trăncăni despre o mulțime de subiecte în timp ce Merry măncă încă trei felii de pâine prăjită și bău un pahar cu suc de mere.

— Mai bine te oprești cât mai poți, spuse el strângând totul și reaşezându-se la loc.

Așa. Acum poate că ar trebui să ne gândim metodic la problema asta a noastră. Întâi și întâi, când trebuie să vină bebelușul?

Bărbia îi ieși înainte brusc, de parcă o lovise cu acel cuvânt - bebeluș. Noțiunea aceea părea atât de ireală, încât aproape că nici nu o realiza.

— Când? Nu știu. Dar numai o dată aş fi putut rămâne însărcinată - la sfârșitul lui martie, când am... Deodată, un gând îi trecu prin minte. Se aplecă înainte și îl privi în ochi.

— Shane, te rog să mă crezi că numai tu ai fi putut să... El se întinse peste masă și îi atinse fața.

— Merry, măcar atât am reușit să te cunosc. Acest lucru s-a întâmplat numai pentru că suntem deosebiți împreună. Ea zâmbi ușurată și puțin tristă.

— Nu știu sigur dacă suntem deosebiți sau îngrozitori.

— S-ar putea să fie și un amestec, admise el. Dar, oricum, dacă e de la sfârșitul lui martie... spuse el și numără pe degete, înseamnă sfârșitul lui decembrie.

Copilașul nostru va fi un micuț Capricorn. Ce zici de asta?

— Capricorn? Se încruntă nevrând ca el să-i fi dat copilului o personalitate. Făcea ca totul să fie mai greu. Hotărârile pe care trebuia să le ia ar fi fost mult mai simple dacă se gândea că era vorba doar de o sarcină. El se întoarse atunci într-o parte, își întinse picioarele, își sprijini un cot pe spătarul scaunului și celălalt pe

Masă.

— Bine, hai să vorbim despre posibilități, spuse - el privind-o sfidător. Care sunt acestea, în afară de cea evidentă? Merry se întoarse și se uită pe fereastră.

— Păi... sarcina are mai mult de patru luni și doctorul mi-a spus să mă hotărâsc cât mai repede dacă vreau să continui cu... asta. Shane își strânse picioarele și se îndreptă, împreunându-și mâinile pe masă.

— Doar nu te gândești să întrerupi sarcina?

— Nu știu! strigă ea. Deși o făcea să îi vină rău, o întrerupere era cel puțin ceva la care ar fi trebuit să se gândească la vârsta ei.

— Nu mai știu ce e bine. Shane își privi încruntat mâinile câteva clipe, după care se uită la ea.

— N-ai întrerupe-o numai de dragul comodității, nu? Toate sentimentele ei contradictorii o făcură să se năpustească asupra lui cu o furie irațională.

— Comoditate?! Este o hotărâre teribilă pe care trebuie s-o iau - cum îndrăznești să crezi că aș putea s-o fac cu ușurință și din egoism! îl privi cu ochii ei negri arzând.

— Pentru informarea ta, cred că nu există ceva mai trist decât să aduci pe lume un copil nedorit.

— Dar acest copil nu este nedorit, spuse el împingându-și capul înainte. Am contribuit și eu la asta, așa că am și eu niște drepturi aici, să știi. Dacă tu nu dorești acest copil, eu îi doresc.

— N-am spus niciodată că nu-l doresc exclamă ea furioasă. Nu mai putea ascunde adevărul; dorea copilul mai mult decât orice altceva pe lume.

— Dar ar însemna să fiu nebună să încerc să fiu

părinte unic fără să mă gândesc la viitor. Trebuie să cântăresc fiecare posibilitate și să încerc să-mi dau seama ce ar fi mai bine pentru copil – ca și pentru mine, de altfel. Pentru numele lui Dumnezeu.

Shane, gândește-te! strigă ea cu disperare ca pentru a-și aminti și sieși nu numai lui. Voi avea șaiszeci de ani înainte ca el să fie matur! El își ridică bărbia.

— Ei bine, eu unul am de gând să fiu tot tânăr la șaiszeci de ani și nu-mi fac niciun fel de probleme dacă ar fi să-l cresc singur. Ce-ar fi să-l naști și să mi-l dai mie?

Merry îl privi cu dușmănie și își atinse posesiv burta care începea să se rotunjească.

— Stai să văd dacă înțeleg bine. Sugerezi cumva ca eu să duc sarcina și să nasc ca o... o... mamă surrogat pentru tine? Pun pariu că ai spune cu totul altceva dacă ar fi să te îngrași și să te simți tu rău. Mi-ar plăcea să ascult ce explicație le-ai oferi clientelor tale, judecătorilor și juraților. El se făcu roșu când îi auzi provocarea.

— Dacă sunt sigur de ceva, atunci acest lucru este că, dacă aș fi însărcinat, la reputație m-aș gândi în ultimul rând. Ea lovi în masă cu degetul.

— Să-ți spun ceva, domnule *Drepturi Egale* Halloran. Să zicem că duc sarcina la bun sfârșit, zise ea și ezită când își dădu seama de realitate. Nu numai că dorea acel copil, dar era și adevărat. Era al ei. Ochii i se îngustară într-o expresie aprigă.

— Mai bine mor decât să-ți dau copilul meu. El se aplecă atunci înainte și se încruntă.

— La naiba, Merry, m-ai tras pe sfoară cu primul copil, dar acum refuz să renunț și la ăsta.

— Tu ai fost tras pe sfoară? făcu ea ridicându-se și tremurând de furie se sprijini în încheieturile degetelor. Ai tupeu, Shane Halloran, după ce mi-ai făcut asta nu o dată, ci de două ori! sări și el în picioare, răsturnând scaunul.

— Ce vrei să spui, ți-am făcut? E nevoie de doi, știi foarte bine. Urmară câteva clipe de liniște. El trase adânc aer în piept și își relaxa umerii.

— De ce naiba oi țipa așa la tine în astfel de

momente?

Merry îi privi respirând pe gură în timp ce se calma încetul cu încetul.

— Poate pentru că eu te-am provocat, spuse ea, și clătină din cap cu tristețe.

Ah, Shane, de ce nu putem discuta absolut nimic fără să explodăm?

— Singura scuză pe care o pot găsi este că demonii din mine au vorbit din nou, spuse el trecându-și ambele mâini prin păr. Încep să cred că am nevoie de un vrăjitor. Ocolind masa, o luă pe Merry în brațe și o sărută pe frunte.

— N-ar fi trebuit să încerc să te intimidez. Totdeauna am fost de părere că nimeni nu crede mai mult în drepturile individului. Ale tale, în acest caz, spuse el zâmbindu-i trist. S-ar părea că am descoperit că drepturile egale sunt mai ușor de susținut când nu mă afectează personal, îmi primești scuzele?

— Numai dacă le accepți și tu pe ale mele, spuse ea cuprinzându-i mijlocul și lipindu-și fața de pieptul lui. Nu știu de ce am încercat să te contrazic - este ultimul lucru din lume pe care aș vrea să-l fac. Am nevoie de tine, Shane.

M-am simțit atât de singură în fața hotărârilor pe care trebuie să le iau.

— Dacă ajută la ceva, aș vrea să-ți spun că, datorită faptului că sarcina este ceva ce se petrece în organismul tău, ai tot dreptul să decizi ce să faci, Eu voi fi de acord cu tine indiferent de situație. Merry își ridică privirea și se uită la el studiindu-i maxilarul, felul cum părul începuse să se rărească pe la temple, forma nasului, ochii tandri. Era fața unui bărbat puternic, unui bărbat iubit. Tatăl...

— Shane, am vorbit despre a lua o hotărâre, dar n-aș fi putut suporta niciodată să... Se opri, temându-se să își exprime visul, dorința, nevoia în cuvinte. Îmi doresc acest copil cu disperare. Mai mult decât ți l-ai putea dori tu vreodată.

El răsufă ușurat.

— Merry, draga mea, îmi... Ea îl făcu să tacă atingându-i buzele cu degetele.

— E prea curând să sperăm, cu atât mai puțin să ne lăsăm copleșiți de emoție.

Apoi, desprinzându-se din brațele lui, se așază pe scaun și își sprijini coatele pe masă frecându-și fața.

— Și nu putem exclude ipoteza unei întreruperi până nu-mi fac amniocenteza.

— Ah, făcu el păbind deodată. Merry se uită la el.

— Ce s-a întâmplat? El încercă să zâmbească.

— Știu că pare o prostie, dar mi-e teamă de injecții și de tot felul de chestii din astea. Bănuiesc că e din cauza timpului petrecut prin spitale. Merry îi acoperi mâna de pe masă.

— Când ai fost rănit în război? Trebuie să fi fost groaznic. Ochii ei erau întrebători, gândindu-se la toate acele lucruri care făcuseră din el bărbatul care era acum.

Spre surprinderea ei, o urmă de furie îi apăru pe chip, după care îl auzi spunând încordat:

— S-a întâmplat cu foarte mult timp în urmă și nu are nicio legătură cu prezentul.

Ea își retrase mâna.

— Iartă-mă, n-am vrut să iscodesc.

— Știu că n-ai vrut, dar... Își frecă degetele de maxilarul aspru și schimbă subiectul.

— Când o să faci analiza asta?

— Măine la ora unu. Doctorul Shapiro vrea să o fac cât mai curând posibil în caz că trebuie să... știi tu. El ezită puțin, după care o întrebă.

— Ai vrea să vin și eu cu tine? Merry se luptă cu sine, vrând să spună da, îl voia și avea nevoie de el. Dar expresia de pe chipul lui o făcu să se sacrifice pentru el.

— Îți mulțumesc că te-ai oferit, dragul meu, dar acum sunt o fetiță mare și mă pot descurca și singură. El păru recunoscător.

— E bine că ești o fetiță mare, pentru că se pare că eu nu sunt un băiețel foarte mare. E foarte trist că sunt atât de copilăros la patruzeci și unu de ani încât să nu-ți

pot ține mâna ca să-ți înfigă un ac micuț.

— Nu-i un ac micuț, ci unul foarte mare, spuse ea, și zâmbi văzându-i mutra.

Numai Dumnezeu știa că își avea și ea slăbiciunile ei. Faptul că și Shane avea una îl făcea să pară mai uman, mai mic decât dădea impresia.

— Știi ceva, spuse ea apoi strângându-i mâna, poți ispăși pregătind cina pentru mine. Poate pâinea ta prăjită sau discuția, sau ambele

CAPITOLUL 8

„Dragă Domnișoara Merry.

Am cincisprezece ani și îmi place foarte mult să visez la viitor. E amuzant să-ți închipui că o să te măriți într-o bună zi. Care crezi că este cea mai importantă calitate la un soț bun?

Curioasa.

„Dragă Curioasă.

— Privești cu siguranță înainte, nu? Mi-ai pus o întrebare dificilă, pentru că există foarte multe calități importante pe care sperî să le găsești la un soț. Dar aș spune că sinceritatea și sensibilitatea sunt cele mai importante până la urmă. Cărei femei nu i-ar plăcea să aibă un soț care să o iubească atât de mult încât să-i înțeleagă nevoile?

Domnișoara Merry”.

Merry se afla în fața clinicii obGYN purtând o vestimentație nouă pentru respectiva ocazie, o bluză largă și galbenă peste o cămașă imprimată. Spera să o facă să pară dolofană, nu însărcinată și că acea culoare luminoasă îi va da curaj.

Citi și reciti lista celor cinci doctori care era afișată pe ușă. Deși Shapiro era și un prieten pe lângă faptul că îi era doctor personal, simți în stomac o mulțime de fluturi

de mărimea unor vulturi. Era evident de ce femeile aveau, în general, un soț în culise înainte să rămână însărcinate, pentru că ea se simțea foarte, foarte singură. Pentru bebeluș se temea, nu pentru ea.

Acum, după ce Shane o făcuse să admită că își dorea copilul atât de mult, dezamăgirea ar fi fost îngrozitoare în cazul în care amniocenteza arăta că - el? ea?

— Nu era perfect. Shane. Îl dorea atât de mult în clipa aceea, să o țină în brațe și să îi îndepărteze grijile cu vorbele lui amuzante. Numai gândul la el o făcu să simtă o căldură în inimă și în tot trupul, Nu mai avea îndoieli cu privire la faptul că era dragoste ceea ce simțea. Minunat era că știa cu siguranță că și el o iubea.

Se gândi la faptul că și el dorea copilul la fel de mult. Era evident un om bun, rar și deosebit. Atunci, dacă totul era atât de ideal, se întrebă ea aproape cu disperare, de ce nu se puteau înțelege? Chiar și în clipa aceea, când știa foarte bine motivul pentru care el nu venise cu ea, simțea un sentiment față de absența lui care lua din căldura iubirii. Era o senzație nelămurită, pe care nu și-o putea stăpâni. Și mai știa că ascundea atâtea lucruri. De ce trebuia să existe o asemenea tensiune între ei care îi făcea să se certe ori de câte ori se întâlneau. Gândul la relația lor era la fel de tulburător și înspăimântător ca și amniocenteza și nu o făcea deloc să se simtă mai puțin singură.

Trăgând adânc aer în piept, deschise ușa și intră în clinică.

Surpriza și o ușurare aproape amețitoare o făcură să se oprească brusc de cum pași înăuntru. Shane stătea pe un scaun răsfoind absent o revistă uzată, părând foarte înalt și cu umeri foarte lați în costumul bleumarin cu cravată - la fel de nepotrivit în acel loc înconjurat de o mulțime de femei în diverse stadii de sarcină ca un elefant într-un dulap cu porțelanuri. Când o zări lângă ușă, azvârli revista și se ridică atrăgând toate privirile asupra lui în timp ce traversa sala de așteptare. Luându-l de mână, Merry îl trase pe coridor și închise ușa.

— Ce naiba cauți aici?

— Nu știu, bănuiesc că nu aveam altceva mai bun de făcut, spuse el cu un zâmbet ascunzându-și îngrijorarea sub masca aceea glumeață. Mi-am dat seama că ieri am fost cam categoric când am spus că e și sarcina mea. Așa că, după ce m-am chinuit toată noaptea luptându-mă cu diavolul, ba câștigând, ba pierzând, bazându-mă pe punctul tău de vedere, am hotărât că nu te pot lăsa să înfrunți amniocenteza singură.

— Poate că tu ai pierdut în lupta cu diavolul, dar eu am câștigat. Cuibărindu-se în brațele lui, își lipi fața de vesta care îi îmbrăca pieptul și răsuflă ușurată.

— Mă bucur atât de mult că ești aici, încât îmi vine să plâng. Mi-e atât de frică.

Ținând-o strâns, el își lipi obrazul de capul ei.

— Totul o să fie bine, Merry.

— Ah, Shane, cât aș vrea să fiu sigură. Aș prefera să nu știu dacă ceva ar fi în neregulă cu copilul. El îi mângâie spatulele și îi șopti:

— Nu căuta necazul înainte să te găsească el, draga mea. Ai încredere în mine, irlandezul ăsta simte că totul va fi în ordine. Ridicând capul, ea îi aruncă un zâmbet tremurător.

— Te prefaci atât de perfect, încât o să te cred.

— Nu sunt perfect, spuse el zâmbindu-i.

— Ești perfect minunat, asta ești. Nici nu știi cât de mult simt nevoia să-mi ții mâna și să mă înveselești în timp ce ei îmi vor face analiza.

— Să-ți țin mâna? întrebă el înghițind un nod ca și cum ar fi fost lovit mai tare decât s-ar fi așteptat. Dar, sigur nu mă vor lăsa înăuntru, nu?

— Ba cum să nu doar pentru asta există tații, spuse ea ridicându-și privirea.

Se albise puțin sub bronz.

— Dar voi înțelege - dacă te deranjează prea mult. O să-mi fie de ajuns să te știu în sala de așteptare. Shane se uită în ochii ei mari și întunecați, după care se încruntă decis.

— Dacă tu poți să treci prin asta, ar trebui să pot și eu. Îți voi ține mâna, draga mea.

Ea îi dădu bucuroasă mâna și intrară în clinică pentru a se prezenta la biroul de primiri. Peste o jumătate de oră, Merry se afla întinsă pe masa de consultații. Aerul mirosea a medicamente. O soră își făcea de lucru prin încăpere, în timp ce tehnicianul de la ultrasunete își aranja aparatele.

Shane stătea pe un scaun lângă capul lui Merry, purtând un halat verde peste haine. Făcea tot posibilul să îi mențină buna dispoziția - sau, mai degrabă pe a lui - spunând ceva ridicol de genul că totdeauna dorise să fie doctorul Kildare. Ea îl simți tremurând și îi strânse mâna mai tare. Doctorul Shapiro, un bărbat de vreo cincizeci și ceva de ani, își făcu apariția și îi zâmbi lui Merry punându-și halatul și masca.

— Bună, draga mea. Ești pregătită?

— Mai pregătită ca oricând, răspunse ea și ridicându-i mâna lui Shane adăugă: El este Shane Halloran... ăă... cealaltă parte semnificativă în chestia asta.

Pe deasupra măștii, ochii doctorului; arătară surpriză și curiozitate, dar nu spuse decât:

— Îmi pare bine, Shane. Celelalte părți semnificative sunt totdeauna binevenite aici.

Dar pari puțin tulburat. Te simți bine? Shane zâmbi și încuviință.

— Da, sigur, mă simt foarte bine.

— Bun, atunci haideți să-i dăm drumul. Tehniciana unse cu o gelatină care parcă era gheață burta lui Merry, după care trecu scannerul pe deasupra ei, reglând tot felul de butoane și butonașe. O imagine neclară își făcu apariția pe ecranul unui monitor.

— Să fiu al naibii, ia uitați-vă - după toți acești ani mai e încă ceva de văzut, exclamă doctorul punându-și mânușile chirurgicale. Uitați-l sau uitați-o. Bebelușul e cu spatele la noi, așa că nu-mi pot da seama ce este, îl vom numi generic „el”.

— Unde e? Merry nu vedea decât ceva neclar pe

monitor.

— Nu disting nimic. Tehniciana îi arătă cu degetul pe imagine.

— Uitați, de aici până aici. Acesta e capul, aplecat în față. Acesta e spatele, întors spre noi, aici e un cot și aici un genunchi... Hopa, își întinde piciorușele.

Uitându-se la imaginea de pe monitor, Merry își ținea răsuflarea și buzele îi erau răsfrânte. Un fior la fel de puternic ca un șoc electric îi străbătu trupul când micuțul lovi din nou; un omuleț în miniatură era într-adevăr, cuibărit în ea. Un zâmbet îi apăru pe chip. Își ridică privirea spre Shane.

— Nu e o sarcină problemă, nu?

— Nu, e puștiul nostru, spuse el, și luminează toată încăperea cu zâmbetul lui, după care își îndreaptă din nou atenția spre monitor. Ai văzut, draga mea? Uite, lovește iar.

Drăcușor împielit, nu?

— Exact! spuse ea sperând că, era un semn bun. Căscând gura când simți un val rece de antiseptic pe burtă, Merry își îndreaptă din nou atenția asupra procedurii.

— N-o să simți decât o înțepătură în locul unde te voi anestezia, spuse doctorul.

După ce își va face efectul nu vei mai simți când voi înfige acul cel mare.

Simți înțepătura și amorțeala și îl auzi pe Shane scoțând un sunet ciudat din gât.

Când își ridică privirea spre el văzu că era galben și fața îi era acoperită de sudoare. Pupilele îi erau foarte mari, așa încât albastrul nici nu se mai vedea.

— Shane, te simți bine? îl întreabă ea neliniștită.

— Bine, pe naiba, șopti el și alunecă de pe scaun și din raza ei vizuală.

Sora și tehniciana, fiind obișnuite cu asemenea reacții, îl prinseră înainte să atingă podeaua și îi trecură pe sub nas ceva cu un miros acru. După care, luându-l fiecare de câte un braț, îl scoaseră din încăpere dându-l în grija recepționerei.

Restul merse ca după carte. Când totul se termină, Merry își puse bluza ei veselă și se duse în cabinetul doctorului așezându-se lângă Shane. Cravata acestuia era lărgită și primii nasturi ai cămășii descheiați.

— M-ai speriat de moarte! spuse ea. Am crezut că ai făcut un atac de cord. Ești sigur că le simți bine acum?

— Da, Mă simt foarte bine, răspunse el morocănos. Ca un idiot. Ea începu să râdă.

— Shane, iubitule, sunt convinsă că mândria ta de bărbat a avut de suferit când ai leșinat. Doctorul Shapiro intră și se porni să-i dea o mulțime de sfaturi medicale și ordine, sfârșind prin a întreba pe Shane despre originea lui.

— Ești un geamăn, nu? Eh, n-am văzut decât un micuț acolo, doar dacă vreun altul nu s-o fi ascuns după colț. O să te sun imediat ce voi primi rezultatul analizei de la laborator și după aceea vom ști ce se întâmplă. Ar trebui să ne vedem peste trei săptămâni. Merry își simți inima tresărind.

— Atât de târziu? Cred că înnebunesc de îngrijorare în trei săptămâni.

— Două cel mai curând, dacă se grăbesc lucrurile, spuse el notând ceva. Vreți să știți sexul copilului? Ar putea avea importanță în luarea deciziei privitoare la întrerupere? Merry se întinse și îi strânse mâna lui Shane.

— Am... noi doi am hotărât să păstrez sarcina. Cel puțin dacă bebelușul este sănătos. Nu are importanță dacă e băiat sau fată, spuse ea, și îl privi pe Shane. Tu vrei să știi? El scutură din cap.

— Nu, prefer să fie o surpriză. Ca așteptarea unui cadou de Crăciun. Peste câteva minute părăseau clinica și coborau cu liftul.

— Ești cu mașina astăzi? o întrebă Shane când ieșiră din clădire.

— Nu, am venit cu un taxi. O expresie de încăpățânare i se întipări pe chip.

— O să te conduc acasă. Să nu te cerți cu mine. Merry zâmbi angelic.

— Mă cert eu vreodată? De fapt, mi-ar face plăcere să fiu condusă. Îmi simt picioarele cam slăbite.

— Ah, cerul fie slăvit pentru minuni minore! exclamă el. Asta e prima - recunoaște că e ființă umană.

— Mai bine încetezi sau altfel mă pot răzgândi și lua autobuzul.

— Încearcă numai și o să te răpesc.

— Ar fi foarte palpitant, spuse ea ridicând din sprâncene. Dar sper că nu va fi nevoie să agăț în spatele tău pe motocicletă, nu?

— Nu, am venit pregătit, cu mașina. Așteaptă aici să mă duc s-o aduc.

Opri lângă bordură și o așeză pe Merry cu grijă pe banchetă prinzându-i centura de siguranță.

— După care se urcă la volan și porni pe 1 - 80, foarte aglomerată la acea oră de vârf.

— A fost o adevărată experiență urmărirea sonogramelor, nu? spuse el înaintând încet pe nivelul inferior al podului Bay. Îmi pare bine că am venit. N-aș fi ratat ocazia de a vedea bebelușul nici în ruptul capului.

— A fost interesant, nu? spuse Merry scoțând din poșetă fotografia făcută pe bază de ultrasunete și studie imaginea neclară a copilului, uluită de faptul că o nouă viață micuță creștea înăuntrul ei. Chipul i se încordă de neliniște.

— Nu crezi că ar putea fi ceva în neregulă cu copilul, nu? El se uită la drum, fruntea fiindu-i brăzdată de cute.

— Sonogramele au arătat două mâini și două picioare, așa că nu pare să fie ceva nelalocul lui. Mă îndoiesc că ar fi fost atât de vioi dacă ar fi avut ceva serios. Asta cred eu.

— Și eu cred la fel, spuse ea repede, dornică să fie convinsă. Șirul de mașini se opri din nou, oferindu-i și lui posibilitatea de a se apleca să se uite la fotografie.

— L-ai simțit când a lovit? Ea îi aruncă o privire.

— El? Ce te face să crezi că e un el? Ai o plăcere extremă de a te reproduce singur?

— Nu în mod deosebit. Unul ca mine este probabil de

ajuns pentru lumea asta. Am folosit doar genericul „el” al lui Shapiro, spuse Shane luând piciorul de pe ambreiaj pentru a înainta odată cu ceilalți. Te-ai simți mai bine dacă aș întreba dacă ai simțit-o lovind?

— Nu, nu l-am simțit, probabil că e prea mic încă, spuse ea, și râse când îi văzu fața, după care redeveni serioasă. Riscurile trebuie să fie foarte mari din moment ce am rămas însărcinată după ce am făcut dragoste doar de două ori într-o zi. Parcă ar fi o fantezie. Prea mare coincidența pentru a crede așa ceva. Shane râse.

— Dacă nu mă înșel, asta-i o părere greșită a adolescenților. Că numai o dată nu se poate întâmpla nimic.

Cu siguranță că Domnișoara Merry a primit o mulțime de scrisori în acest sens.

— Grămezi, spuse Merry zâmbind. Dar noi nu suntem adolescenți și sunt complet uimită că acest lucru a putut să se întâmple. O picătură neatență de spermă de la tine și un ovul fără minte de la mine s-au atras ca doi magneți. Și acum, ca prin farmec, un copilăș se dezvoltă în mine.

— Nu-i ca prin farmec, spuse el ieșind de pe pod și apropiindu-se încet de autostrada 24. E o minune.

— Da, o minune. Merry puse fotografia la loc și își întoarse fața spre geam gândindu-se la viitor în timp ce privea pereții îmbrăcați în mozaic și telefoanele din *Tunelul Caldecot*.

— Mi-e frică, spuse ea în cele din urmă. Nu sunt sigură că voi putea fi o mamă potrivită pentru o minune.

— Nu-mi pot imagina pe altcineva mai bun ca mamă pentru copilul meu.

— Dar cum voi ști eu ce e mai bine pentru micul nostru generic el? Atâtea probleme pot apărea. Ca de exemplu, ce naiba fac dacă el este gemeni? Și ce se va întâmpla cu Domnișoara Merry? Asta în primul rând, pentru că, în ce fel voi putea crește un copil fără serviciu?

— O să cântăm după ureche, draga mea. Nu-ți mai face atâtea griji. Totul se va rezolva, o să vezi.

— Sper din tot sufletul, spuse Merry rezemându-și

capul de tetieră și studiindu-i profilul printre gene. Avea o bărbie hotărâtă, un nas agresiv, umeri drepți și lați sub materialul bleumarin ai costumului. Totul în legătură cu el emana încredere, până la genunchiul care îi ieșea în afară când apăsa pe pedale, conducând mașina pe drumul care ducea spre casa ei. I se părea straniu că acel bărbat puternic, capabil și încrezător în sine leșinase numai din cauza unei injecții. Nu era o chestiune de curaj, căci avea foarte mult, altfel nu ar fi venit acolo de la bun început. Anii din viața lui în care ea nu avusese niciun rol lăsaseră evident urme adânci. Se întinse și îi strânse pulpa, iar el o privi zâmbind.

— Ai fost foarte curajos că ai venit azi acolo pentru a fi cu mine știind că îți va face rău, totuși. Aș vrea să pot înțelege ce s-a întâmplat când ai fost în război.

Mi-ai putea povesti câte ceva?

— Da, păi... Își relaxă degetele pe volan privind încruntat prin parbriz în timp ce ajunse pe aleea ei. După aceea o privi ascunzându-se în spatele unui zâmbet.

— E destul de greu pentru mândria mea că m-ai văzut leșinând ca prostul și fără să trebuiască să-ți relatez și restul acestei povestiri oribile. Merry își retrase mâna ca și cum îi retezase interesul și preocuparea. Parcând mașina aproape de casă.

Shane coborî repede și dădu fuga să îi ofere brațul.

O conduse înăuntru și o instalează pe o canapea comodă din living-room adunând perne în jurul ei.

— Să-ți aduc ceva? Ea îl refuză.

— Dumnezeule, Shane, mă faci să mă simt o invalidă.

— Speram să te fac să te simți îngrijită.

— Ai reușit, acum ajunge. Se descâlță și își ridică picioarele aranjându-și fusta galbenă în jurul genunchilor. El se așează alături, cu bărbia sus.

— Hei, sunt eu, Shane, tatăl copilului pe care-l porți - ai uitat? Ce s-a întâmplat, n-ai încredere în mine? Ea își ridică privirea.

— Bănuiesc că am încredere în tine exact atâta cât ai și tu în mine. Ochii lui albaștri se făcură mici.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Nu te-ai arătat prea dornic să te încrezi în mine când mi-am exprimat îngrijorarea față de tine și leșinul tău. El se lăsă atunci pe canapea, își întinse picioarele, își încrucișă labele picioarelor și își înfundă mâinile în buzunarele pantalonilor.

— E cu totul altceva.

— Ah, da? Atunci de ce mă excluzi?

— Nu te exclud, spuse el îndreptându-se. Nu mi-am dat seama că o fac, te rog să mă crezi, îmi pare rău. Uite, nu pot vorbi despre asta, cuvintele nu vor să iasă, pur și simplu, zise el cu o expresie care implora înțelegere. Într-o zi, poate, dar nu acum.

Ea încuviință nemulțumită.

— Bine. Îmi imaginez că ăsta e răspunsul pe care ți l-aș da și eu referitor la faptul de a avea încredere în tine. Într-o zi, poate. El o studie o clipă, după care îi ridică mâna la buze sărutându-i încheieturile degetelor.

— Mai avem un drum lung de parcurs, nu?

— Mă tem că da, spuse ea înclinând capul. Dar poate - că există o speranță. Ți dai seama că am atins niște probleme foarte delicate și nu ne-am certat? O privi surprins și apoi încuviință.

— Ar fi fost o ocazie foarte bună, nu? Mă întreb de ce am lăsat-o să treacă?

— O altă minune minoră, cred, spuse ea privind-l și analizându-și propriile sentimente. Știi ceva, Shane?

— Hmm?

— Cred că asta e prima zi când am stat cu tine fără să simt o nevoie copleșitoare - de sex. E un fel de ușurare. El îi aruncă o privire pe furiș, încruntat.

— Ți mulțumesc foarte mult, iubito. Ea râse văzându-i expresia.

— Bietul tău orgoliu are o zi foarte dură astăzi, dar nu-ți face griji, atracția există încă. N-am vrut să spun că n-ai mai fi cel mai sexy bărbat pe care l-am cunoscut vreodată.

— Sper, spuse el râzând. Dar unde bați?

— Nu știu. Încerc să gândesc. N-am fost decât amanți și... Se jucă absentă cu un cerceș lăsând fraza neterminată, nesigură dacă avea dreptate sau nu. Shane o termină în locul ei.

— Și mai trebuie să existe și altceva în afară de sex pentru întemeierea unei relații.

Vrei să spui că relația este unidimensională și de aceea ne înfuriem atât de repede, spuse el lingându-și degetul și atingându-i genunchiul de parcă ar fi încercat un fier de călcat fierbinte. Cred că vrei să spui că generăm destulă tensiune sexuală între noi pentru a aprinde focuri.

— Mă bucur atât de mult că îmi citești gândurile, pentru că te pricepi atât de bine să vezi lucrurile în perspectivă, spuse ea râzând. Știu doar că, dacă vom supraviețui sarcinii, ca să nu mai vorbim de postura de părinți, va trebui să învățăm să fim și prieteni nu numai amanți.

— La asta nu pot să te contrazic, spuse el zâmbind și aruncându-i o privire - întrebătoare. Sper, însă, că n-ai de gând să anulezi restul complet. Totdeauna am găsit că raportul nostru sexual inspiră foarte mult. Gropițele se adânciră în colțurile zâmbetului lui Merry.

— Am creat o mică minune, deci raportul nostru sexual este creat în paradis, nu?

— Absolut, draga mea, spuse el îmbrățișând-o strâns. Merry își rezemă capul de umărul lui și oftă mulțumită. Deodată, toată neliniștea ei reveni și o strânse ca într-o menghină. Își încordă brațele și își ascunse fața în curbura gâtului lui.

— Shane, nu cred că aș putea supraviețui dezamăgirii în cazul în care rezultatul analizei ar arăta că bebelușul nu e perfect.

— Trebuie să recunosc că aceste trei săptămâni sunt cele mai lungi pe care le-a cunoscut vreodată un om, spuse el ținând-o în brațe și alinând-o cu simpla prezență, cu ritmul răsuflării, cu bătăile inimii lui. Cel mai bine e să ne facem cât mai mult de lucru pentru a nu avea timp de gândire și îngrijorare.

Merry încuviință agățându-se de el.

— Tu cu ce-ți vei ocupa timpul?

— Nu știu. Pentru început, cred că o să stau aici să pregătesc cina și să-ți țin companie noaptea, spuse el corectându-se repede: Ca prieten, nu ca amant, pentru că, indiferent care ar fi rezultatul analizei, ar fi timpul să începem să clădim o relație reală. Ce crezi? Ea își ridică privirea și îi zâmbi tremurător.

— Mi-ar face mare plăcere.

CAPITOLUL 9

Dragă Domnișoara Merry.

Prietenul meu m-a părăsit și a început să se vadă cu cea mai bună prietenă a mea. Mă prefac că nu-mi pasă, dar în sinea mea îi urăsc și pe ei și pe toată lumea. Cum pot să nu mă mai gândesc cât de furioasă sunt pe ei?

Furioasa”.

„Dragă Furioasă.

Nu trebuie să-ți îngropi furia nepotolită, căci se va dezvolta în interiorul tău.

Vorbește despre asta cu cineva în care ai încredere: mama ta, o prietenă, o profesoară preferată. Dar trebuie să scapi de furia asta înainte să-ți afecteze modul de a privi viața și de a reacționa față de oameni.

Domnișoara Merry”.

După analiză, zilele au trecut foarte încet pentru Merry. Teamă de a nu fi surprinsă cu Shane de către presă ajunse în coada listei de priorități. Spre eterna ei mulțumire, el o suna în fiecare zi o dată sau de două ori vorbindu-i întotdeauna despre procesul lui care înainta extrem de greu. Stările de greață trecuseră, astfel că seara mergeau la restaurante mai izolate și după aceea la teatru, concerte și cluburi de comedie, în unele seri făcea cu rândul la pregătirea cinei acasă la ea sau la el. Nu existau întrebări, așteptări, era doar reunirea a doi oameni foarte nerăbdători care se întâmpla să fie îndrăgostiți. Dorința exista totdeauna, dar ei îi rezistau, din moment ce

hotărâseră să își stăpânească nevoile senzuale până când aveau să se cunoască îndeajuns de bine pentru a risca intimitatea din nou.

Printr-un acord tacit, evitau discutarea unor subiecte delicate cum ar fi fost copilul sau trecutul lor comun. În schimb vorbeau despre tot felul de lucruri neutre: munca lor, prietenii, ce le plăcea și ce nu, mâncăruri, vacanțe. Aici erau foarte atenți și lui Merry îi era teamă să nu creadă că numai faptul că erau conștienți și că se controlau îi făcea să nu se certe în legătură cu deosebirile de vederi. Cel mai aproape de subiectul aventurii lor din adolescență s-au aflat când au vorbit despre Valérie Valerto.

— Val și cu mine am luat masa de prânz astăzi, spuse Merry într-o joi seară în timp ce își bea cafeaua espresso în camera ei solară.

Încerca să bage în ac un fir de mătase roz pentru a broda un trandafir.

— N-am mai putut să o amân și a trebuit să stau de vorbă cu ea.

— Cum a fost? o întrebă Shane înmuind o prăjitură în cafea și mormăind când jumătate din ea căzu înăuntru.

— Nu atât de rău cât mă așteptasem. La naiba! făcu ea când firul dublu se îndoi nevrând să intre în ac; îi umezi apoi în gură și încercă din nou, ținând un ochi închis. S-a mulțumit cu o poveste de suprafață despre cum e să faci un copil nelegitim la care să renunți și pe urmă cum m-am simțit când am întâlnit-o pe Ellen după atâția ani. N-a întrebat detalii murdare.

— Când o să apară articolul? întrebă el uitându-se în ceașca de cafea și pescuind firimiturile cu o linguriță.

— Nu curând, pentru că vrea să mai stea de vorbă cu alți oameni și profesioniști și să-l facă în serial. Firul de mătase intră, în sfârșit, în ac.

— Vrea să vorbească și cu Ellen și cu tine.

— Cu mine! exclamă el ridicându-și privirea. La naiba, mi-e o frică de nu mai pot de femeia asta. E acaparatoare.

— Merry începu să râdă, stând cu ochii la câțiva

centimetri de desenul minuscul și înfigând acul.

— Val nu e decât o mare actriță. Și, chiar dacă n-ar fi fost, cu greu mi-aș imagina că vă potriviți, spuse ea, și după ce trase firul în sus, își ridică privirea. Arătai foarte bine ieri când ai protestat pe treptele depozitului aceluia gol împreună cu tinerele tale cliente. Zâmbetul lui era lipsit de umor. Merry își îndepărtă părul de pe frunte cu încheietura mâinii, ținând acul între degete.

— Sunt curioasă - oare și pe ele le interesează ca și pe tine să renunțe la stradă?

Ei reîncepu să pescuiască firimiturile din cafea.

— Pe câteva, foarte puține - dar dacă reușesc să salvez una sau două, consider că merită efortul. Restul intră în joc cu mine pentru că uneori le ofer șansa de a le da cu tifla polițiștilor, spuse el zâmbind. Dacă nu reușesc altceva, măcar le fac să râdă. Eu nu mă las niciodată bătut, Merry. Nu ți-ai dat seama încă? Abia am început să lupt.

În cea de a cincisprezecea seară de la analiză stăteau pe puntea casei plutitoare și ascultau muzică populară combinată cu zgomotul valurilor. Merry, îmbrăcată într-o pereche de blugi noi, mai mari și cu cămașă de-a lui Shane, încerca să nu își facă griji stând întinsă pe un șezlong căptușit și uitându-se la stele. Părul ei liber și ondulat sclipea ca platina în lumina slabă.

— Ah, te-a sunat Ellen? întrebă ea. S-a întors astăzi din luna de miere.

— Fericită și epuizată după ce a colindat prin toată Germania cu trenul timp de două săptămâni, spuse Shane întinzându-se lângă ea și începând să râdă. I-ai spus despre micul Oops, dar cred că a primit vestea filosofic.

— Așa e, spuse Merry amintindu-și reacția fiicei sale. Stai să-ți spun cuvânt cu cuvânt: *„Cum naiba s-a putut întâmpla? Doar nimic nu merge conform planului între tine și Shane - oare eu cum am apărut?”*

Ce amuzant să mă gândesc că voi avea un frate sau o soră de același sânge”.

El râse din nou.

— Ce bine că e tolerantă față de cei mai în vârstă.

Merry întoarse capul și îl privi.

— Probabil că nu ți-a spus pentru că ești bărbat. Avea de gând să se întoarcă însărcinată din luna de miere, dar i-a venit ciclul. E supărată pentru că programase nașterea unui copil la nouă luni după căsătorie.

— Biata de ea, murmură Shane compătitor. Avem cu toții problemele noastre, nu?

Merry luă un pahar cu suc de fructe și sorbi din el, după care așază paharul pe movilița ce creștea rapid sub blugi.

— Reacția ei față de Valerie și articol m-a surprins. Crede că e captivant să fi intervievat de un reporter. Doar nu crezi că familia ta și-a pus amprenta ei, nu?

— Ah, la naiba, nu poluarea Halloran, mormăi Shane, după care adăugă: Nici nu-mi mai amintesc cum era viața înainte să apară Ellen.

— Nici eu - ea e dorința care a - devenit realitate, spuse Merry înghiontindu-i brațul cu încheietura unui deget. Deși trebuie să recunosc că viața a fost mult mai simplă înainte, din moment ce ea a apărut ca un pachet în care erai inclus și tu.

— Îți mulțumesc foarte mult, spuse el înghiontind-o la rândul său. M-a făcut să mă gândesc foarte mult la starea de a fi părinte. Am senzația că nu-i atât de simplu cum au făcut ai mei să pară. Undeva în întuneric la capătul digului, pescărușii plutiră țipând, după care tăcură din nou. Când văzu că Merry nu spunea nimic.

Shane se uită la ea în întuneric.

— N-ai vorbit niciodată de părinții tăi - mai locuiesc încă în Bay Area?

Ea se foi stânjenită ridicându-și genunchii.

— Nu. Acum câțiva ani tata a fost numit președintele filialei din Brazilia a companiei unde lucra. Locuiesc în America de Sud. Valurile loviră laturile ambarcațiunii câteva clipe, timp în care Shane o privi întrebător. După aceea trecu peste interdicția de a vorbi despre trecut.

— Mi se pare că-mi amintesc că ai tăi te tratau ca pe o micuță prințesă, centrul universului lor. Acum, însă,

parcă ai vorbi despre niște străini. Un val de singurătate îi străbătu ființa lui Merry.

— N-am mai fost apropiați de la nașterea lui Ellen. Cred că nu i-am iertat niciodată pentru faptul că m-au făcut să o dau. Ah, suntem destul de politicoși - ne scriem din când în când, ne vedem o dată pe an. Dar asta-i tot, spuse ea încleștându-și mâinile pe brațele șezlongului. Ce-aș putea spune? Am avut un fel de viață înainte să apari tu și o cu totul alta după. El își cuprinse atunci mâna încleștată.

— Mi-e greu să înțeleg cum de mai există resentimente după douăzeci și trei de ani. Ai mei ar fi uitat totul destul de repede. Merry se ridică în capul oaselor și își coborî picioarele pe punte, încruntându-se în întuneric. Uneori îi era atât de dor de ei, avea atâta nevoie de ei, dar cum se putea reîncepe ceva după atâta timp?

— E o diferență ca de la cer la pământ între părinții tăi și ai mei. Ai tăi sunt fericiți că ai crescut fără să sfârșești în închisoare. Ai mei au așteptat lucruri atât de mari din partea mea, la înălțimea cărora nu m-am putut ridica, spuse ea, și se bătu ușor pe burtă. Și probabil că nici - n-o s-o fac vreodată după cum procedez.

Își răsuci și el picioarele coborându-le pe podea și o privi în timp ce genunchii li se atingeau.

— De aceea ai reînceput să te întâlnești cu mine, Merry? A fost un fel de răzbunare împotriva lor? Erau atâtea lucruri în legătură cu sentimentele ei față de el, pe care ea însăși nu le înțelegea, un amestec de dorință, resentimente, dragoste, furie și multe altele.

— Cine știe de ce face un copil de șaisprezece ani ceea ce face? spuse ea iritată, după care se ridică. Ar trebui să mă duc acasă acum. Am vorbit destul în seara asta. Mai târziu, după ce se culcă, Merry își dori să fi rămas. Ar fi fost mai puțin chinuitor să dezbată motivele problemelor ei împreună cu Shane decât să stea trează și să se gândească la copil.

Abia la două și un sfert în după-amiaza următoare

Shane o sună și o întrebă:

— M-ai căutat? Ei îi venea să îl strângă de gât de bucurie.

— Da, te-am căutat! De ce n-ai răspuns? Doctorul Shapiro m-a sunat azi dimineață pentru a-mi da rezultatul analizei. Câteva secunde de tăcere.

— Totul s-a dovedit perfect normal... Ah, Shane, copilul n-are absolut nimic în neregulă!

— Slavă Domnului! spuse el și își dresе glasul. Mai am vreo două ore de lucru aici și după aceea sunt liber. Vin să te iau de la birou ca să sărbătorim, da?

— Sună minunat. Dar nu mai sunt în stare să fac nimic aici, așa că mă duc acasă. Vino acolo.

— Și...? Merry se simțea complet lipsită de griji în legătură cu copilul și ieși din birou plutind de fericire. Se opri în centru la un magazin cu articole pentru femei însărcinate pentru a-și cumpăra o rochie, numai fiindcă exista un viitor pentru sarcina ei. Mai târziu, după ce ajunse acasă, se dezbracă și intră sub duș strângându-și burta, râzând și vorbind tare cu bebelușul. Se simțea plină de viață și tânără ca o puștoaică, liberă și împlinită. Ieșind de sub duș, se șterse și își uscă părul care îi mângâia umerii într-un nor de bucle moi și libere.

Zâmbind, se parfumă ușor pe gât și pe sâni. Pe măsură ce vor trece lunile se va transforma într-o ființă fără nicio formă, dar cu această ultimă ocazie voia să fie atrăgătoare și Shane să o dorească. Își puse una din cele mai elegante rochii și se privi cu un ochi critic în oglindă. Nu se mai punea problema dorinței: arăta ca și cum ar fi avut pepeni sub fustă.

Plecându-se în fața inevitabilului, scoase rochia pe care o cumpărase. Era din jerse cu dungulițe portocalii, albe și galbene și cu pliseuri în față. O îmbracă și se răsuci într-o parte și în alta în fața oglinzii. Nu arăta prea rău cu pantofii galbeni cu toc jos și fără bijuterii, dar nici nu era vreun pericol că l-ar fi putut face pe Shane să cadă lat. Eh, își spuse ea filosofic aplecându-se să adune hainele pe care le azvârlise peste tot, cel puțin era o ușurare că putea să

respire liber. Așteptă nerăbdătoare la fereastră până când văzu farul motocicletei lui Shane apărând pe drumul de acces și ieși în prag înainte ca ei să ajungă pe alee. Un puternic sentiment de tandrețe o copleși văzându-l descălecând de pe motocicletă în fața casei, cu geaca de piele aruncată peste pantalonii de la costumul gri, cămașa albă și cu cravata lărgită. Își scoase casca lăsându-și liber părul ondulat negru-argintiu. Oricare ar fi fost problemele lor, îl iubea din tot sufletul. Acest bărbat era tatăl copilului ei. Un zâmbet larg îi luminează chipul lui Shane când o văzu în prag.

Ridică amândoi pumnii spre cer și scoase un strigăt. Un cârd de grauri își luară zborul speriați de pe câmpul de sub casa ei.

— E bine, draga mea! strigă el când ea veni alergând. Nu-i ceva extraordinar? E adevărat, o să se întâmple. O luă în brațe și se învârti cu ea. Inima ei prinse aripi și trupul i se trezi la viață în clipa o atinse. Îl cuprinse de gât și râse de bucurie.

— Lasă-mă jos, prostuț ce ești! Așezând-o pe picioarele ei, o ținu de mâini puțin mai departe și zâmbi.

— Uită-te la tine, Merry, parcă ai fi într-un sac.

— Să nu cumva să îndrăznești să râzi de mine, Shane Halloran, spuse ea încercând cu jumătate de inimă să își elibereze mâinile.

— Dar nu râd de tine, îmi place chiar foarte mult, spuse el, și o trase strângând-o la piept. După aceea râsul i se transformă într-un altfel de zâmbet. Ochii albaștri i se înfierbântară și se îngreunară. Plecându-și capul, o acoperi cu o ploaie de sărutări pe obraji, pe pleoape, pe gât. Ea gemu ușor simțindu-și pielea arzând. Dorința explodează cu putere. Nu avea niciun sens, dar exista pur și simplu o nevoie copleșitoare. Toate hotărârile anterioare de a amâna sexul se evaporară.

Când mâinile îi alunecară peste spate pentru a-și lipi partea inferioară a trupului de ea, Merry îi simți erecția pe burta ei rotunjită.

— Dar ce-i asta? întrebă ea cu ochii sclipitori. Dorești

o femeie însărcinată îmbrăcată într-un sac? Înseamnă că ai stat, într-adevăr, prea mult. Shane gemu.

— Ar trebui să-ți fie rușine să spui așa ceva.

După cum simți și tu foarte bine, așa e. În fond, au trecut aproape cinci luni de când am făcut dragoste ultima oară, draga mea. Vrei să știi și câte săptămâni și câte zile? Minute?

— Știi exact cât a trecut, dragul meu, spuse ca atingându-i buza de jos cu degetul. E adevărat? N-ai mai avut pe nimeni de atunci?

— Îți jur că numai pe tine te vreau. Orice altă femeie ar putea defila goală și n-ar putea să mă excite, spuse el, și zâmbi când fu rândul ei să geamă. Cu sau fără sac.

Merry, scumpa mea, tu mă înnebunești. Numai tu, nimeni altcineva.

Acoperindu-i buzele cu ale sale, o mușcă ușor și înaintă făcând-o să își miște picioarele în spate, ca într-un fel de dans. Când ajunseră în casă, el închise ușa cu o lovitură de picior, lăsând restul lumii afară. Orice obiecție ar fi avut Merry față de o legătură vulgară, dispăru imediat ce își strecură mâinile pe sub geaca lui, plimbându-și-le peste mușchii spatelui. Se urcă pe vârfurile pantofilor lui negri foarte lustruiți și dansul continuă. El merse așa până în hol, coapsele lui iubindu-se cu ale ei în această mișcare. Ajunși în dormitor, o luă de mâini.

— Ah, Merry, Merry, ce dor mi-a fost de tine - așa.

— Dragul meu, și mie. Bine ai venit acasă. El îi cercetă gura cu limba trimițându-i senzații minunate în tot trupul, înnebunind-o. Era roșu la față când își ridică privirea din nou.

— Visez asta de la sfârșitul lui martie. Ea îi luă fața în mâini, asprimea bărbii lui care crescuse în după-amiaza aceea gâdilându-i palmele.

— Dintotdeauna. El îi mângâie atunci exteriorul coapselor pe sub rochie. Ea se dădu înapoi, rușinându-se deodată.

— Shane, nu mai sunt la fel ca înainte. Sarcina nu e tocmai plăcută. Ești sigur că nu-ți va face silă starea mea

de acum?

— Nu-mi închipui, murmură el cu răsuflarea grea. Dar de unde să știu? Încă nu te-am văzut. Își plimbă mâinile peste trupul ei, după care îi trase rochia peste cap lăsând-o să cadă pe jos. Ochii lui albaștri scilpitori treziră fiecare por când trecură peste sâni cuprinși în sutienul din dantelă de un galben pai, peste burta umflată, peste coapsele ei și peste chilotul din dantelă galbenă.

— Merry, scumpa mea, niciodată nu mi-ai părut mai minunată, mai moale și mai dulce, spuse el după care zâmbi diabolic și îi cuprinse sâni în mâini. Uite cum îmi umpli mâinile. Ce e rău în a fi însărcinată? Chiar și când vei fi în nouă luni o să mă tulburi. Făcea ca totul să pară atât de firesc și bine, încât ea începu să râdă, topindu-se ușurată.

— Mai bine profită de ei până nu se dezumflă din nou.

— Nu trebuie să-mi spui de două ori, zise el și încet, foarte încet o dezbracă, sărutându-i pielea pe măsură ce articolele de lenjerie alunecau de pe ea, făcând-o să strige când îi atinse cu gura sfârcurile tari și umflate. După aceea o privi în ochi și zâmbi tachinând-o.

— Nici eu nu sunt perfect, Merry. Poate că atunci când o să mă vezi n-o să mă mai vrei.

— Nu! strigă ea când el făcu să îi ia foc părțile moi ale trupului cu mâinile.

Adică, da, ah, da, te vreau. Te doresc, dragul meu. Cu mâinile tremurând îi scoase geaca aruncându-i-o pe jos și apoi cămașa. Îi sărută părul aspru de pe piept și sfârcurile, în timp ce se chinuia să îi desfacă fermoarul.

Așezând-o pe cuvertura înflorată de pe pat, Shane se întinse lângă ea, zâmbind și făcând cerculețe pe trupul ei cu degetul. Zâmbetul îi tremură, însă, când mâna i se opri pe umflătura de deasupra părului pubian blond.

— N-o să-i facă rău bebelușului dacă facem dragoste? Ea zâmbi.

— Nu cred, ar trebui să fie ca și cum l-ai legăna. După aceea, dorința lui deveni insuportabilă. O atinse cu

aceleași degete și buze pe care ea le știa dintotdeauna, dar era ceva nou acum: o blândețe. După ce o pregăti complet, o ridică deasupra lui și o penetră așa, rămânând, apoi nemișcat, umplând-o, predându-i ei conducerea. Savurând acea unire, ea îl ținu în brațe, stând cu fața în curbură gâtului lui. Nu se mai gândea la niciuna din problemele care îi așteptau.

Feste puțin începu să se miște, iar el o însoți în acel ritm, mai întâi încet și apoi fără nicio reținere. În final rămaseră tăcuți, cu membrele împletite, piciorul ei subțire atârânănd peste al lui plin de cicatrici. Erau asudați și epuizați, agățați de unirea extaziată pe care o împărțiseră.

— Te iubesc atât de mult, Merry, îi șopti Shane la ureche.

— Și eu te iubesc, dragul meu. Întinsă pe spate, Merry își sprijini obrazul pe umărul lui musculos și el o sărută pe frunte.

— Nimeni nu-mi poate oferi bucuria pe care mi-o oferi tu, inima mea.

— Bucurie... spuse ea oftând. Cu dragoste mângâietoare el trasă harta binecunoscută a teritoriului pe care îl reprezenta trupul ei. Îi cuprinse umflătura abdomenului și rămase așa câteva clipe, după care se ridică, deodată, într-un cot, surprins.

— Pe el l-am simțit mișcându-se acum? Ca o pasăre fâlfâind din aripi sub mâna mea? L-ai simțit și tu?

— Cred că da. Da. E prima oară, spuse ea, și ochii i se umplură de lacrimi.

Ah, Shane, acum știm sigur că bebelușul e bine. El încuviință zâmbindu-i, după care se aplecă ușor peste ea și spuse încet:

— Bună, tu de acolo, micuțule. Pe mămica o cunoști foarte bine, acum ar fi timpul să-l cunoști și pe tăticul. Eu te-am legănat adineauri, în caz că te-ai întrebat.

Merry își trecu degetele prin părul lui ondulat și strânse pumnul trăgându-l spre ea din nou.

— Rușine să-ți fie! în ce fel vorbești în fața unui copilăș inocent? El râse și o sărută.

— Eu sunt așa cum sunt și sunt prea bătrân ca să mă mai schimb, așa că ar face bine să se obișnuiască încă de pe acum cu mine. Ea zâmbi.

— Într-o bună zi, ea s-ar putea să fie nevoită să le explice colegilor de grădiniță de ce mămica și tăticul ei încuie ușa la dormitor. El îi atinse nasul cu vârful degetului.

— Poate, dar Domnișoara Merry îi poate explica totdeauna orice.

— Domnișoara Merry? spuse Merry întorcându-și fața spre părul lui aspru de pe piept. Mă tem că Domnișoara Merry va da de bucluc în curând. Nu-mi mai pot ascunde starea mult timp și consiliul de conducere al revistei *Sora mai mică* mă va trimite probabil să scriu proteste. Shane își strecură degetele pe sub bărbia ei și îi înălță capul.

— Ei, haide, draga mea! Un singur părinte nu mai este ceva atât de șocant în aceste vremuri moderne. Mai ales aici în Bay Area din San Francisco.

— Chiar crezi că vor accepta ideea? întrebă ea privindu-l în ochi căutând cu disperare să creadă că el știa ceva mai mult.

— Sunt convins, crede-mă, spuse el fără să aibă nici cea mai mică îndoială. Ar fi mai logic dacă te gândești mai degrabă cum să strângi bani pentru colegiu.

Înscrierea la Yale va fi imposibilă peste optsprezece ani.

Ea se încruntă și ochii îi străluciră.

— Dumnezeuule, Shane, Yale? Bănuiesc că primul lucru la care te-ai gândit când ai auzit că sunt însărcinată, a fost să o înscrii la o grădiniță de fete ca să aibă asigurat un loc la vârsta de trei ani.

— Nu, dacă l-aș înscrie într-un astfel de loc, s-ar rușina cu mine. Ea începu să râdă.

— Ar fi mult mai bine dacă m-ai ajuta să mobilez o cameră pentru ea.

— Ea, repetă el oftând. O să zugrăvim camera în roz?

— El. Nu, nu cred că roz ar fi culoarea potrivită. Mai bine, ca să fim siguri, o vom zugrăvi într-o culoare

universală pastel.

Tăcură o vreme, după care Shane își plimbă degetele pe brațul ei, gâdilând-o.

— Ești pregătită să te apuci de treabă imediat, draga, mea? Hai să ne căsătorim – semnat, sigilat și parafat, zise el și zâmbetul i se întinse pe toată fața. Am scăpa de o mulțime de probleme dacă am legaliza totul. Aș face din tine o femeie cinstită și reputația ta ca Domnișoara Merry ar fi salvată.

Inima ei tresări de dorință și apoi de neliniște când îi cercetă chipul și îl văzu zâbind.

— Suntem puțin cam bătrâni pentru o nuntă ca-n povești, nu? Întrebă ea atunci cu prudență, iar el o bătu ușor pe burtă.

— Dacă nu suntem destui de bătrâni pentru cauză, n-ar trebui să fim nici pentru efect. Spiritul lui de glumă începu să o macine.

— Shane, nu glumi despre un lucru atât de serios cum ar fi căsătoria. Nu trebuie să te însori cu mine numai pentru că sunt însărcinată. N-ai spus că în ziua de azi se obișnuiește să existe un singur părinte?

— Ce te face să crezi că glumesc? Întrebă el defensiv. Mi se pare foarte firesc să discut despre căsătorie într-un asemenea moment. Nu se poate să nu fii de acord cu mine, nu?

— Bineînțeles că nu! Dar mă deranjează felul în care o faci, zise Merry după care închise gura și ochii, întrebându-se de ce, oare, nu puteau niciodată să discute sentimentele lor fără să se enerveze. Ah, Shane, mi-aș dori... Luna, stelele, imposibilul.

— Ți voi îndeplini toate dorințele, draga mea, promise el. Ce ți-ai dori? Întorcându-se pe o parte, ea se ghemui lângă el și își întinse un braț peste pieptul lui.

— Aș vrea să fie un început complet nou, spuse ea cu pasiune. Aș vrea să putem șterge tot ce a fost înainte. Știi la ce mă refer, am mai vorbit despre asta. Niciunul din noi nu prea a avut noroc în privința relațiilor.

— Da, știi, spuse el mângâindu-i obrazul. Dar,

gândește-te, Merry, ne-am comportat bine în ultima vreme. Nu ne-am mai certat de o lună. Asta e un semn bun.

— Eu nu văd deloc că ar fi bine. Nu ne-am mai certat de mai puțin de o lună, mai precis, două săptămâni.

— Două săptămâni! Nici vorbă, spuse Shane ridicându-se și coborându-și picioarele din pat.

— Ba așa e, zise ea și, dându-se jos din pat, își adună lucrurile ținându-le la piept și ducându-se spre baie.

— Bine, atunci adu-mi aminte, spuse el urmând-o cu un șchiopătat sfidător. Pentru ce ne-am certat acum două săptămâni?

— Cu o zi înainte de analiză ne-am certat în legătură cu întreruperea sau lăsarea sarcinii, spuse ea intrând în pătratul mare unde se afla dușul și închizând ușa de sticlă cu zgomot. El o deschise și o urmă înăuntru, trupul lui masiv, înalt și cu umeri lați umplând locul.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce fel de memorie ai?

— Una care compensează convenabila ta amnezie, spuse ea dând drumul dușului și strângând din dinți sub apa rece. Țipând, el se feri de picăturile de apă reci ca gheața.

— Ia stai puțin, analiza ai făcut-o cu mai mult de două săptămâni în urmă. Dacă te uiți în calendar, o să vezi că sunt aproape trei săptămâni. Am fost împreună cel puțin o parte din fiecare zi a acestui răstimp și nu ne-am certat. Memoria ta e de acord cu asta? Apa se încălzi. Merry dădu drumul răsuflării pe care și-o ținea și spuse îmbufnată:

— Voi fi de acord cu adevărul de suprafață. Se udă peste tot și apoi îl privi pe Shane intrând sub duș în timp ce ea se dădu într-o parte pentru a se săpuni.

Cicatricile de pe piciorul lui îi reaminteau că o exclusese dintr-o bună bucată din viața lui, departe de ea.

— Ei bine, mi se pare că trebuie să facem eforturi foarte mari pentru menținerea amnistiei, spuse ea iritată. Tendința de a ne certa există permanent, gata să izbucnească și nu e destul de bine să o stăpânim numai prin voință. El își înclină capul sub dușul care îi lipi părul

de cap și se încruntă prin apa care curgea continuu.

— Acum visezi necazuri.

— Ba nu, sunt realistă! spuse ea săpunindu-și furioasă fața, după care îl căută bâjbâind. Mi-a intrat săpun în ochi! Lasă-mă să stau sub duș!

Conducând-o sub jetul de apă, Shane îi ridică bărbia pentru a-i șterge ochii. Ea clipi de câteva ori până își limpezi privirea și apoi îi trânti săpunul în mână.

— Nu visez deloc necazuri! în aceste două săptămâni am fost aproape de ceartă de nu știu câte ori.

— Spune una, zise el frecându-se cu săpunul la subțiori și peste piept. Ea se înfurie și mai tare pentru că nu își amintea nimic.

— Nu-mi aduc aminte, dar asta nu înseamnă că n-au existat motive, spuse ea urmărindu-l cu ochii întredeschși cum se limpezea furios. Ce zici de acum, de exemplu? Aș spune că avem glasuri destul de ridicate în timp ce ne întrebăm dacă ne certăm sau nu. Shane rămase nemișcat câteva clipe, lăsând apa să îi șiroiască peste tors și pe picioare, realizarea adevărului strâmbându-i chipul.

— Fir-ar să fie, de ce tocmai acum? Exact când totul era atât de bine - copilul, sexul. De fapt, de ce ne dondănim? Pentru ce?

— Tare aș vrea să știu. Hai să fim serioși, Shane, simțim un dezastru pe care îl așteptăm să se întâmple. Întorcându-se abătută, ieși de sub duș, își înfășură un prosop de culoarea piersicii în jurul capului și un altul mult mai mare în jurul trupului ca pentru a se proteja. Shane închise apa și ieși și el cu un prosop, în jurul mijlocului.

— Oricât mi-ar displacea, trebuie să recunosc că ai dreptate, spuse el atunci cu un glas scăzut și cu chipul tulburat, Este evident că suntem la un fir de păr distanță de tunete și fulgere.

— Mă tem că așa e. Și ceea ce vreau să spun e că, dacă ne dondănim în timp ce mă curtezi, dacă așa se numește ceea ce faci tu acum, ce fel de război am avea dacă ne-am căsători? spuse Merry plimbându-și un deget pe brațul lui și ridicându-i firele scurte de păr. Ar fi

îngrozitor să ne căsătorim de dragul copilașului nostru lipsit de apărare, ca apoi să-l chinuim cu certurile noastre sau, mai rău, cu divorțul.

Shane își desfăcu brațele și ea se cuibări între ele. Se ținură cu o disperare tăcută o vreme. După aceea, Shane spuse cu amărăciune:

— Mă simt ca și cum m-aș izbi cu capul de un zid de cărămidă gros de un metru și jumătate și înalt de trei metri, care ne desparte. Ea își apăsă fața de umărul lui.

— M-ai întrebat ce-mi doresc? Acum știu. Îmi doresc, îmi doresc foarte mult să putem găsi o modalitate de a escalada acest zid stupid.

CAPITOLUL 10

„Dragă Domnișoara Merry

Îți scriu din nou pentru a-ți spune că am fost la centrul de consultanță și am făcut analize pentru a vedea dacă sunt însărcinată. Rezultatul a fost pozitiv. Cum mi s-a putut întâmpla ceva atât de groaznic? Mi-au spus că ar trebui să vorbesc cu băiatul și cu părinții mei. Dar mi-e prea jenă și frică. Scrie-mi, te rog, și spune-mi dacă nu există vreun mod în care să mă pot descurca singură. Cindy Jones”.

Dragă Cindy.

Scumpa mea, te rog mult de tot să nu încerci să le descurci singură. Trebuie să-i spui băiatului pentru că și el e răspunzător. Dar, dacă nu-i poți spune lui, vorbește imediat cu părinții tăi. Crede-mă, ei te vor înțelege, îți vor oferi un sprijin moral și te vor ajuta să iei o hotărâre în privința sarcinii. Dacă încerci să faci totul singură, nu vei avea mijloacele financiare necesare pentru a trăi, pentru a plăti doctorii sau...

Serialul lui Valérie Valerto despre adopțiuni apăru în ziarul *San Francisco Chronicle* din ultima duminică din august. În primul articol se vorbea despre relația lui Merry

cu Ellen și Shane Halloran. Târziu în după-amiaza zilei de miercuri, în săptămâna care a urmat, Merry - apără neanunțată în biroul lui Shane.

— Ești ocupat? îl întreabă ea. Evident că era, din moment ce stătea în spatele unui birou pe care se aflau grămezi de hârtii. Își scosese haina, își descheiase vesta, își lărgise cravata și își suflecuse mânecile cămășii.

— Niciodată nu sunt prea ocupat pentru tine, scumpa mea Merry, spuse el întinzându-și mâinile deasupra capului, iar șira spinării îi trosni de câteva ori.

Cărui fapt datorez această vizită neașteptată, dar atât de plăcută?

— Nici unui fapt, simțeam doar nevoia să stăm de vorbă, spuse ea așezându-se pe o canapea lângă fereastră și strângându-și taiorul larg în jurul ei. Cum merge treaba? întreabă ea încercând să nu se gândească la subiectul care o măcina.

El își ridică picioarele încrucișate pe un colț al biroului și își împleti degetele în spatele capului.

— Îngrozitor. Voi fi norocos dacă Linda și cu mine nu vom fi scoși în hohote de râs din sala de judecată când Hollbrook și avocații lui ne vor termina. Plănuiesc o mică demonstrație pentru a mă folosi de publicitate înainte de a fi doborât complet, spuse el zâmbind strâmb. Așa merge treaba la mine, dar la tine cum a fost? Bine, spuse ea, și își propti cotul - pe brațul canapelei cu bărbia în podul palmei. În afară de faptul că am fost concediată. Shane o privi o clipă cu gura căscată.

— Glumești! Nu, tu nu glumești cu lucrurile astea, spuse el apoi și trântindu-și picioarele cu zgomot pe podea, se duse în partea cealaltă a biroului pentru a se așeza lângă ea. Ce s-a întâmplat?

— Redactora șefă m-a chemat astăzi ca să discutăm implicațiile articolului scris de Valerie. Bineînțeles că au fost prezenți și cei din consiliul director, niciunul sub șazece de ani și absolut niciunul din ei receptiv la alte moduri de viață.

El se încruntă nevenindu-i să creadă.

— Bine, dar în articol era vorba de psihologia adopțiunii și reunirea părinților adevărați cu copiii. Valerie nu a dat amănunte personale.

— Ar fi acceptat ideea că mi-am dat copilul spre a fi adoptat, dar nu și că sunt însărcinată din nou. A trebuit să le spun, pentru că nu mă mai puteam ascunde, zise Merry apăsându-și mâinile peste burta umflată, după care se ridică și se duse la fereastră. Soarele care apunea aprinsese un nor lung ce se cufunda în ocean – o perfectă imagine reflectând viața ei în acel moment. Se uită apoi din nou la Shane și zâmbi scârbită.

— Se pare că o femeie care rămâne însărcinată întâmplător la treizeci și nouă de ani nu are ce căuta să dea sfaturi adolescentelor. Așa spune consiliul revistei *Sora mai mică*. Shane sări în picioare și veni lângă ea luându-i mâinile într-ale sale.

— Ce idioțenie... Dar termină fraza printre dinți.

— Ba nu e deloc. Nu pot spune că-i condamn. Oricât de mult mi-aș dori copilul, n-ar fi trebuit să las să se întâmple asta. Știam deja că nu le convenea modul în care mă ocupam de rubrica mea și bănuiam că sunt în căutarea unui motiv pentru a mă îndepărta. Până atunci, Merry reușise să nu plângă, dar acum buza de jos îi tremură când spuse:

— Au rugat-o pe asistenta mea să preia rubrica. Cred că prefer să o facă ea decât cineva străin, dar vor trebui să-i caute un alt nume. Asupra Domnișoarei Merry numai eu am dreptul și mai degrabă aș îngropa-o decât să renunț la ea.

Își pierdu orice urmă de stăpânire de sine.

— Shane, am fost Domnișoara Merry timp de cincisprezece ani. Mă simt ca și cum cineva ar fi tăiat o bucățică din mine.

— Draga mea, îmi pare atât de rău. Vino încoace, spuse el luând-o în brațe...

Mângâind-o și șoptindu-i cuvinte de alinare... O lăsă să se descarce, după care dădu o batistă mare și albă, încruntându-se gânditor în timp ce ea își ștergea fața și

ochii.

— Așa ceva n-ar fi trebuit să se întâmple în această lume modernă. De ce nu-i dai în judecată pentru discriminare? Merry se înconjură cu brațele și începu să măsoare încăperea.

— Ce rost ar avea? Ar spune că nu corespundem noilor cerințe ale revistei.

Shane i se alătură.

— Stai puțin, orice avocat care se respectă cât de cât, s-ar amesteca în treaba asta.

Lasă-mă să încerc. Oprindu-se brusc, ea se întoarse spre el.

— Doar nu-ți închipui că te-aș lua avocatul meu transformându-mă și mai mult într-o țintă pentru presă. El se încruntă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, doar nu te preocupă tot prețioasa ta reputație, nu?

Ea își înalță bărbia.

— Am dreptul la o reputație dacă vreau! Trăgând adânc aer în piept, încercă să se calmeze.

— Shane, e ceva nemaipomenit și foarte personal să avem copilul nostru. Nu vreau ca asta să se transforme într-un circ. El își frecă maxilarul trecându-și mâna peste gură.

— De ce n-ai spus încă de la început așa, draga mea? Asta e ceva ce înțeleg.

— Pentru că tu te-ai aprins atât de repede încât n-am mai apucat. El se strâmbă ușor.

— Se pare că tot timpul trebuie să-mi cer scuze, dar, poftim, încă o dată, iartă-mă.

Vino și stai jos. Vrei un pahar de sifon sau un suc?

— Suc, te rog, spuse ea așezându-se pe marginea canapelei și așteptând până ce el se duse la un minibar, turnă puțin suc de mandarine peste câteva cuburi de gheață într-un pahar înalt. Luându-l din mâna lui, ea exclamă:

— Ce mă fac, Shane? Nimeni nu va angaja o femeie însărcinată. Cum o să trăiesc? Casa îmi va înghiți toate

economiile ca pe o gustare. Și cum voi plăti pentru copil fără o asigurare medicală?

— Hei, ia stai puțin! spuse el plantându-se în fața ei. Mă mai ții minte? Tatăl care trebuia să asigure rezolvarea problemelor financiare? Te poți muta la mine dacă vrei. Sau mă mut eu la tine – casa ta e mai potrivită pentru o familie cu copii.

Oricum, eu voi plăti facturile și voi avea grijă de voi. Merry își ridică privirea spre el sorbind din suc și așezând apoi paharul cu mare precizie în mijlocul masei de cafea.

— E foarte drăguț din partea ta că te oferi, dragul meu, dar încă nu suntem pregătiți pentru așa ceva. Ne-am certa tot timpul. Se uită la ea nerăbdător, deschise gura gata să o contrazică, dar apoi se răzgândi.

— Bine, atunci ce-ai zice dacă ți-aș deschide un cont în bancă?

— Sincer, apreciez gestul, Shane, dar... Lovi cu pumnul în brațul canapelei.

— Dar trăiesc pe picioarele mele de când aveam șaisprezece ani și nu pot să sufăr să fiu atât de neajutorată! Nu vreau să depind de nimeni. Vreau să fiu Domnișoara Merry! Ce o să fac în zilele, săptămânile și lunile astea de sarcină fără să am o ocupație? O să înnebunesc! El se așează lângă ea și o cuprinse cu brațul pe după umeri.

— Draga. Mea, nu mai e așa mult și după ce se va naște copilul vei avea o mulțime de lucruri de făcut.

— După ce se va naște copilul voi avea nevoie de o slujbă mai mult decât acum.

Luându-și paharul se ridică și se duse lângă fereastră învârtind absentă cuburile de gheață.

— Vot avea nevoie de – timp și energie ca să-mi găsesc o altă slujbă, ca să nu mai vorbesc, de o altă locuință. Cum pot avea grijă și de copil în același timp?

Shane se aplecă. În față pe canapea sprijinindu-și coatele pe genunchi, cu mâinile împreunate sub bărbie, urmărind-o.

— Bine, hai să lămurim lucrurile. Nu uita că am de

gând să am și eu grijă de copil.

Ea îl privi încruntată lipindu-și paharul rece de obraz. Neputința o făcu să reacționeze într-un fel rațional.

— Cum ai să reușești să-ți faci timp pentru acest copil când ai atâtea interese ciudate de apărat?

— Nu cunoști familia Halloran foarte bine, nu-i așa? Fiecare femeie este o mamă în sufletul ei. Ne vor ajuta. Ea făcu ochii mici transformându-se din nou într-o leoaică mamă nu voia să îi ia cineva copilul.

— Asta ar însemna să o plimbăm de colo-colo la cei care pot sta cu ea.

Eu consider că un copil are nevoie de o familie stabilă și de continuitate. Încep să mă gândesc că am dat dovadă de egoism când am fost de acord să păstrez acest micuț. Shane își desprinsese mâinile și se apleca și mai mult înainte pe canapea.

— Ce vrei să spui, de fapt, Merry?

— Nimic. Încerc doar să găsesc o modalitate în care să-i ofer acestui micuț neprețuit cea mai bună viață posibilă, spuse ea uitându-se în pahar și răsucind cuburile continuând să își exprime nesiguranța, în ciuda problemelor pe care le-am avut, am crescut în mijlocul unei familii plăcute, stabile, cu doi părinți. Și tu la fel. Mă întreb dacă nu cumva suntem egoiști privându-l pe copilașul nostru de o astfel de stabilitate. El pufni exasperat.

— Dar suntem doi, o mamă și un tată. Nu-l va deranja plimbatul de colo-colo atâta timp cât mereu va fi cineva care să-l iubească. Merry privi pe fereastră. Traficul era intens pe stradă, jos, în vreme ce, în depărtare, oceanul era liniștea întruchipată.

— Ellen mi-a spus că i-am dăruit două lucruri de preț - viața și părinții care au crescut-o într-un echilibru plăcut de dirijare, dragoste și amuzament. Dacă n-aș fi egoistă, i-aș dăruia și acestui copil aceleași lucruri. Shane țâșni deodată de pe canapea, cu chipul întunecat și cu ochii mici. Apucând-o de brațe, o sili să îl privească.

— Încearcă numai să dai copilul ăsta, Merry!

încearcă numai și mă voi lupta cu tine până la cele mai înalte foruri din statul ăsta.

— Pentru numele lui Dumnezeu, liniștește-te! spuse Merry desprinzându-i degetele de pe brațul ei. Știi foarte bine că nu l-aș da decât dacă n-aș avea de ales. Dar acum sunt necăjită și cea mai bună alegere pentru viitor probabil că nu este hotărârea pe care am luat-o de a-l păstra, încerc doar să-mi exprim sentimentul de vinovăție. El o privi câteva clipe, după care îi frecă ceafa ușor.

— Atunci nu mă mai speria așa.

— Dar ce pretenții ai când stau încordată din martie?

Unul lângă altul, se uitau cum apunea soarele, Shane zdrăngănind mărunțișul din buzunare, Merry frecându-și neliniștită gropița din bărbie. După câteva minute, el rupse tăcerea.

— Dacă ai nevoie de bani înainte să-ți găsești o altă slujbă îți ofer un împrumut.

Chiar și cu dobândă, dacă te-ar face să te simți mai bine. Te mai gândești la propunere?

— Un împrumut? Da.

— Sigur că așa accepta un împrumut. Mulțumesc. Își ridică privirea spre el și un zâmbet făcu să îi apară gropițe în colțurile gurii.

— Dar să fiu a naibii dacă o să-ți plătesc și dobânda. Zâmbetul lui îi luminează fața.

— Cum vrei tu și slavă Domnului! Un lucru mai puțin pentru care să ne certăm.

Merry oftă.

— Se pare că, în curând, o să rămânem fără motive de ceartă, nu crezi?

— Ce știi despre *Lamaze*, Bren? întrebă Shane într-o zi la jumătatea lui septembrie, stând lângă sora lui geamănă, cu picioarele atârând la un metru optzeci deasupra pământului pe ultimul rând de bănci.

Îl urmăreau pe Daniel junior, în vârstă de zece ani, jucând într-un meci de baseball. Echipa adversă trebuia să lovească, iar Danny era fundaș stânga.

— Destul ca să rescriu cartea după ce am dat naștere la trei copii, răspunse ea. Dar de ce întrebi?

— Merry e programată să înceapă să ia lecții *Lamaze* peste vreo lună, când sarcina va împlini șapte luni. Scoase paiul și sorbi din paharul de carton ultimele picături de sifon. Cuburile de gheață îl loviră peste nas.

— M-a întrebat dacă i-aș putea fi instructor. Ce trebuie să facă un instructor?

Bren mormăi când un jucător de câmp, nu Danny, a pierdut mingea și i-a lăsat pe unul din echipa cealaltă să ajungă la prima bază.

— Instructorul trebuie să își facă eleva să nu intre în panică, ceea ce ar provoca durere, să respire ritmic și să se relaxeze, spuse ea zâmbind. Și când situația se agravează și eleva începe să mârâie ceva de genul „*Tu mi-ai făcut asta, ticălos ce ești*”, el trebuie să se simtă vinovat.

— *Merçi*, asta-mi trebuia, spuse el, și încruntându-se frământă paiul între dinți vorbind pe lângă el. Dacă, în felul tău, încerci să-mi spui că locul meu e lângă Merry când va fi cuprinsă de dureri, să știi că știu asta deja. Vreau să fac acest lucru. Numai că vreau să-mi spui cum, când mi-e atât de groază de spitale. Nu-i voi fi de niciun ajutor dacă voi fi întins pe spate. Sora lui îl privi cu compătimire.

— Am uitat de boala asta a ta. E o adevărată problemă, nu? îl întrebă ea după care își agită brațele strigând când primul jucător de bază reuși să lovească mingea și să îl învingă pe atacant, dar o clipă mai târziu, se strâmbă când celălalt atacant dădu o lovitură făcând mingea să treacă printre picioarele aruncătorului, celui de al doilea jucător de bază și opritorului.

Shane mestecă paiul întrebându-se ce să facă în legătură cu problema *Lamaze*; ce-ar fi zis Merry dacă el nu putea fi alături de ea tocmai la sfârșit? Scurpă hârtia după ce paiul se toci și dădu paharul pe gât pentru a lua un cub de gheață să îi sugă, în schimb. Era enervant modul în care el și Merry păreau tot timpul să se învârtă unul în jurul celuilalt în loc să se adune – cum fusese și cu dezacordul

privind problemele ei financiare.

Era o chestiune foarte importantă pe care încă nu o rezolvaseră. Cel puțin nu spre satisfacția lui. Făcuse destulă psihologie la colegiu pentru a ști că subconștientul făcea ca relația lor să fie atât de fragilă și încordată. Bren strigă răgușit când Danny prinse mingea și alergă cu ea până reuși să înscrie.

— Ăsta-i băiatul meu! Ai văzut?

— Ce să văd? întrebă Shane.

— Ce-i cu tine, trăiești într-o lume paralelă sau ce? spuse Bren bătându-l pe umăr. Și, în legătură cu *Lamaze*, ia spune-mi – dacă Merry ar fi fost cea căreia să-i fie groază de spitale, n-ar fi putut scăpa oricum de dureri și de naștere, nu?

El scutură din cap.

CAPITOLUL 11

„Dragă Domnișoara Merry.

Aveam paisprezece ani când ai început să scrii această rubrică și ai reprezentat o parte foarte importantă din viața mea. Am rămas șocată și mi s-a rupt inima când am citit în Chronicle că nu vei mai scrie. Acum am și eu o fetiță și cum naiba va crește fără Domnișoara Merry care să o îndrume? Nu are importanță ce s-a întâmplat în viața ta personală, atâta timp cât înțelegi fetele care se află în căutarea maturității. Sau poate că are o importanță chiar foarte mare, pentru că toate experiențele trăite te-au făcut să te pricepi și mai bine la ceea ce faci. Te rog, întoarce-te, Domnișoara Merry. Nimeni nu-ți poate lua locul.

(doamna) Marilyn Corbet”.

Pe la sfârșitul lui octombrie, dealurile se făcuseră aurii și stejarii din jurul casei lui Merry căpătaseră culoarea ruginie a toamnei. Ea intrase în luna a șaptea și încerca să își treacă timpul cu un regim sănătos, cu gimnastică și vizite la doctor. Începuse să scrie cartea despre relațiile între adolescenți, dar inima nu îi era la ea.

Era încă în doliu după Domnișoara Merry, oricât de stupid ar fi părut.

Salvarea ei era că Shane își petrecea o mare parte din timpul liber cu ea. Relația lor alunecase într-o liniște incomodă și enervantă. Nu se certau, dar nici nu discutau despre sentimentele lor cu toate acestea, el încă o mai făcea să râdă și îi ridica moralul ajutând-o să pregătească odaia copilului punând tapetul, să aleagă îmbrăcăminte și mobilă. În după-amiaza ultimei vineri din octombrie, Merry își puse un costum de gimnastică pentru gravide turcoaz cu dungi galbene pe mâneci și picioare. Luă două perne într-un sac de voiaj pregătindu-se să ia o cină devreme cu Shane, după care să se ducă la prima lecție *Lamaze*. Spera ca lecțiile acelea să îi alunge temerile puțin excesive și supărătoare în legătură cu nașterea pe care începuse să le aibă în ultima vreme. Shane o aștepta lângă *Riley's Place* cu cizmele și geaca lui de motociclist. Zâmbetul îi era obraznic și părul negru-argintiu ondulat era răvășit, își spuse că avea să facă prăpăd la cursurile de naștere.

— Bună, draga mea, spuse el luând-o pe după umeri și sărutând-o, după care o întrebă: Ai făcut ce trebuie astăzi? Ai făcut gimnastică? Ți-ai luat vitaminele?

Te-ai cântărit? Te-ai ținut departe de prăjituri și înghețată?

În loc să îi spună că mâncase din cea din urmă, îl întrebă:

— Ce-ai zice de a lovitură de karate?

— Nu mi-ar plăcea în mod deosebit, deși ar fi interesant să te văd făcând-o în starea ta, spuse el ținându-i ușa deschisă și zâmbindu-i larg.

O îngrijora faptul că simțea neliniște în spatele celui zâmbet. De ce nu putea fi măcar o dată sincer cu ea? Îl bătu ușor cu degetul în piept și trecu pe lângă el intrând în localul care vuia de muzică irlandeză, râsete zgomotoase și conversații.

Riley îi întâmpină cu strigăte de bucurie, comentând pe ocolite în legătură cu pepenele pe care Merry îl creștea sub costumul de gimnastică. Oferindu-le propriul separeu,

le spuse că îi va surprinde cu cina pe care le-o va servi, le aduse un ceainic și cești, după care plecă. Shane făcu o adevărată ceremonie din turnarea ceaiului pentru amândoi și apoi își puse zahăr într-ai lui și îl amestecă.

— Ieri s-a întâmplat ceva interesant, spuse el privind-o. Am ajuns pe plan național.

— Ce vrei să spui?

— În presa națională.

— Vrei să spui că procesul tău a ajuns? spuse ea îndreptându-se puțin când copilul o lovi zdravăn în coaste.

— Asta, da, zise el sorbind din ceai și privind-o atent peste buza ceștii. Și... noi.

— Noi? făcu ea ridicând din sprâncene. Adică tu și cu mine?

— Asta înseamnă noi. Se pare că s-a vorbit despre noi în ziarele din toată țara.

Chiar și în *The New York Times*. Neliniștea lui nu mai era mascată sub zâmbet când o privi, testându-i expresia de pe chip. Ea făcu ochii mari și fața, care până atunci fusese palidă, acum se făcu trandafirie de groază.

— *The New York Times*? Shane lăsă ceașca jos și își tuguie buzele frecându-și ceafa.

— Să încerc să-ți explic.

— Te-aș ruga chiar!

— Îți amintești cum au protestat fugarele mele pe treptele tribunalului luni în timp ce procesul se afla în plină desfășurare? Și polițiștii au venit să le pună pe fugă echipați până în dinți? Fetele au apărut pe prima pagină a lui *Chronicle* înfruntându-i. Astfel că syndicatele au găsit această problemă interesantă din punct de vedere uman, inclusiv pe Linda și Holbrook.

— Și? făcu Merry ținându-se de marginea mesei. Ce amestec avem noi aici?

— Păi, povestea a dus bineînțeles la cazul meu. Și la mine. Aici ați apărut voi, adică tu și Ellen, spuse el dregându-și glasul apoi. Și, odată ce au făcut asta, au aflat și despre faptul că tu și Domnișoara Merry ați fost concediate pentru că ai dorit să fii părinte unic.

— Dumnezeu! șopti Merry și inima i se sfărâmă când își văzu intimitatea evaporându-se. Ochii albaștri ai lui Shane își cereau sincer scuze.

— Pe cuvântul meu că n-am avut nicio legătură cu toate astea. Am aflat abia astăzi când m-a sunat Valérie Valerto extaziată pentru că articolele ei despre adopțiune și noi au fost preluate în *The New York Times*.

— De ce nu m-a sunat să-mi spună mie?

— I-a fost frică, probabil. Nu e proastă deloc. Riley le întrerupsese discuția aducându-le mâncarea - un castron cu salată, friptură de miei cu cartofi și pâine - după care plecă repede, sesizând atmosfera încărcată. Shane își făcu de lucru servind friptura și salata și tăind pâinea, și apoi își împreună mâinile.

— Ești supărată rău, nu?

— Bineînțeles că sunt supărată! Ce-ai fi vrut? Cum de mi s-a putut întâmpla tocmai mie așa ceva când am fost totdeauna atât de atentă?

Supărarea îi strică pofta de mâncare; luă furculița și gustă friptura. Era delicioasă, dar după câteva înghițituri, lăsă furculița jos și mormăi:

— Tata primește *The New York Times* oriunde s-ar afla. Cred că și el și mama știu deja că vor fi bunici. Din nou.

— Nu le-ai spus încă? o întreabă Shane rămânând cu furculița în aer. Aveai de gând să aștepti până când copilul va fi destul de mare pentru a se duce să se prezinte singur? Merry oftă regretând înstrăinarea care o făcuse să fie atât de greu să le spună. În ultimul timp tânjea din ce în ce mai mult după apropierea și sprijinul părinților. Dar îi era rușine și se temea să îi caute după atâția ani.

— Cred că ar trebui să le trimit o telegramă, să încerc să le explic. Numai că așa cum a spus una din cititoarele mele odată - or să facă o criză.

La nouă și jumătate în seara aceea, după ce o aduse acasă pe Merry de la ședința *Lamaze*, Shane o urmă în living-room și aruncă cele două perne pe canapea. Ea îi măsură din cap până în picioare în timp ce el își scoase

geaca.

— Toată seara am vrut să te întreb, ți-ai pus tricoul ăsta ca să arăți că aveai dreptul

Să participi la lecțiile pentru naștere, sau ce? Pe tricoul lui bleu scria cu roz

Bebeluș la bord.

— Mi-am luat toate asigurările.

— Spuse el îmbrățișând-o și sărutând-o pe frunte, după care începu să râdă și dându-se puțin înapoi, o bătu încet pe burtă.

Ștregarul ăsta m-a lovit. Nu poți să-i înveți bunele maniere?

— Seamănă cu tine. Pe tine te poate învăța cineva ceva? spuse ea zâmbind și privindu-l neliniștită. Ce crezi despre lecția din seara asta?

— Ce cred? făcu el scărpinându-și obrazul gânditor și după aceea zâmbi mascându-și îngrijorarea sub tachinare. Cred că a fost un spectacol demn de reținut, toate gravidele întinse pe podea ca niște balene pe uscat făcând hii, hii, hii. Parcă era un public astmatic la o comedie. Merry se sili să se încrunte.

— N-o să învățăm nimic despre relaxare dacă voi nu faceți altceva decât să stați pe margine râzând de toată lumea.

— Ba o să ne descurcăm foarte bine - cel puțin noi avem maturitatea necesară. Nu mi-a venit să cred când am văzut cât de tinere erau celelalte perechi. Ai observat?

Ea se strâmbă.

— Cum aș fi putut să nu observ când se uitau la mine ca și cum ar fi ceva total greșit să fii însărcinată la vârsta mea, spuse ea după care deveni serioasă. Se pare că te-ai distrat foarte bine în seara asta, dar te-ai putea descurca în clipa când va fi nevoie? El își coborî privirea evitând-o pe a ei și peste o clipă încuviință.

— Cred că da. Probabil că *Lamaze* îmi va prinde la fel de bine ca și ție. Dacă încep să tremur, pot recurge la una din tehnicile de relaxare și să scap astfel de teamă.

— Sper.

— O să reușesc. Puse un abajur de cristal peste lampadar pentru ca ea să se concentreze asupra lui, răsucindu-l încet și aruncând astfel fragmente de curcubeu în încăpere. După aceea azvârli cele două perne pe covor.

— Hai, la podea. Trebuie să am grijă să repeti exercițiile de respirație. Eu sunt șeful, nu uita.

— De unde ai mai venit și cu idee asta de șef? spuse Merry luându-l de mâini și lăsându-se cu greu în genunchi, după care se așează în șezut. Din câte îmi amintesc rolul tău e de instructor.

— Cam același lucru, nu? Eu dau ordinele. O ajută să se întindă, vârandu-i o pernă sub cap și o alta sub picioare, după care se lăsă lângă ea, în genunchi.

— Trebuie să cauți orice mușchi încordat, iar tu uită-te la abajur.

— Tot ce spui tu, instructore. Gata, mă uit și e ascuns, caută-l. Shane îi frământă mai întâi o parte a trupului apoi pe cealaltă. Zâmbindu-i cu subînțeles, îi masă apoi încet sânii.

— Lecțiile astea vor fi foarte bune după naștere, când totul va reveni la normal.

Hei, ai grijă, nu chicoti, la s-aud hii, hii, hii.

După ce îi cercetă trupul, el se lăsă pe călcâie.

— Cum să-l găsesc pe cel ascuns? Trebuie să ai vreo două sute de mușchi încordați. Te macină ceva?

— Chiar așa, ce m-ar putea măcina? Viața mea e atât de simplă, spuse ea râzând crispat și privind încruntată cristalul, în cele din urmă, Shane îi găsi mușchiul încordat în umăr, și îl masă ușor. După aceea îi ridică mâna, pe care i-o scutură încet pentru a vedea dacă era relaxată.

— Hai, draga mea, ești încă tensionată. Eu îmi fac treaba, dar trebuie să cooperezi și tu. Haide, ia spune drept ce te frământă? Chestiunea cu apariția în presa națională? Ea se strâmbă.

— Nu, n-are niciun rost să-mi mai fac griji pentru asta când am pierdut deja ceea ce îmi era mai drag.

— Atunci ce este? întrebă el împreunându-și sprâncenele deasupra ochilor albaștri.

Dacă nu-mi poți împărtăși grijile, atunci care mai e sensul acestei relații?

— Tocmai tu vorbești despre încredere și sinceritate? Ai râs și ai glumit pe seama cursurilor *Lamaze* și durerilor toată seara când știu că ești la fel de speriat ca și...

Se opri brusc. Shane își schimbase poziția, astfel încât acum stătea cu șoldul lipit de al ei și cu un braț sprijinit pe podea peste trupul ei.

— Bine, hai, spune. Speriat ca și cine, draga mea?

— Ca mine. Sunt o lașă, Shane. Cu cât se apropie termenul, cu atât mi-e mai frică de dureri, spuse ea trăgându-l ușor de tricou și încercând în zadar să zâmbească. În ultima vreme am început să nu mai fiu sigură că vreau acest copil, adăugă ea chinându-se să-și ascundă groaza pe care o simțea. Cred că aș vrea să dau înapoi. El îi cuprinse atunci obrazul în palmă trecându-și degetul arătător peste buzele ei.

— Durerile nu pot fi atât de mari cum crezi tu. Dacă ar fi, femeile n-ar mai face copii.

— De unde știi? Doar nu ești femeie, exclamă ea, teama transformându-se în resentiment. Eu, însă, știu, pentru că, în ultima vreme, am început să-mi aduc aminte cum am născut-o pe Ellen. Și acum probabil că o să fie și mai greu fiindcă sunt mai bătrână. Shane o privi neputincios.

— Dar ai un doctor bun și eu voi fi lângă tine, draga mea, spuse el ridicând-o și rezemând-o de pieptul lui. Merry îl luă de gât și își ascunse fața în scobitura gâtului lui.

— Promiți? Vei fi, într-adevăr, lângă mine?

— Voi fi acolo, scumpa mea, zise el legănând-o și mângâind-o pe păr.

Totul va fi bine, îți promit. Merry îi ținu strâns o clipă și apoi își ridică privirea dându-se înapoi.

— Ah, știu că ai dreptate. Mă port prosteste. El îi zâmbi.

— Totul va fi bine dacă învățăm cum trebuie lecțiile *Lamaze*.

— Exact. Trebuie să învăț doar să mă relaxez. Merry se întoarse pe o parte ținând perna între genunchi și încercând să nu se mai gândească la teamă, la supărare, respirând, hii, hii, hii. Dar, chiar și atunci când Shane își strecură mâinile pe sub bluza ei plușată masându-i spatele cu degetele mari, mușchii continuară să i se încordeze cu încăpățănare. Avea nevoie ca un lucru bun – nu, extraordinar – să se întâmple în viața ei. Atunci poate se va relaxa.

Merry sări de gâtul lui Shane când acesta apăru pe neașteptate într-o după-amiază la mijlocul lui noiembrie.

— Ah, cât mă bucur să te văd, dragul meu. Cum de-ai știut că vreau să-ți vorbesc? Am încercat să te sun, dar nu te-am găsit. Am să-ți dau o veste minunată!

Îl îmbrățișă cât de mult îi permitea burta care acum era cât un butoi de vin, și îl sărută exuberantă, fără să își dea seama că impermeabilul lui galben din care picura apa, o uda. Ploile de iarnă reîncepuseră.

— Hei, a meritat să fac un drum cu motocicletă prin ploaie pentru o asemenea primire, draga mea. Râzând, o luă în brațe și o sărută.

— N-ai putut să mă prinzi pentru că am avut o mulțime de ședințe. Și am venit pentru că și eu am să-ți dau o veste bună! Stai că te ud toată.

Se dădu înapoi trăgându-și poncho-ul peste cap, îl scutură afară pe ușa deschisă și îl agăță în cuierul pentru pălării, după care își scoase geaca pe care o vârî în dulap. Pe tricoul lui scria cu litere roșii: *Am supraviețuit lui '89*. Știind foarte bine că o făcea să moară de curiozitate, o privi cu ochii jucând de bucurie.

— Care-i vestea ta? Ți-a spus doctorul Shapiro că, până la urmă, o să avem gemeni?

— Nu. Zice că nu am burta destul de mare, chiar dacă mă simt ca un hipopotam.

Se hotărî să îl fiarbă, așa că își sprijini brațele încrucișate pe raftul ieșit în afară pe care se aflau salopetele ei.

— Vestea mea mai poate să aștepte, dar tu ai venit prin ploaie și ți-ai câștigat dreptul să spui primul. Care-i vestea ta? Zâmbetul lui aduse lumina soarelui în locul celei cenușii care pătrundea prin ferestrele de lângă intrare.

— Hollbrook a acceptat să întrerupă acțiunea prin împăcarea părților. Ea îl privi o clipă și după aceea îi luă mâinile și zâmbetul ei rivaliză cu al lui.

— Vrei să spui că s-a terminat - în sfârșit? Dar de ce a făcut-o? Mi-ai spus tot timpul că ei dețineau puterea. Shane îi ridică mâinile sărutându-le pe rând.

— Publicitatea națională a fost de ajutor, Nu suporta ca toată țara să-i vadă numele târât în noroi, așa că a vrut să renunțe, spuse el râzând.

— Bănuiesc că-i interesează propria reputație la fel de mult ca pe tine. Slavă Domnului. Râse și ea bucurându-se pentru el.

— Ce s-a stabilit?

— O să discutăm, dar Linda va primi în final o recompensă generoasă, numai că banii nu îi vor răscumpăra trecutul pierdut. Și... Ea îi sări de gât și îi sărută toată fața.

— Sunt extraordinar de fericită pentru tine, dragul meu.

— Da, spuse el oftând. Eh, asta e vestea mea, a ta care e? Merry râse veselă.

— Ca să fiu sinceră, trebuie să-ți arăt. Luându-l de braț îl conduse în camera solară, dincolo de bucătărie. Ploaia udase semicercul de geamuri cu picături de diamant în spatele cărora se vedeau norii cenușii. Două cutii mari de carton se aflau pe masă. Înfundându-și mâinile întruna, ridică un teanc de plicuri lăsându-le să cadă pe jos. Nu se putu abține să nu zâmbească, atât de plină îi era inima.

— Louise mi-a adus scrisorile astea ieri. Sunt de la adolescente furioase și părinții acestora care protestează împotriva retragerii Domnișoarei Merry. Bănuiesc că au început să curgă de cum s-a desființat coloana mea din revistă. Numai că.

Odată ce problema a ajuns la urechile întregii

națiuni, numărul scrisorilor a crescut de patru ori. Fetișcanele mele amenință să boicoteze revista, Shane! Și totul numai datorită ție și publicității tale, spuse ea, și cufundându-și mâinile din nou în cutie, mai scoase două grămezi de scrisori. El se uită la plicurile care îi alunecau printre degete.

— Dumnezeule! Cum e să știi că jumătate din populația Statelor Unite te iubește?

— Mă face să mă simt mică.

— Cred și eu. Și acum ce se va întâmpla? Punându-i mâna pe braț, ea râse bucuroasă.

— Louise mi-a spus că boșorogii își bat capetele și să mă pregătesc pentru un telefon. A avut dreptate, Simmons m-a sunat dimineață. Aproape că a implorat-o pe Domnișoara Merry să se întoarcă. Ah, Shane, de atunci simt că plutesc. Ceea ce e ceva, dacă stăm să ne gândim cât de mare sunt.

— E absolut fantastic, draga mea! exclamă el îmbrățișând-o și sărutând-o zgomotos.

— Fantastic? E incredibil! strigă ea înapoiindu-i sărutul. Ceea ce mă uimește este faptul că tot timpul m-am opus publicității tale. Și uite că tocmai asta mi-a rezolvat problema. Problemele noastre. Tu ai avut dreptate și eu am greșit.

Reputația mea nu a avut nicio importanță pentru nimeni. Toate greșelile mele au fost eforturi irosite.

— Așa e, spuse el zâmbindu-i. Ciudat, nu? Acum o săptămână eu eram la pământ, iar tu nu aveai slujbă, acum eu n-o să mai am de lucru și tu ți-o reiei pe a ta.

Ea îl bătu pe obraji entuziasmată.

— Nu mai ai de lucru pe naiba! N-am auzit niciodată de un avocat care să încheie un caz și să fie sărac. Pariez că te-ai gândit să-ți iei partea de la Hollbrook, nu?

Făcând o mutră modestă, el recunosc:

— Bănuiesc că da. Ea începu să râdă.

— Eh, și eu mi-o voi lua pe a mea. Ce bine că Louise m-a prevenit și mi-a spus cum stau lucrurile. Așteptam pregătită cu o lista întreagă când a sunat Simmons. Întâi și

întâi, insist să mi se acorde o totală autonomie asupra rubricii mele. Și libertatea de a lucra acasă cu un computer conectat la revistă. Și sunt sigură că îi pot convinge să-mi dubleze salariul cel puțin. Atunci o să-mi pot permite să angajez o guvernantă să mă ajute să am grijă de micul Oops, zise ea oftând fericită. Ah, Doamne, ce bine e să fii stăpân pe situație, să mă simt din nou pe picioarele mele. Shane o privi drept în ochi și zâmbetul îi dispăru.

— O guvernantă? Pentru ce? Merry se desprinsese din brațele lui privindu-l nedumerită.

— Dar e foarte limpede - ca să aibă grijă de copil când eu trebuie să plec și când voi fi la lucru. Așa el sau ea va avea stabilitate, nu uita - fără plimbări de colo-colo.

— Înțeleg, zise el trăgând un scaun de lângă masă și așezându-se cu un picior proptit pe genunchiul celuilalt și încruntându-se în timp ce își făcea de lucru cu tivul blugilor. Merry se sprijini cu o mână de marginea mesei și o puse pe cealaltă în sold, fiind mai întâi uluită și apoi enervată de atitudinea lui.

— Vrei să-mi spui de ce ești supărat? Dacă nu te deranjează.

— În caz că n-ai înțeles, spuse el cu aceeași politețe rece, în vestea mea era inclus și faptul că voi fi liber ca să te ajut să ai grijă de copil. Ca apoi să mă trezesc dintr-odată înlocuit cu o doică și să-mi dau seama că tu ți-ai aranjat toată viața fără să mă incluzi și pe mine. Nu trebuie să mă lovești în cap ca să-mi dau seama când sunt exclus. Ea făcu ochii mici și își încrucișă brațele peste burtă.

— Cum poți să înțelegi că te exclud dacă angajez o guvernantă?

— Bine, înțeleg cu siguranță că nu te legi de mine, răspunse el.

— Cu siguranță că nu-mi demonstrezi niciun motiv pentru care ar trebui să mă leg, din moment ce ai atitudinea asta. Credeam că o să te bucuri de reînvierea Domnișoarei Merry și de faptul că măcar o dată sunt

destul de deșteaptă să nu mă vând ieftin. Uitându-se pe geamul scăldat de ploaie, Shane își frecă pieptul peste cuvântul „supraviețuit” de pe tricou, după care o privi pe Merry.

— Mă bucur că vei fi din nou Domnișoara Merry, numai că m-am obișnuit cu lucrurile așa cum au fost în ultimele două luni. Poate că e egoism, dar mi-a făcut plăcere să știu că depindeai puțin de mine. Mă făcea să mă simt important și deosebit, spuse el încercând să zâmbească. Știu, știu - o să-mi amintești de drepturile egale. Merry îl privi, jignită și furioasă fără să știe măcar de ce. Cearta ar fi fost preferabilă în locul acelei discuții prea politicoase și prea civilizate care nu rezolva nimic. Își dădu seama că problema nu era nici munca ei, nici guvernanta și nici chiar legarea. Nu își putea închipui ce ținea în frâu încrederea reciprocă. Ce?

Chipul inexpressiv al lui Shane o făcu să vrea să îl zguduie, să țipe la el, să îl forțeze să-i vorbească! Ce ridicol, atâta timp cât ea era la fel de închisă ca el. Îl iubea atât de mult, atât de profund și el la fel. Dar fiecare cuvânt tandru pe care nu și-l spuneau adăuga încă o cărămidă la zidul care îi despărțea din ce în ce mai mult. Avu o premoniție înspăimântătoare. Îi era groază să simtă prea multe emoții făcându-și drum în sus spre suprafața subconștientului ei, pregătindu-se să explodeze. Erau prea puternice. Îi era teamă că vor distruge totul, dar nu știa cum să le potolească.

CAPITOLUL 12

„Dragă Domnișoara Merry.

Mă bucur atât de mult că vei scrie din nou în numărul de luna viitoare al revistei. Nimeni nu ne înțelege pe noi copiii așa cum o faci tu. Vreau să știi că am hotărât să păstrez copilul. Ai mei sunt chiar încântați, dar eu încerc să nu arăt cât de speriată, supărată și chiar furioasă mă simt. Trebuie să te întreb, ai mai fost vreodată fericită după ce ai trecut prin asta? Cindy Jones”.

Dragă Cindy.

Scumpa mea, e cât se poate de firesc să simți furie, teamă și deprimare în situația asta. Ascunderea sau înăbușirea acestor sentimente le dă mai multă forță. Așa că vorbește cu cineva în care ai încredere, draga mea, și vei avea o viață minunată și fericită.

Domnișoara Merry”.

La șase și jumătate seara în ultima vineri din noiembrie, Merry îi urmărea de la fereastră pe Shane care urca pe alee cu motocicleta. Se simțea iritată, nervoasă și îi venea să plângă tot timpul. Starea ei era în strânsă legătură cu ploaia care cădea de zile întregi. Se uită la dealul care se întindea sub, casa ei. Plasticul se dăduse la o parte în unele zone lăsând să se vadă petice de pământ. Shane era la fel de nervos ca ea, judecând după expresia care o avea pe chip când intra.

În seara aceea era ultima ședință de *Lamaze* filmul în care se prezenta o naștere pe viu. Merry bănuia că lui nu îi va plăcea, deși nu discutaseră nimic referitor la acest lucru.

— Ești sigură că vrei să ieși pe o asemenea vreme? mormăi el scoțându-și poncho-ul peste cap lăsând să cadă picături de apă pe mozaicul de ia intrare.

— N-o să stau afară, ci în mașină. Doar dacă nu-ți trece prin cap ideea absurdă de a merge cu motocicleta. Regretă acel răspuns tăios încă din clipa în care îl rosti. Nu se putea ridica deasupra distanței defensive care începuse să se simtă între ei. Era mult mai inutilă decât ciondăneala lor și o făcea să se simtă neputincioasă și furioasă, atât față de ea însăși, cât și față de Shane. În mintea ei își găsea ecou întrebarea tipărită cu litere mari și negre pe tricoul lui gri de sub geacă: De ce?

— Vrei să spui că ai încredere în mine să-ți conduc mașina pe autostradă? întrebă Shane pe același ton că ai ei. Se părea că era și el la fel de disperat ca ea, fiindcă o ținu strâns câteva clipe, ca și cum ea ar fi încercat să îl respingă sau să dispară.

Nu se simțea - niciun pic de viață în zâmbetul lui

când îi dădu drumul din îmbrățișare și o bătu ușor pe burta impunătoare.

— Ce-i cu micuțul? E neliniștit sau ce? Ea oftă adânc.

— Toată ziua - așa am fost amândoi, Dacă se simte pe jumătate atât de groaznic ca mine, nu-i de mirare că lovește.

— De ce? Ce s-a întâmplat? întrebă el îngrijorat.

— Nimic, în fond. Mi-a venit un chef ciudat de a-mi face ordine printre lucruri și de a face curat. Acum mă simt obosită și mă mai doare și spatele după ce că sunt prost dispusă. Și uită-te la rochia mea. Sunt atât de umflată, încât abia mai intru și într-un sac, spuse ea arătându-i pliseurile întinse ale rochiei maron. S-a întâmplat că m-am săturat până-n gât să fiu însărcinată. Acum nu-ți pare rău că ai întrebat?

— Mai ai răbdare, draga mea, nu mai e decât o lună, spuse el luând-o pe după umeri.

— Asta-i jumătate de problemă - cu cât se apropie sorocul, cu atât mi se face mai frică. Acum trebuie să mai văd și filmul ăla stupid ca să mi se reamintească ce mă așteaptă. Chipul lui se luminează.

— Atunci hai să nu mergem. Am învățat toate lecțiile despre relaxare și respirație.

Tot ce ne trebuie, nu?

— Face parte din curs, așa că trebuie să fie util. Mergem și scăpăm. El își înfundă mâinile în buzunare și schimbă subiectul.

— Știai că a mai fost o alunecare de teren lângă alea ta?

— Nu, nu știam, spuse ea întorcându-se în living-room pentru a se uita pe fereastră, dar era prea întuneric ca să vadă ceva. Shane se duse lângă ea.

— După ce va trece furtuna, o să aducem pe cineva să facă niște terase ca să țină terenul pe loc. Deocamdată, însă, cred că ar trebui să te muți cu mine. Încă vreo două zile de ploaie torențială ți-ar putea duce casa până în mijlocul autostrăzii.

Merry se uită la șirurile de lumini care se vedeau jos

și inima o duru gândindu-se să își piardă acea frumoasă casă. Mai ales camera copilului, cuibușorul pe care îl aranjase cu Shane – probabil singurul lucru făcut în liniște de când se regăsiseră – în afară de dragoste, bine-nțelese.

— Îmi dau seama cum trebuie să te simți, spuse el încet. Și eu am început să mă atașez de casă. Îmi place să stau aici sus și să urmăresc schimbarea anotimpurilor peste vale. Ea încuviință.

— Nu putem face absolut nimic în momentul ăsta, așa că ar fi bine să terminăm cursul ăsta odată, Dar mai întâi trebuie să mă duc până la baie. Asta am făcut toată ziua. La fiecare douăzeci de minute. Când se întoarse, îl găsi pe Shane stând tot în fața ferestrei din living-room, cu mâinile în buzunarele, blugilor, zdrăgănind mărunțișul.

— Hai să mergem, spuse ea. Nu vreau să întârziem.

— Merry, hai să trecem peste film, vrei? spuse el privind peste umăr, cu spatele încordat sub geaca de piele. Timbrul vocii lui o făcu să simtă neliniște în toată ființa ei. Intră în living-room și se așază cu greu într-un colț al canapelei.

— Toată săptămâna ai încercat să găsești tot felul de motive ca să scapi de această ultimă ședință *Lamaze* așa-i? Ce se întâmplă, Shane?

El trase adânc aer în piept, expiră și apoi încercă să zâmbească, dar nu reuși.

— Mă cutremur la gândul de a vedea o femeie născând. Să fiu al naibii dacă am de gând să merg ca să leșin în fața tuturor acelor tinere.

— Dar dacă nu suporti filmul, cum o să te descurci în realitate?

— E cu totul altceva! O să fii tu cea care naște.

— Nu, nu e chiar altceva, spuse Merry făcând ochii mari când încrederea începu să i se clatine. N-o să fii lângă mine când voi naște. Nu-i așa, Shane?

El își scoase geaca și o aruncă pe un scaun. Pe spatele tricoului scria *De ce nu?* Prăbușindu-se lângă ea pe canapea, îi spuse:

— Voi fi lângă tine, Merry, îți promit.

— Promiți? Dar cum aş putea să cred în promisiunile tale?

Un baraj undeva în interior păru să se fărâme şi un gheizer de temeri proprii vârstei de şaisprezece ani izvorî din subconştientul ei, anulând orice logică adultă, nici măcar nu îşi recunosc glasul când ţipă:

— Ce-o să fac? Cine o să fie lângă mine când o să nasc? Nu vreau s-o fac singură, nu pot! Nu mai pot încă o dată! Shane se întinse şi îi luă faţa în mâini, încercând să o calmeze.

— Merry, voi fi lângă tine, dar tot nu văd rostul vizionării unui film despre naşterea unui copil. Am stat de vorbă cu toate mamele din familia mea şi mi-au povestit cum e. Acum ştiu tot ce trebuie să ştiu.

— Ți-au spus...? Cum poți să ştii cum e să naşti numai din povestirile cuiva? Întrebă ea şi se chinul să se ridice. Ah, cât urăsc asta! Trebuie să mă duc la baie şi nici măcar nu pot să mă ridic!

— Stai să te ajut, zise el şi se ridică ajutând-o şi pe ea.

Când se întoarse, Merry se postă în faţa lui, reluând discuţia de unde o lăsase – dar stăpânindu-se din nou.

— Caracteristic unui bărbat. Să crezi că ştii tot numai pentru că ai vorbit cu lumea.

Ei bine, să ştii că habar n-ai ce înseamnă durerile! Eu însă ştiu foarte bine! Îmi amintesc exact cum a fost când am născut-o pe Ellen. O cuprinse un amestec de furie şi groază. Îi strânse în pumni partea din faţă a tricoului. El tresări şi o apucă de încheieturile mâinilor.

— Şi tu nici măcar n-ai fost acolo, naiba să te ia! strigă ea. Aveam atâta nevoie de tine! Când îşi dădu seama că îşi pierduse preţiosul control, îşi acoperi faţa cu mâinile şi dădu să se întoarcă, dar Shane o prinse de braţe.

— Vrei să nu te mai ascunzi de mine? Mereu faci asta, atingi un subiect important şi pe urmă fugi. M-am săturat să tot fiu exclus. Merry încercă în zadar să scape din mâinile lui şi furia îi schimonosea chipul delicat.

— Tu eşti exclus?! Tu, care te cerţi pentru lucruri

mărunte și glumești pe seama celor importante? Tu care îți închizi sentimentele dacă mă apropii prea mult?

O căldură licări în ochii lui albaștri, dar strânse din buze câteva clipe izbutind să își stăpânească nervii.

— Bine, bine, trebuie să existe o mulțime de lucruri despre care am fi avut nevoie să vorbim, așa că hai să începem cu începutul. Vrei să-mi spui, te rog, ce s-a întâmplat când eram tineri, după ce am plecat în armată? Merry își înălță bărbia.

— Ai dreptate, lucrurile trebuie spuse. Dar nu vreau să... N-aș putea să fac să înțelegi cum era să... Se întrerupse înghițind cu noduri, simțindu-se goală și îngrozită la gândul de a se arăta vulnerabili.

— La naiba, Merry, nu te opri acum, spune o dată. Să ce? Lacrimi îi sclipiră în ochii mari când îi ridică spre el.

— Să... să te iubesc... atât de mult. Erai viața mea, întreaga mea existență, Shane. Dar pe urmă tu ai plecat în armată, ai dispărut și m-ai uitat.

— Ai simțit cu adevărat asta, Merry? o întrebă el șoptit. Continuă, spune-mi mai departe. Ea scutură din cap temătoare, având impresia că o groapă plină de vipere se deschisese în fața ei.

— Nu pot. El îi apăsă mâinile pe pieptul lui când - ea încercă să și le retragă.

— Nu mă îndepărta. Spune-mi ce-ai simțit?

— Bine! strigă ea. Erai viața mea, dar m-ai părăsit și ai plecat să te distrezi și să arăți atât de frumos în uniformă aia a ta afurisită, în timp ce eu a trebuit să-ți port copilul nouă luni. M-am chinuit în dureri treizeci și șase de ore, îngrozită și luptând din răputeri fără să am pe nimeni alături care să mă ajute să fac hii, hii, hii. Te-am strigat și te-am implorat, dar tu nu erai acolo!

Închise ochii și scoase un strigăt scăzut din gâtleej. El îi atinse buclele argintii-aurii de pe lângă față.

— Ah, Merry, îmi pare atât de rău... atât de rău. Ea deschise ochii atunci și îl privi, dar nu văzu decât trecutul.

— După ce am născut, mi-au așezat pe stomac acea fărâmiță din tine și din mine.

I-am luat căpșorul în mâini și ea s-a uitat la mine. Pe urmă mi-au luat-o și a fost ca și cum și tu și copilul erați morți. Durerea izvorî din locul unde o îngropase.

Dar Merry, care putea să plângă pentru orice lucru emoționant, nu mai putea să verse o lacrimă pentru tragedia asta.

— V-am plâns și pe ea și pe tine luni întregi, poate chiar ani, poate nici n-am încetat vreodată. Nu am – avut pe nimeni cu cine să vorbesc, așa că, în cele din urmă, mi-am îngropat sentimentele ca să-mi pot continua viața. Shane se întinse și o luă în brațe.

— Cât aș vrea să fi știut.

— De ce n-ai știut? Ar fi trebuit să știi! strigă ea nervoasă, îndepărtându-l.

Lasă-mă, trebuie să mă duc la afurisita aia de baie. Întorcându-se în living-room.

Merry rămase departe de el, lângă fereastră. Furia o îmbujora și îi făcea ochii întunecați să sclipească.

— Naiba să te ia, Shane Halloran! Totul... a fost atât de frumos cu tine. M-ai ruinat pentru viața cu orice alt bărbat! Mi-ai furat și ultima fărâmbă de fericire pe care aș fi putut să o trăiesc. Cum îndrăznești să apari în viața mea din senin și să te aștepți să mă port ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat?

El o privi o clipă, după care traversă încăperea schiopătând și se așeză în fața ei, cu picioarele depărtate și cu pumnii strânși pe lângă trup.

— Ce te face să crezi că numai tu ai avut parte de durere și amărăciune? Nici eu nu m-am dus să mă distrez și să mă joc într-o uniformă așa cum îți place să-ți închipui! Uită-te la mine, mă poți vedea ca soldat? Ar fi trebuit să-mi ard biletul de recrutare și să fug în Canada. Dar am avut impresia greșită că aveam să ne căsătorim, așa că m-am dus în armată. După aceea... Chipul i se schimonosi în încercarea de a discuta despre un subiect interzis.

Apoi păru să se piardă și dădu să se întoarcă, dar Merry înaintă iute și îl apucă de braț.

— Ah, nu, să nu faci asta! M-ai făcut să-ți spun ce s-a

întâmplat cu mine atunci.

Acum trebuie să-mi spui și tu. Trebuie să știu! Mușchiul lui se încordă sub mâna ei. Neputând să o privească în față, se uită în schimb la burta ei.

— Îmi era așa un dor de casă, spuse el cu o voce scăzută și încordată. Trăiam doar pentru scrisorile de la tine. Când nu mi-ai mai scris, am fost atât de naiv și încrezător, încât mi-am închipuit că poate te îmbolnăviseși sau muriseși, chiar.

— Dar n-am încetat să-ți scriu!

— Ei bine, eu nu am primit nicio scrisoare de la tine! urlă el și, trăgându-se din mâna ei, se întoarce și lovi cu pumnul în tocul ferestrei. Când am venit acasă în permisie, părinții tăi mi-au spus că dragostea ta trecătoare se stinsese.

— Dragostea mea trecătoare! șopti ea neîncrezătoare. De ce să-ți fi spus așa ceva?

— De unde să știu?! Dar, ah, Doamne, cât de tare m-a durut. După tot ce trăisem împreună și după tot ce simțeam pentru tine... să aflu că totul nu fusese decât ceva trecător!

— Ți-a păsat? își împreună mâinile - în fața burții, privind cu dragoste la spatele lui lat întors implacabil spre ea.

— Bineînțeles că mi-a păsat! Cum ai putut să crezi vreodată altceva? exclamă el apăsându-și capul de tocul ferestrei. Am fost trimis în Vietnam imediat după aceea. Doamne, doar mă cunoști... nu sunt un ucigaș. Dar, iată-mă în junglă, înnebunit de dorul tău și speriat de moarte, înconjurat de o grămadă de necunoscuți despre care se spunea că erau dușmanii mei. N-am tras nici măcar un glonte, dar am fost rănit chiar în prima luptă a mea.

Își lăsă capul în jos și trase adânc aer în piept înainte să poată continua.

— Am zăcut în junglă cu piciorul rănit timp de șase ore înainte să mă ia de acolo. Am delirat jumătate din acest timp, te vedeam tot timpul făcându-ți drum spre mine printre liane. Și țipam de fiecare dată când îmi

dădeam seama că nu erai acolo. Am stat trei luni într-un spital militar și nici nu mai știam numărul operațiilor. Mi-au făcut injecții pentru fiecare afurisit de lucru de pe pământul ăsta, dar niciuna pentru a mă vindeca de tine. Și durerea pricinuită de tine era de două ori mai mare decât oricare alta fizică; adaugă el și începu să râdă. Am ajuns la concluzia că m-ai părăsit pentru că nu eram destul de bun.

— Shane, nu, niciodată n-am crezut așa ceva, spuse ducându-și mâinile la gură.

Niciodată!

— Cum aș fi putut să știu asta când ai dispărut? întrebă el.

Când m-am întors m-am dus la școala de drept, simțind probabil că trebuia să-ți dovedesc ceva, chiar dacă nu mai eram împreună.

Întorcându-se cu fața spre ea, se sprijini cu umărul de tocul ferestrei și zâmbi amar.

— Mare a mai fost deziluzia când mi-am dat seama că și după ce am absolvit eram același bărbat. De acea am hotărât să stau departe de tine când am aflat că te întorci în Bay Area. O privi câteva clipe cu ochi furioși și încețoșați.

— Am simțit foarte multă furie și ură față de tine în viața mea, fetițo. Probabil că n-am să pot uita niciodată, așa cum nu te pot uita pe tine. Ai spus că ți-am distrus viața. Ei bine, să știi că nici tu nu ai produs cine știe ce liniște și mulțumire în mine. Suferința pe care o simțea Merry din nou se putea datora, faptului că inima i se zdrobea iar sau cuvintelor lui amare care o străpunseseră ca o sabie – nu își dădea seama. Nu știa decât că îl iubea atât de mult, mai mult decât o făcuse când nu era decât o copilă prostuță și clipa aceea părea să fie sfârșitul tuturor lucrurilor. Dădu să întindă mâna, dar o lăsă să cadă. Distanța dintre ei se mărise atât de mult, încât nu mai putea ajunge la fel, deși nu îi despărțeau decât doi pași.

Se duse din nou la baie, amuțită de toată acea nedreptate, de inutilitatea durerii pe care o provocase acea separare. Când se întoarse clătină din cap cu tristețe.

— Aș vrea să pot. Aș vrea atât de mult, dar se pare că nu mai pot să uit, să iert sau să mă mai încred. Singurătatea ei se reflecta pe chipul lui Shane.

— Știu, Merry. Te rog să mă crezi că știu spuse el cu un glas răgușit. Te iubesc atât de mult, dar toate porcăriile astea ne despart. Scoase deodată un – sunet chinuit din gâtlee și își acoperi fața cu mâinile, iar umerii i se zguduiră.

Merry se uită la el. Sunetul înăbușit al plânsului lui sfărâmă și mai mult zăgazul pe care ea îl ridicase în jurul propriilor emoții cu atâția ani în urmă. Lacrimile din sufletul ei crescure atât de mult încât părea să mai aibă puțin până să explodeze.

Încrucisându-și brațele în jurul trupului mare, își dădu capul pe spate și scoase un urlet pentru toată durerea și suferința pe care te înduraseră amândoi. Pentru absența speranței pe care o simțea în clipa aceea. Când furtuna trecu în sfârșit, în ea rămase un gol imens. Un vid îngrozitor.

Shane respiră adânc și cutremurător, după care își trase marginea tricoului și își șterse fața, care părea la fel de goală ca și a ei când îi întinse mâna.

— Crezi că există vreo speranță pentru noi, totuși, Merry? șopti el. Ea îi dădu mâna strângându-i degetele cu disperare. Stăteau legați și atât de departe.

— Ah, Shane, cum poate să existe când noi nu lăsăm trecutul să se odihnească?

CAPITOLUL 13

„*Dragă Merry.*

De când ți-am primit telegrama, tatăl tău și cu mine n-am încetat să discutăm despre tine, regretând greșelile, pe care le-am făcut odată. Ai crescut într-o lume în care vechile reguli și vechea morală erau întoarsă pe dos și am crezut, în mod greșit, că te protejăm când am reținut scrisorile lui Shane Halloran și i-am sfătuit pe mătușa și pe unchiul tău să le oprească, pe ale tale către el. Astfel, am

reușit doar să ne îndepărtăm de noi singura fiică.

Acum că ai devenit mamă, ne rugăm să găsești în sufletul tău puterea de a ne ierta. Dorim din tot sufletul să putem reconstrui o relație iubitoare cu tine și să-l cunoaștem pe unicul și talentatul tău Shane. Uimirea și bucuria noastră de a avea nu numai doi nepoți, dar și un strănepot pe drum este mai mult decât...”

Scrisoarea! Merry uitase de ea în vârtoarea luptei. Dacă i-ar fi spus lui Shane de ea imediat ce venise, în loc să o păstreze pentru mai târziu, poate ar fi fost capabil să vorbească despre sentimentele lor mai rațional. Acum era prea târziu își spusese deja niște lucruri oribile? Agățându-se de mâna lui, iubindu-l atât de mult, se simți cuprinsă de un sentiment de goliciune. Avea senzația că era o carcasă fără nimic în interior... Se luptă să se stăpânească de dragul lui, dacă nu pentru alt motiv.

— Bine, mă duc să mă spăl și tu sună-l pe doctorul Shapiro. Impulsionată, Merry izbuti să facă un duș, își puse un pulover roz, blugi de gravidă și o pereche de pantofi de tenis într-un ritm record. După care se întoarse cât putu de repede în living-room.

— Shane, am mai avut o contracție. Ce-a spus doctorul?

El stătea în mijlocul camerei mutându-se de pe un picior pe altul.

— N-am putut să vorbesc cu el. Telefonul e mort. Furtuna asta afurisită a stricat tot.

Ea simți că îi vine rău.

— Mort? Telefonul! Și ce-o să facem? Dumnezeu mare, am încă una. Și n-au trecut nici măcar zece minute! Contracția aceea fu destul de puternică pentru a-i reaminti că trebuie să respire. Shane veni iute lângă ea și începu să îi maseze locul unde ceafa se îmbina cu umerii, vorbindu-i în tot acest timp, Când se termină, își trecu degetele prin părul negru-argintiu fiind la limita răbdării.

— Poate ar trebui să te duc la spital cu mașina ta fără să mai vorbim cu doctorul Shapiro.

— Da, bună idee, asta o să facem, spuse Merry și porni spre ușa care dădea spre garaj. Shane își înșfacă geaca – și se duse repede după ea, dar se opri deodată.

— Stai, încă mai plouă cu găleata, îți aduc o haină, Merry! spuse el și luând impermeabilul ei din dulap, i-l puse pe ea legându-l cu cordonul când nu putu să îl încheie. După aceea o împinse ușor afară. Ploaia răpăia pe acoperișul garajului și aerul mirosea a închis când el o așeza pe scaun prinzându-i centura de siguranță. Îmbrăcându-și geaca în fugă, ocoli mașina și se urcă repede la volan.

— Bun, nicio problemă. Dă-mi cheia! Ea se uită la el cu ochii mari.

— N-o am.

— Unde e? întrebă el atunci ca și cum s-ar fi aflat în pragul isteriei.

— Stai să-mi aduc aminte... poate în poșeta nouă de pe raftul din dulapul de haine.

Dar, mai repede că mai am o contracție.

În mai puțin de treizeci de secunde, Shane se întoarse și urcă la volan cu cheile în mână. Ușa garajului se deschise automat. Motorul porni de la prima încercare, dar se opri imediat ce el dădu să scoată mașina cu spatele. Scrâșnind din dinți, îl porni din nou, scoase mașina și întoarse pentru a coborî dealul. Farurile săpau tuneluri gemene în noaptea întunecată în timp ce el cobora pe alee cu viteza a doua.

Ploaia cădea din cer șuvoaie pulverizându-se când atingea asfaltul.

— Fir-ar să fie! făcu Shane apăsând pe frână și oprind mașina chiar la marginea gropii care se căsca în fața farurilor. Aleea dispăruse. Merry privi prin parbriz cum o altă bucată de asfalt se prăbușea dispărând din fața ochilor. Se întoarse și se uită la Shane.

— Ce-o să facem acum? Fața lui era verzuie din cauza luminii de la bord.

— Ce-o să facem...? Ce-o să facem? N-o să intrăm în panică, asta n-o să facem, spuse el lovind cu palmele în

volan. Ce naiba s-a întâmplat cu mine? Aș putea lua motocicletă să mă duc după ajutor. Întorcând mașina, ale cărei roți se răsuciră scrâșnind, urcă înapoi pe alee și intră în garaj. Alergând în jurul mașinii, o scoase pe Merry.

— Stai în casă până mă duc la poliție. Poate că vor trimite un elicopter să te scoată de aici. Ea îl apucă de braț când el se duse spre motocicletă.

— Ești nebun dacă-ți trece prin cap că o să rămân singură aici... Începu o altă contracție. De data aceasta respiră, hii, hii, hii. Dură mai mult și se bucură că îl avea pe Shane lângă ea. Când se termină, spuse:

— Nu, domnule! Dacă pleci, vin și eu cu tine. El se uită la ea cu niște ochi rugători.

— Merry, pentru numele lui Dumnezeu, fi înțelegătoare. E vorba de motocicletă, ai uitat? E prea periculos pentru o femeie în starea ta. Văzând că nu făcea nicio impresie, ridică mâinile disperat.

— Bine, dar întotdeauna ți-a fost frică să mergi cu motocicletă, ai uitat?

Ploaia răpăia pe acoperișul garajului în timp ce ea îi privea prin întunericul

Noptii.

— Cred că nu-mi mai e frică, spuse ea atunci dându-și seama uimită că acela era adevărul. O să mă simt mai în siguranță cu tine, chiar și pe motocicletă, decât oriunde în altă parte sau cu oricine altcineva. El o privi o clipă nedumerit.

— Spuneai că n-ai încredere în mine.

— Cred că ar trebui să am.

— De ce, Merry? De ce tocmai acum, după toate lucrurile jignitoare pe care ni le-am spus? Luându-i fața în palme, ea îl privi.

— Ah, cât aș vrea să-ți fi spus de scrisoarea pe care am primit-o de la părinții mei înainte să ne fi certat. Ei ne-au despărțit oprindu-ne scrisorile unuia către celălalt.

N-am avut niciodată niciun motiv să-ți pun dragostea la îndoială.

— Deci asta a fost, spuse el întorcând capul și

sărutându-i degetele. Încrederea e un lucru rar și minunat. Shane îi vorbește în timpul altei contracții.

— A fost una lungă, spuse el neliniștit când se termină. Poate că ai dreptate, ar trebui să încercăm cu motocicleta. Aruncă o privire burții ei mari care se zărea între cele două părți ale impermeabilului și dădu fuga în casă pentru a-și lua poncho-ul său voluminos.

— Uite, pune asta ca să-l ții pe micul Oops uscat. După ce îl trecu peste cap și îi legă gluga în jurul feței, ea se privi.

— Dumnezeu, arăt ca un sac în care dorm patru persoane într-o excursie.

— La naiba, nu e nici momentul și nici locul potrivit pentru vanitate! spuse el râzând, dar foarte repede simțul umorului îl părăsi și alergă să pornească motocicleta. Chiar și cu lumina din curte aprinsă, dealul era foarte întunecat și extrem de alunecos. Merry stătu departe de ploaie în ușa garajului deschisă și trecu prin două contracții până când Shane reuși să târască motocicleta mare în jos pe deal ocolind locul surpat. După ce o opri pe alee exact dincolo de groapă, urcă iar lângă ea.

— Așa, acum ține-te de gâtul meu, spuse el, și își petrecu un braț pe după spatele ei sprijinind-o cu o parte, a trupului lui, coborând astfel cu chiu cu vai dealul, folosindu-și celălalt braț ca proptea. Când le alunecară picioarele, el se răsuci pentru a-i amortiza căderea cu trupul lui.

— Ești teafără, draga mea? întrebă el ridicându-se într-un cot, cu părul lipit de cap și apa șiroindu-i pe fața plină de noroi.

— Cred că da, spuse ea chinându-se să ajungă într-o poziție șezând, cu poncho-ul întins ca o cortină în jurul ei și încercă să își îndepărteze noroiul de pe mâini.

Atunci își dădu capul pe spate în ploaie și începu să râdă.

— Nu-i deloc de râs, Merry! urlă Shane căutând un punct de sprijin pe pământul alunecos. Ce naiba e atât de amuzant?

— Noi! exclamă ea, O mai fi cineva pe lumea asta într-o asemenea situație, într-un asemenea moment? O contracție se făcu simțită chiar atunci și ea începu să respire printre sughițuri de răs. Când se termină, râdea și Shane.

— Se pare că ne potrivim, nu? zise el trăgând-o în picioare și conducând-o cu greu până la alee, unde se afla motocicletă. Atunci o luă în brațe respirând greu.

— Nu-ți fie teamă, te scap eu de porcăria asta o să vezi.

— Știu și nu mi-e teamă, dragul meu, spuse ea. Dar cred că ar trebui să ne grăbim.

— Dumnezeu! nu-mi spune asta, încrederea în mine nu e prea mare, ai uitat?

Punându-i casca pe cap peste gluga poncho-ului, o închise cu degete tremurătoare și apoi o urcă pe Merry pe șaua din spate. Urcând și el îi trase mâinile în jurul lui.

— Ține-te bine, fir-ar să fie! Dacă o să cazi rostogolindu-te pe drum, n-am să mi-o iert niciodată. Aplecată peste copilul dintre ei Merry se agăță de el cu ambele brațe. Un timp avu un sentiment dezorientat de dezechilibru când motocicletă coborî aleea, luminată de un singur far. Dar îi trecu imediat ce ajunseră la drumul de acces. La ieșirea pe autostradă, Shane opri și îi ridică vizorul ca să-l poată auzi.

— Unde e stația de poliție? Bănuiesc că trebuie să fie cineva acolo care se pricepe la nașteri. Merry făcu ochii mici și își înălță bărbia.

— Refuz categoric să las un polițist tinere! să mă ajute să nasc! Nu-i decât o jumătate de oră cel mult până la spital. Dă-i drumul.

— Nu fi nebună! Nu poți merge atâta drum pe motocicletă asta. Ai nevoie de o ambulanță!

— Vrei să... hii, hii... nu mai pierzi timpul vociferând? îi strigă ea pentru a acoperi zgomotul motorului. Simt nevoia să împing.

— Dumnezeu! făcu Shane trântindu-i vizorul la loc peste față și aplecându-se deasupra ghidonului.

Când ajunseră la spital, Merry respira scurt și gâfâit. El luă o curbă și intră pe aleea șerpuită. Când opri în fața intrării, ușile din sticlă se deschiseră automat.

Fără să ezite măcar o clipă, intră cu motocicleta până în camera de urgență, oprind motorul în fața infirmierelor și a medicului care făcuseră ochii mari de uimire. Lăsând cricul, el își trecu un picior peste ghidon coborând și apa îi șiroi a din păr pe față. Geaca de piele era udă leoarcă, iar cizmele și blugii îmbibate de noroi. Tandru, o ridică pe Merry de pe șa, cu casca neagră, poncho galben, pantofi de tenis plini de noroi cu tot și o ținu în brațe. Toată lumea rămăsese încremenită.

— Nu vedeți că Domnișoara Merry naște? Ce naiba mai stați? urlă el deodată.

Trei ore mai târziu, Merry se afla întinsă în pat, cu capul înălțat, curată și uscată într-un halat albastru de spital, simțindu-și fericită burta plată. Furtuna trecuse și norii se risipeau. Pe geam se vedea luceafărul strălucind pe cerul trandafiriu în partea de răsărit. Dar, ea nu mai vedea nimic fiindcă privea cu o dragoste nemărginită minunea, băiețelul din brațele ei. Nu cântărise decât două kilograme, și ceva, dar toată lumea o asigurase că era voinic și sănătos. Pe cap avea un păr negru ondulat care stătea în toate direcțiile și avea o gropiță în bărbia micuță. O privea cu foarte mare curiozitate, dar ea nu își putea da seama dacă ochii lui erau albaștri sau căprui.

— Fața lui seamănă cu niște petale de trandafir roz încrețite, nu? șopti ea uitându-se la Shane.

— E minunat. Purtând halatul verde care i se dăduse pentru a asista la naștere, stătea acum pe marginea patului. Ea zâmbi văzându-i expresia de tandrețe.

— Nu vrei să-l ții și tu?

— Credeam că n-o să mă întrebi niciodată. Vino la tăticu'. Luă în mâinile lui mari mogâldeța aceea învelită într-un pled și își plimbă buzele peste căpșorul lui moale. După aceea se încruntă și el ca și bebelușul.

— Ce nume ai vrea să-ți dăm, prietene? întrebă el și o privi pe Merry ridicând din sprâncene. Tu ce zici, mămico?

— Nu știu sigur. Dar trebuie să fie un nume foarte deosebit, pentru că va fi cineva după împrejurările în care a venit pe lume, spuse ea zâmbind. Presimt că fiul tău o să-ți cam dea bătaie de cap, dragul meu.

— Foarte posibil, zise el zâmbindu-i copilului. Nu respecti convențiile și regulile, nu, micuțule? Întrebă el după care își ridică privirea spre Merry. Știi vreun nume potrivit?

— Cred că da. Părinții tăi ți-au americanizat numele, așa că mi se pare foarte potrivit să aducem un nume irlandez din nou în familie și să-l numim Sean. Ce zici? Buzele lui schițară un zâmbet emoționat.

— Ești sigură că vrei să riști cu amândoi? Merry râse și ochii îi scânteiară.

— Dacă am învățat ceva de când ai revenit în viața mea, Shane Halloran, acel lucru este că uneori merită să riști. Zâmbetul lui îi luminează fața.

— Atunci, Sean să rămână. Dar să nu spui că nu te-am prevenit. După ce o infirmieră veni să ia bebelușul, Shane îi lua mâna lui Merry și îi sărută palma.

— Trebuie să fii epuizată, draga mea. Nu vrei să te las să dormi?

— Nu, rămâi... trebuie să vorbim, spuse ea, și răsucindu-și mâna, i-o strânse pe a lui cu putere, îngrijorată dintr-odată. Shane, aș vrea să nu-ți fi spus lucrurile acelea oribile aseară. Nu te urăsc, niciodată n-am făcut-o. M-a durut doar foarte mult.

El încuviință și-i luă și cealaltă mână.

— Știu, draga mea, înțeleg. Același lucru e valabil și pentru mine. Dar să nu-ți dorești să nu fi spus nimic. Ne-am exprimat amândoi sentimente care ar fi trebuit rostite cu mult timp în urmă, înainte să devină și mai puternice odată cu vârsta.

Ea se încruntă ușor gândindu-se la lucrurile pe care le spusese.

— M-ai iubit într-adevăr, atât de mult cum mi-ai spus?

— Dacă te-am iubit! Erai viața mea, Merry, totul. Te-am iubit atât de mult încât după ce ne-am despărțit aveam

impresia că nu mai sunt nimic. Nici nu mă puteam preface că iubesc pe altcineva. De aceea căsătoria mea n-a durat, bănuiesc. Nu că n-aș fi putut iubi, dar nu puteam iubi pe altcineva în afară de tine.

— Ce ciudat, spuse ea gânditoare. Și în toți acești ani am crezut că fusesem respinsă.

— În niciun caz, spuse el lipindu-i mâinile de pieptul lui, după care o întrebă încet: Dar tu, draga mea, m-ai iubit atât de mult cât mi-ai spus?

— Da, scumpul și dragul meu Shane, șopti ea aproape copleșită. De forța iubirii ei, acum că era liberă să o simtă. Ai fost sufletul și spiritul meu și nici eu nu puteam iubi pe altcineva. Și acum te iubesc la fel de mult, niciodată n-am încetat să te iubesc. N-am putut să încetez, nici chiar când am vrut s-o fac.

— Și eu la fel - continui să fii viața mea, Merry. Asta nu se va schimba niciodată, indiferent ce s-ar întâmpla cu noi. Îi sărută mâinile pe rând.

— Acum când am fost în sfârșit sinceri unul față de celălalt poate vom reuși să doborâm zidul dintre noi. Merry îi privi chipul o clipă. Umbrele din fața lor dispăruseră și în ochii lui se citea dorința de a spera alături de dragostea sinceră și nevoia de ea. Iubirea lui o pătrunse umplând golul lăsat de furie și amărăciune.

— Cred că deja am făcut-o, spuse ea încet. Aplecându-se în față, Shane o cuprinse pe după umeri.

— Dacă zidul a căzut, crezi că am alungat, în sfârșit, și demonii aceia din noi?

Ea își împreună mâinile după gâtul lui.

— Cum putem ști? Suntem amândoi prea uluiți de ce s-a întâmplat azi-noapte pentru a ne certa.

— Lasă-mă să te întreb ceva de încercare, spuse el, și ochii îi sclipiră. Nașterea a fost - atât de îngrozitoare și dureroasă cum te temeai? Ea izbucni într-un râs surprins.

— Totul s-a petrecut atât de repede, încât am uitat să mă gândesc cât de rău a fost sau nu. Sau poate pentru că ai fost tu lângă mine tot timpul. El păru mândru, dar puțin timid.

— Am izbutit să stau fără să leșin, nu? Felul în care am reacționat într-un moment de criză nu-ți spune nimic?

— Eh, poate că-mi spune, zise ea și se strâmbă ușor. Îmi mai spune că doctorul și infirmierele trebuie să ne fi crezut nebuni când am strigat așa după ce s-a născut micuțul.

— Cui îi pasă de ei? Trebuia să ne descărcăm, în sfârșit. Mișcându-se pe marginea patului, Shane se duse mai aproape de ea pentru a o lua mai strâns în brațe.

— Mai ții minte când te-am întrebat ce-ți dorești și tu mi-ai spus că-ți dorești să o luăm de la început? Ei, asta e, draga mea. Trecutul s-a dus și viitorul e al nostru să-l modelăm cum vrem. Poate că suntem gata să începem să clădim ceva solid.

Se priviră ca și cum se vedeau pentru prima oară.

— Dar tot nu avem prea multe în comun, spuse ea ezitând să se lase pradă speranței, temându-se de dezamăgire. Mi-e teamă că o să ne tot certăm.

El îi sărută vârful nasului și zâmbi.

— Nu-i niciun pericol dacă ne certam, atâta timp cât demonii au dispărut, nu-i așa? Ba chiar ar condimenta puțin viața. În fond, ne potrivim foarte bine.

Ea nu se putu abține să nu zâmbească în clipa în care îl privi în ochi.

— Totdeauna te pricepi să exprimi lucrurile atât de bine?

Oftând adânc și liber, ea își puse capul pe umărul lui lăsându-se pradă iubirii, speranței și viitorului. Shane îi mângâie ușor buclele mătăsoase albe-aurii și după câteva clipe de tăcere, întrebă;

— La ce te gândești?

— Nu știu... regretam toți anii pierduți, bănuiesc. Ar fi păcat să mai pierdem chiar și o clipă, nu? Cererea aceea în căsătorie mai e valabilă? O expresie de tandrețe apăru pe chipul lui.

— Domnișoara Merry Pierce, scumpa mea, va rămâne valabilă până când te vei hotărî că mă vrei. Pentru că eu te voi vrea întotdeauna.

— Ei bine, Shane Halloran, dragul și scumpul meu.

— Cred că pot spune că și eu te voi vrea cel puțin tot atâta, spuse ea, și îi luă în mâini ambii obraji nebărbieriți, sărutându-i. Și chiar mai mult, o eternitate. Ridicând-o de pe pat, o strânse la piept ascunzându-și fața în părul ei.

— Te iubesc, Merry, atât de mult... atât de mult.

— Ah, dragul meu, și eu te iubesc, din tot sufletul, spuse ea sărutându-i gâtul și apoi părul negru de pe piept care ieșea din V-ul halatului.

— Așa s-ar părea, draga mea, Ea zâmbi neastâmpărată.

— Asta înseamnă că putem fi din nou amanți. O luminiță albăstruie licări în ochii lui.

— Vai, Domnișoara Merry, cum vorbești!

— Ce se va alege de reputația ta?

— De ce anume? întrebă ea făcând ochii mari și mimând un sărut din buze.

Lui nu îi trebuia altă invitație. Aplecându-și capul, îi acoperi gura explorând-o tulburător pentru a-i arăta puțin din ceea ce o aștepta. Ea îi strânse coapsa și îi șopti cu buzele lipite de ale lui:

— Doctorul Shapiro a spus că trebuie să aștept șase săptămâni.

— Nu mă deranjează câteva săptămâni, draga mea, când avem o viață întreagă înainte, zise Shane și zâmbetul i se lărgi și mai mult.

SFÂRȘIT

Lovesnept

*Romane de dragoste, pe care
nu le veți uita niciodată, scrise de
autori cunoscuți ai genului.*

După douăzeci de ani,
fiica își caută mama și vrea
să afle de ce a dat-o, când
s-a născut, să fie adoptată
de oameni străini.

Povestea de iubire se
aprinde din nou, ea
dorește să îi ierte pentru
trecut și vrea să îi
încredințeze din nou
viitorul...

Lovesnept

Lei 800